

Richard Wurmbrand

ADU-ȚI AMINTE DE FRAȚII TĂI

Colecția ANALELE PĂTIMIRII

58

Stephanus
EDITURĂ
CREȘTINĂ

Richard Wurmbrand

ADU-ȚI AMINTE DE FRAȚII TĂI

CUPRINS:

1. Secvențe din viață/7
2. Biserica Subterană există cu adevărat/32
3. Fapte, numai fapte autentice/42
4. Calvarul Rusiei/49
5. Câți creștini se află în închisoare în Uniunea Sovietică? /58
6. Regimul închisorilor/64
7. China Roșie/68
8. Biserica creștină la miezul nopții/75
9. România – o țară comunistă liberală/79
10. Tortura absolută/84
11. Frumusețea strălucește la miezul nopții/97
12. Persecutarea creștinilor în Africa/102
13. Atitudinea Bisericii din lumea liberă față de comunism/105
14. Ceea ce nu trebuie să facem/113
15. Ceea ce s-ar putea face/118
16. Nevoia de cărți/124
17. Difuzarea Evangheliei prin emisiuni radiofonice/127
18. Ajutor acordat pastorilor Bisericii Subterane și familiilor martirilor/130
19. Răspunsuri la obiecțiunile cele mai frecvente/134
20. Ultimele mele cuvinte/146

SECVENȚE DIN VIAȚA în Coreea de Nord, foarte puțini muncitori au parte de o zi de odihnă: toată lumea muncește de la 1 ianuarie până la 31

decembrie. Sărbătorile revoluționare sunt marcare de o creștere a producției.

Numai boala este pentru cineva un motiv obiectiv pentru a sta acasă. Într-un mare bazin carbonifer unde lucrau vreo 40000 de muncitori, s-a remarcat la un moment dat, că circa 1200 dintre aceștia se îmbolnăveau mereu, însă numai duminicile. Devenind bănuitoare, autoritățile au cercetat lucrurile și au descoperit că, rând pe rând, muncitorii respectivi se adunau în case particulare sau, atunci când starea vremii o permitea, în păduri. Pastorii lor rosteau titlul unei cântări creștinești, însă nimeni nu cânta, pericolul de a fi auziți fiind evident. Fiecare participant citea, în tăcere, cântările aflate în culegerile de imnuri scrise de mână.

După aceea se rugau, dar în cea mai profundă liniște.

Pastorul citea câteva versete din Biblie și rosteau un scurt cuvânt de îndemnare asupra căruia toți cei prezenți meditau adânc. În final, se despărțeau în grupuri mici, având grijă să nu fie observați de cineva.

Un număr de 45 de creștini, considerația fi capii acestei grupări au fost împușcați. Nu avem informații despre soarta celorlalți.

Este un aspect, un instantaneu din viața Bisericii Subterane din anul 1969.

Rev. Fang-Cheng se află în închisoare. Deși a fost torturat cu multă barbarie, el nu i-a trădat pe frații săi. Într-o zi, el a fost adus în fața ofițerului care conducea ancheta. Într-un colț al încăperii, Cheng observă o grămadă de zdrențe și aude un zăngănit de lanțuri. Privind cu atenție într-acolo, el o recunoaște pe mama sa. Perii capului ei deveniseră albi, iar fața sa era cenușie. Fără îndoială că trecuse prin mari suferințe.

Ofițerul comunist îl întreabă pe Cheng:

— Mi s-a spus că voi, creștinii, ați avea zece porunci care pretindeți că v-au fost date de Dumnezeu și pe care vă străduiți să le împliniți. Nu ai vrea să-mi spui și mie care sunt acestea? Te-aș ruga să fii amabil și să mi le enunți.

Cheng resimți o teribilă emoție, dar nu-și închipui că ar putea lăsa să-i scape o asemenea ocazie pentru a-i face cunoscut unui discipol al lui Mao Legea lui Dumnezeu. Astfel că el începu să enumere poruncile.

Dar ajuns la: „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”, este întrerupt de ofițerul comunist care-i spune:

— Cheng, aș vrea să-ți dau prilejul de a o cinsti pe mama dumitale. Ea este prezentă în camera aceasta, suferă și este legată cu lanțuri. Destăinuiește-ne ce știi despre frații dumitale de credință și-ți promit solemn că chiar din

seara aceasta vei fi pus în libertate împreună cu mama dumitale. Vei putea astfel s-o îngrijești și s-o cinstești. Dovedește-mi acum că crezi, cu adevărat, în Dumnezeu și că dorești să ascuți de poruncile Lui.

Nu era deloc ușor să iei o decizie în asemenea condiții. Cheng s-a întors către mama lui și a întrebat-o:

— Mamă, ce să fac?

— Eu, a răspuns ea, te-arn învățat din copilărie să iubești pe Cristos și Biserica Lui cea sfântă: nu te neliniști din pricina suferințelor mele! Caută doar să rămâi credincios Mântuitorului nostru și fraților Lui mai mici! Dacă vei deveni un trădător, vei înceta să mai fii fiul meu.

A fost pentru ultima oară când Fang-Cheng a văzut-o pe mama sa. Probabil că ea a murit în timpul torturilor.

Este o altă secvență din viața Bisericii Subterane.

Un ofițer de securitate stă pe un scaun în biroul unui pastor. Pe un ton foarte politicos, el îi cere pastorului să accepte a fi cooptat ca informator al poliției secrete, oferindu-i-se, în schimb, posibilitatea de a predica nestingherit.

— Și, după cum bine știți, noi avem de spus un cuvânt important în cadrul Bisericii de azi, astfel că vă putem ajuta să deveniți episcop.

Pastorul a refuzat categoric.

Într-o sâmbătă după-amiază, funcționarul comunist i-a făcut o nouă vizită. La plecare, el i-a mai zis din pragul ușii:

— Voi reveni după un răspuns definitiv. Vă recomand să meditați serios asupra propunerii noastre. Apropo, credincioșii dumneavoastră va consideră un om sfânt, dar vă mai aduceți aminte de relațiile pe care le-ați întreținut cu Betty? Aventura a mers mult prea departe și noi deținem o fotografie unde femeia aceasta poate fi văzută în brațele dumneavoastră. Trebuie să recunoașteți că nu ați dovedit nici cea mai mică prudență. Dacă parohia dumneavoastră ar ajunge să cunoască realitatea, cariera vi s-a încheiat. Eu vă vreau binele, de aceea vă invit să acceptați propunerea noastră. Până una alta, la revedere și duminică plăcută!

Duminică-diminează, pastorul, de la înălțimea amvonului, a relatat legătura amoroasă pe care o întreținuse, neomițând decât numele tinerei fete. El a zis:

— Noi toți suntem niște ființe păcătoase: pastorii nu sunt mai sfinți decât laicii. Eu am falimentat. Organele de securitate mă șantajază, cerându-mi să devin informatorul lor; m-au amenințat cu denunțarea păcatului meu în

cazul că aş refuza cererea poliției secrete de a vă spiona. Am respins, cu vehemență, această solicitare, preferând ca dumneavoastră să cunoașteți mizeria și ocara dezmățului meu. Eu cred în iertarea divină, sunt gata să suport consecințele păcatului meu, dar nu pot accepta în ruptul capului să devin un al doilea Iuda. Este mult prea destul răul pe care l-am săvârșit. Iar acum este de resortul dumneavoastră a decide dacă eu mai pot fi sau nu pastorul acestei Biserici.

Când el a coborât de la amvon, credincioșii l-au înconjurat și, îmbrățișându-l cu ochii scâlțați în lacrimi, au izbucnit:

— Vă rugăm să nu ne părăsiți! Nici noi nu suntem mai buni decât dumneavoastră. De altfel, suntem siguri că de acum încolo veți fi cel mai bun dintre pastori!

A doua zi, când funcționarul comunist a revenit, pastorul i-a zis:

— Puteți merge liniștiți să dați publicității fapta mea.

Iată însă că știrea respectivă nu a reușit să-1 discrediteze xleloc. Fiecare persoană care o auzea răspundea:

— O, cunoaștem povestea. El însuși ne-a relatat-o și noi l-am iertat.

La scurt timp după asta, pastorul a fost trimis la închisoare unde s-a dus cu bucurie, ca la o sărbătoare.

A fost încă un fragment din viața Bisericii Subterane.

Un creștin ieșise de curând din închisoare. Era un fermier. Într-o zi, el s-a dus la câmp și a început să se roage astfel:

— O, Doamne, Te rog să mă desăvârșești!

— Dar ești gata să intri iarăși în închisoare pentru a deveni perfect? i-a răspuns o voce lăuntrică.

El șovăie să răspundă. Suferise deja torturi de nedescris. La un moment dat, a replicat:

— Doamne, sunt gata să accept orice altă metodă folosită de Tine, în afară de închisoare.

— Atunci nu mai cere să fii făcut desăvârșit! a replicat glasul lăuntric.

După o îndelungă luptă dată în sufletul său, creștinul s-a supus și s-a rugat astfel:

— Da, Doamne, fă-mă desăvârșit, oricare ar fi prețul pe care mi-1 ceri!

După scurtă vreme, el avea să fie arestat din nou și dus într-o celulă. A rămas în închisoare multă vreme, a fost bătut, înfometat, ținut la întuneric, nu a mai citit nimic. Singura sa îndeletnicire era să comunice prin zidurile celulei, cu ajutorul alfabetului Morse, cu tovarășii săi de închisoare. Într-o

zi în celula învecinată, avea să intre un nou deținut. Îi ceru numele. Era același cu al său. Înconjurat de eroismul tatălui său, fiul a parcurs și el drumul crucii care l-a condus în închisoare. Și atunci tatăl l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru privilegiul care i-a fost dat de a avea ca fiu un bărbat care nu s-a sfiit să-și mărturisească, indiferent de riscuri, credința sa în Dumnezeu. Remarcabil pas înainte pe drumul perfecțiunii!

Iată încă un episod din viața Bisericii Subterane, relatat de „Vestnik Spasenia”, un ziar clandestin al bapțiștilor ruși.

* * * „Sovietskaia Bielovssia” din 15 august 1967 scrie: „Niște fanatici ignoranți, aparținând Bisericii Creștine Evanghelice Baptiste din Utevsck, și-au făcut cuib în regiune. Ei sunt deciși să convertească populația și să instaleze în țară dominația ideologiei evanghelice, să introducă instruirea religioasă a copiilor și să anihileze propaganda antireligioasă. Ei îndeinmă pe fiecare credincios să lucreze la mântuirea sa prin recrutarea de noi convertiți, prin câștigarea de noi discipoli pentru Cristos.”

Editura „Znanie” din Moscova a publicat recent o carte scrisă de comunistul A. Shamarov. Intitulată „Inconciliabilitate”, această scriere tună și fulgeră contra creștinilor, prezentându-i totodată ca pe niște oameni foarte periculoși: „predicatori, agenți activi ai religiei sub toate formele sale – în biserici și în secte – nu rîd și nici nu glumesc. Ei sunt foarte dinamici, lucrează zi și noapte, predicând pretutindeni și tuturor. În stații de autobuz și în saloanele spitalelor.

Ei caută noi adepți pentru diversele lor parohii și congregații, vânând pretutindeni, chiar și pe străzi, arăa ezita să-i oprească până și pe necunoscuții care prezintă o față tristă. Zi și noapte, ei caută oaia pierdută. „Credința fără fapte este moartă”, zic ei. Și consideră că principala faptă care-l este pe plac lui Dumnezeu și-l onorează este aceea de a pescui oameni și a atrage noi aderenți în parohiile și sectele lor. Dacă acești „josnici” predicatori și propagandiști aflați în serviciul religiei caută să nu scape nici un prilej pentru a pescui un suflet printre tovarășii lor de muncă, printre locuitorii orașului sau satului lor sau din rândul simplilor trecători de pe stradă, fac lucrul acesta, de asemenea, pentru a „îndopa” pe copiii lor, pe copiii rudelor și cunoscuților lor, intoxicându-i cu doctrinele religioase.”

Unde pot fi întâlنيți pastori atât de fideli și creștini așa de zeloși? Destul de rar în lumea liberă, însă în mod sigur în Biserica Subterană, așa cum o descriu chiar vrăjmașii săi cei mai înverșunați.

A sosit în Occident o scrisoare al cărei autor se dă drept florar și specialist în cultura orhideelor. El a cultivat noi varietăți de asemenea flori, susceptibile să se extindă până în ținuturile nordice ale Siberiei.

Din aceste regiuni îndepărtate, precum și din alte colțuri ale țării, oameni numeroși vin să copie catalogul său cuprinzând 27 de noi soiuri de orhidee.

(Ce coincidență! Noul Testament se compune din 27 de cărți! Să fie el oare fericitul posesor al unui Nou Testament pe care niște oameni vin să-1 copie cu mâna?). El continuă prin a spune că cele mai apreciate orhidee ale sale sunt cele „amosiene”, în special tipurile 8 și 11. Am deschis Biblia la cartea lui Amos, cap. 8, vers. 11, unde am citit: „Iată vin zile, zice Stăpânul, Domnul, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci deauzirea cuvintelor Domnului.”

Fratele acesta îi informează, cu multă dibăcie, pe creștinii din Occident că creștinii din țara lui ar avea nevoie de Biblii.

Alți credincioși au procedat și mai simplu. Un creștin și-a început astfel scrisoarea sa: „Dragă domnule cenzor, eu știu că toate scrisorile trimise de noi în străinătate sunt cenzurate. Dar dumnea voastră sunteți, ca și mine, un om creat de Dumnezeu, și într-o zi veți sta la judecată înaintea Lui. Lăsați, vă rog, să treacă scrisoarea aceasta care nu aduce nici cel mai mic prejudiciu Statului. Eu mă mărginesc doar la a comunica cu frații mei de credință dintr-o altă țară.” Și scrisoarea aceasta a trecut. Printre organele de cenzură comuniste se află și oameni cu suflet!

Un turist s-a întors din Uniunea Sovietică unde i-au fost acordate diferite cadouri de mică însemnătate, printre care s-a numărat și un prosop. La ieșirea din țară, turistul respectiv a fost controlat cu cea mai mare atenție, însă nimeni nu a dat nici cea mai mică importanță acestui obiect. În cele din urmă, prosopul a ajuns în mâinile noastre. După ce l-am introdus într-o anumită soluție chimică, am putut citi pe el un mesaj provenit din partea Bisericii Subterane.

Prin asemenea metode, o Biserică poate rămâne în contact cu alte Biserici.

Doamna Ghinzburg, deși era un scriitor sovietic și membră a Partidului Comunist, a petrecut 18 ani în închisorile sovietice, fiind încarcerată de proprii săi tovarăși. Și nu este nicidecum un caz excepțional, căci comunismul nu este numai un sistem anticreștin sau antisemit sau antiimperialist: el este îndreptat „împotriva tuturor”. Un comunist detestă pe un alt comunist. Comunistul Kosâghin i-a pus cătușele comunistului Dubcek. Mao îl urmărește pe Kesâghin care-1 detestă pe Tito. Hrușciiov și-a

ținut în închisoare propria sa nevastă timp de 8 ani. Comunismul este o religie a urii, și, cu prilejul epurărilor din Partid, mii de comuniști au fost întemnițați și omorâți. Doamna Ghinzburg a fost una dintre victimele respective.

După ce a fost pusă în libertate, ea a scris o carte intitulată „Vârtejul” în care, deși afirmă că rămâne fidelă convingerilor sale comuniste, descrie, totuși, cu onestitate erorile lagărelor de muncă sub regim comunist. Ea scrie, printre altele, că, în nordul Siberiei, acolo unde zăpada nu se topește niciodată, un număr oarecare de deținute creștine au refuzat să lucreze într-o duminică de Paști, sub motiv că voiau să sărbătorească învierea Domnului. În încercarea de a li se juca o farsă, ele au fost nevoite să stea cu picioarele goale pe gheață, iar scriitoarea comunistă adaugă: „și niciuna dintre ele nu s-a îmbolnăvit.”

Aceasta mi-a adus aminte de cele petrecute acum 1600 de ani când 40 de creștini dintr-o legiune romană, la Sebasta (Armenia) au refuzat să aducă jertfe în cinstea împăratului roman, identificat cu un zeu.

Atunci li s-au smuls hainele de pe ei și au fost siliți să stea în picioare pe râul înghețat, la Kisil-Irmak.

Pe mal ardea un foc și o baie fierbinte era pregătită pentru cei ce ar fi fost gata să-și retracteze declarația inițială. De la un ceas la altul, cei 40 de creștini erau întrebați dacă nu au luat decizia să abzică de credința lor și astfel să scape de la moarte. Numai unul dintre ei s-a lepădat de Mântuitorul. Chiar în clipa aceea, centurionul roman care supraveghea execuția a văzut

40 de îngerii cu 40 de coroane, coborându-se din cer pentru a încorona pe martiri. Dar un candidat la martiraj devenise un renegat. Atunci, centurionul, dezbrăcându-se în grabă de hainele sale, a strigat: „O, îngerule, iată-mă!” Și, lansându-se pe gheață, a murit împreună cu ceilalți pentru gloria Mântuitorului.

Acești bărbați au murit, dar surorile noastre din Siberia au rămas cu viață, deși niciuna dintre ele nu și-a retractat declarația.

Este vorba de Biserica Subterană văzută de o scriitoare comunistă.

La o vârstă foarte înaintată, Ketsjik s-a convertit la creștinism. El trăia dintr-o pensie foarte mică, iar soția sa nu-i împărtășea credința în Dumnezeu.

Într-o zi, el a fost găsit de autoritățile comuniste la o adunare secretă de rugăciune și a fost obligat să plătească o amendă echivalând cu pensia lui pe

două luni. După judecarea procesului care-i fusese intentat, el s-a întors foarte bucuros de la tribunal și i-a declarat soției sale:

— Acum poți să-ți dai seama câtă dreptate aveam eu când îți vorbeam despre marea valoare a rugăciunii. Tu nu m-ai crezut, ia privește acum actul acesta! Vezi, comuniștii sunt convinși că rugăciunea are mare valoare! În ochii lor, echivalează cu pensia mea pe două luni. Ei bine, să știi că, deoarece a fost apreciată la o asemenea valoare, de azi înainte nu voi mai lipsi de la nici o adunare de rugăciune.

Creștinul respectiv a fost amendat de 3 ori într-un singur an, pierzându-și venitul corespunzător unei perioade de 6 luni, dar el a înțeles adevărul conținut în următoarele cuvinte ale fericitului Augustin: „Rugăciunea este forța creștinilor și slăbiciunea lui Dumnezeu.”

Monseniorul Draganovic, un croat, se afla la Vatican, în fruntea secțiunii iugoslave, când Vaticanul a decis să ajungă la un acord cu Tito care nu ucisese toți catolicii, ci doar vreo 500000 dintre aceștia, ca să nu mai vorbim de nevinovăția acestor oameni. A

— Adu-ți aminte de frații tăi fost semnat un concordat. Și atunci, monseniorul Draganovic, opus comunismului, a trebuit să părăsească Vaticanul. Dar, din Germania unde s-a retras, el a continuat să lucreze în folosul fraților săi prizoniți. Prevăzând posibilitatea răpirii sale, el a scris o declarație, pe care a pus-o într-un loc sigur, și prin care arăta că nu avea intenția de a se întoarce în Iugoslavia și că urmează să considere ca fiind nulă orice declarație care i-ar fi putut fi atribuită dacă ar ajunge vreodată în Iugoslavia, ceea ce nu ar putea să se întâmple decât în ciuda voinței sale. El a fost atras la Trieste sub motivul de a i se prezenta noi documente și fotografii privind crimele comise de Tito.

Dar, odată ajuns în acest oraș, el a dispărut. După aceea, a fost prezentată la Belgrad corespondenților străini o declarație scrisă de Draganovic potrivit căreia el s-ar fi întors de bună voie în patria sa.

Reporterii au primit chiar și niște fotocopii ale documentului respectiv. Scrisul semăna perfect cu al lui, dar sintaxa acestei declarații era aceea a unui om necultivat; or monseniorul Draganovic fusese un scriitor excelent. Cel ce dictase cuvintele respective a fost un ofițer comunist cu puțină cultură.

Câteva săptămâni mai târziu, Draganovic s-a prezentat personal în fața corespondenților de presă străini spre a le face cunoscută decizia sa de a se reîntoarce în Iugoslavia pentru a se preda justiției în calitate de criminal de

război, deși el nu servise niciodată în armata iugoslavă. Numai Dumnezeu știe prin ce metode de tortură și de spălare a creierului a trebuit să treacă înainte de a face o asemenea declarație!

Guvernul american și-a prezentat scuzele față de comuniștii Coreii de Nord pentru a fi pătruns în apele lor teritoriale, lucru care nu avusese loc în realitate.

Și un fapt de felul acesta s-a produs fără ca președintele american să fi fost bătut de comuniști. Și atunci de ce ne-am mai mira de cazul lui Draganovic?

Acest episcop nu a mai putut rezista, însă nimeni nu are dreptul să-1 judece. Optzeci de kg de carne supuse torturii comuniste nu sunt un om, nu mai sunt un corp omenesc. După cum rădăcina pătrată a cifrei 4 este +2 sau -2, tot așa aceste 80 kg de carne, supuse bipiului comunist, ascund mai multe posibilități, urmând să dea un erou, un trădător sau o simplă cifră.

Niște creștini se strâng laolaltă într-o pădure.

Poliția îi încercuiește. O parte dintre ei încearcă să scape fugind, dar câinii îi înhață. Majoritatea nu au de suferit decât pedepse constând din câteva zile de închisoare – vreo 15 zile – dar li se cere să plătească șederea în „hanul” unde au fost deținuți! Asta constituie o mare dificultate pentru o familie săracă din rândul cetățenilor sovietici.

O creștină se zbate în mâinile polițiștilor pentru a nu pierde o culegere de cântări pe care ei căutau să i-o smulgă. Ea o păstrase timp de 40 de ani și nu vrea cu nici un chip s-o piardă. Nasul îi fusese zdrobit de o brută comunistă, sângele îi năvălise pe nas, brațele îi erau numai răni. Câtă violență îndurase ființa aceasta din pricină că posedase o carte de imnuri creștinești, iar noi care dispunem la discreție de culegeri de cântări nu cântăm decât în Biserică!

În URSS, sute de familii își văd copiii smulși din sânul lor pentru că aici sunt învățați lucrurile privitoare la credința creștină. Și în acest sens cu totul nou înțeleg acum familiile respective cuvintele Domnului Isus: „Dacă nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți putea intra în împărăția cerurilor”. Pentru membrii acestor familii, aceasta înseamnă că, dacă nu se acceptă suferințe asemănătoare celor îndurate de copiii respectivi, dacă cineva nu-i de acord să se lipsească de cei pe care îi iubește cel mai mult – așa cum copiii își pierd tatăl sau mama – nu are loc în împărăția cerurilor.

Această nouă interpretare a Cuvântului – sau mai degrabă această revenire la vechea interpretare – a ajuns să fie agreată și în afara cadrului Bisericii Subterane.

Și copiii sunt angajați în lupta contra ideologiei ateiste. Într-o zi un profesor a spus:

— Cosmonauții au călătorit în spațiu la distanțe uriașe fără ca, totuși, să-L întâlnească pe Dumnezeu.

O elevă se ridică în picioare, pe deplin conștientă că mărturia sa creștină poate conduce la pierderea tatălui sau a mamei sale. Totuși, ea zice:

— Dar, tovarășe profesor, cosmonauții aveau inima curată? Biblia spune că numai cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu. Dacă cineva nu are inima curată, nu-L va vedea niciodată pe Dumnezeu, indiferent pe ce corp ceresc ar putea coborî vreodată, însă cel ce are inima curată îl poate vedea pe Dumnezeu chiar pe băncile unei școli unde se propagă ateismul.

Într-o altă școală, li se spunea copiilor că omul provine din maimuță. Profesorul, care o bănuia pe Eva că ar fi creștină, i-a solicitat părerea.

— Vă mulțumesc foarte mult, tovarășe profesor, răspuse ea, pentru ceea ce m-ați învățat astăzi. Mereu mi-am pus întrebarea următoare: cum se face că comuniștii sunt niște oameni atât de răi și torturează pe atâția oameni nevinovați? Iar acum dumneavoastră mi-ați dat explicația: strămoșul lor a fost maimuța!

Vania, Pavlika, Andreia, Vera și Sveta primiseră o frumoasă păpușă de cauciuc. Când ele se jucau de-a adunarea de rugăciune, erau foarte supărate din pricină că genunchii păpușii nu se puteau îndoi.

Atunci, fetele s-au plâns educatorului că primiseră o păpușă necredincioasă:

— Noi am învățat că orice genunchi trebuie să se plece în Numele lui Isus. Ce lecție sublimă a fost aceasta pentru un ateu!

Un mare număr dintre copiii instruiți în Biserica Subterană declară deschis ceea ce gândesc cu privire la Dumnezeu și, de asemenea, ce cred despre comuniști., Y. I. Kușev se află în fața unui tribunal din Moscova. El a fost unul dintre organizatorii unei demonstrații desfășurate într-o grădină publică menită să exprime protestul contra arestării unor scriitori sovietici. El a strigat:

— Libertate lui Dobrovolski! Jos dictatura!

— Credeți în Dumnezeu?

— Da, fu răspunsul.

Apoi, Anatoli Krasnov-Levitin a depus mărturie din partea apărării. El a fost cel ce l-a adus pe Kușev la Cristos și, luându-i apărarea, el nu ignoră că se expune personal unor mari suferințe. Krasnov-Levitin a cunoscut deja 7

ani de închisoare pentru credința sa ortodoxă, iar astăzi el vede pe banca acuzaților pe unul dintre cei pe care i-a convertit la creștinism.

Este cu totul altceva decât a aduce un păcătos la Cristos și a-l vedea, cu bucurie, cum cântă lui Dumnezeu într-o Biserică.

Krasnov-Levitin declară:

— Datorită influenței mele, Kușev a cerut să fie botezat. Mă aflu în grădina publică atunci când am fost prevenit de cineva că Kușev fusese arestat. Am alergat după el, dar era deja prea târziu. A fost împins într-o mașină care a demarat rapid. Iar acum, după opt luni, îl văd aici, palid la față, cu un aer buimac, urmare a traiului de detenție. El este un om excepțional, un bărbat integru. Ceea ce i s-a întâmplat este tocmai rodul marii generozități a inimii sale.

El se gândește întotdeauna la alții, dar niciodată la el însuși. El dispune de toate darurile specifice unui mare scriitor.

Avocatul apărării întrebă:

— V-ați bucurat când l-ați auzit cerând botezul?

— Bineînțeles că m-am bucurat, răspuse Levitin. Aș fi un credincios meschin și un sărman scriitor dacă nu aș trăi momente fericite la vederea unei persoane care acceptă credința în Dumnezeu.

Dar sunt foarte nemulțumit să-l văd pe banca acuzaților într-o sală de tribunal.

Avocatul apărării (apărare care, în URSS, joacă și rolul acuzării) reluu:

— Considerați că aveți dreptul să botezați un băiat de 19 ani fără a avea asentimentul părinților săi?

— Potrivit unei reguli canonice, Biserica nu are dreptul să refuze botezul nimănui, iar Evangheliile invită pe toți oamenii să facă lucrul acesta.

— Levitin și-a afirmat dreptul de a îmbrățișa religia și de a o propaga, zise avocatul Alski, apărătorul lui Kușev, dar nimeni nu i-a conferit dreptul de a converti minori la această religie sau de a recurge la constrângeri față de aceștia. Pronunțându-vă verdictul, v-am cerut să fiți atent la nevoia ca acești tineri să fie protejați contra influenței lui Levitin.

La scurt timp după procesul lui Kușev, și Levitin a fost arestat. Un comunist, și anume general-maiorul Grigorenko, a protestat contra unor asemenea abuzuri.

Acesta era un ateu. Levitin l-a comparat cu samariteanul milostiv din pilda Mântuitorului; așa a procedat acest om de omenie, în timp ce preoții

trec înainte pe alături. Grigorenko avea să fie internat într-un spital psihiatric.

O modă nouă și-a făcut apariția în orașul rus Liubeț. Unele femei poartă panglici cu inscripții cum ar fi: „Să Se arate Dumnezeu și să-îpunăpe fugă pe vrăjmașii Săi!”, „CelPreaânalt este viu, gata să vină în ajutorul celor slabi”, „Săpiară demonii dinaintea Feței Dumnezeului celui viu!” etc. Panglicile respective sunt purtate în public, ca o sfidare la adresa comuniștilor. Întrebarea este însă cum au putut fi confecționate panglicile respective? în fiecare uzină textilă, un comisar politic supraveghează totul, dar un membru al poliției secrete, desemnat pentru manufactura textilelor din Liubeț era, în secret, creștin.

El se infiltrase în poliție pentru a servi cauza lui Cristos. Stasiuk – acesta îi era numele – a fost descoperit și el se află acum în închisoare, însă el a fost creatorul acestei mode.

În chipul acesta lucrează Biserica Subterană.

Unele Biserici Subterane, îndeosebi Bisericile ortodoxe, desfășoară și anumite activități politice.

Creștinii ar prefera să nu se ocupe de chestiuni politice, dar când comuniștii nu mai încetează să se amestece în problemele Bisericilor, când politicienii comuniști aruncă în închisori și omoară mii de creștini, credincioșii nu mai au de ales. Atunci ei sunt siliți să se apere.

La Leningrad, a fost descoperit un complot care viza răsturnarea regimului comunist, complot în fruntea căruia se aflau niște creștini din Biserica Ortodoxă Subterană. Un număr de 60 de intelectuali care ocupau funcții foarte importante participaseră la aceste acțiuni.

În legătură cu cele de mai sus, aş putea lămuri aici de ce presa sovietică, ea însăși, conținea numeroase informații cu privire la persecuția Bisericii Subterane. Acum poate fi dezvăluită taina aceasta deoarece ea, de fapt, nu mai constituie un secret.

Numeroși creștini au devenit martiri sacrificându-și libertatea și apoi viața lor însăși. Mulți credincioși și-au sacrificat chiar și integritatea morală, devenind membri de Partid și străduindu-se să obțină posturi de mare importanță pentru a putea fi de ajutor Bisericii Subterane.

Astfel, unii creștini au ajuns directori de ziare și de magazine (reviste) antireligioase și, simulând că voiau să combată Biblia, ei publicau capitole întregi din Sf. Scriptură, urmate doar de câteva cuvinte critice. Biserica

Subterană dispunea, în chipul acesta, de numeroase pagini din Biblie tipărite de comuniști.

Hmara era ucrainian. Tatăl său fusese un țăran înstărit, „crimă” pentru care a trebuit să fie deportat în Siberia împreună cu întreaga familie. Acolo a crescut Hmara. Cu inima plină de amărăciune, el a devenit o ființă foarte retrasă iar, la un moment dat, a început să fure. Nu a cedat deloc acestei tentații, astfel că faptele sale l-au condus în închisoare. Aici însă a întâlnit creștini care sufereau de dragul unui Stăpân despre care gurile și viața lor vorbeau atât de magnific. Uluit de comportamentul acestor oameni, Hmara a istorisit unuia dintre ei cum devenise hoț și a spus în încheiere:

— Eu sunt un om pierdut.

Zâmbind, creștinul l-a întrebat:

— Care este valoarea unui bilet de 10 ruble când proprietarul lui l-a pierdut? Nu valorează, în continuare, tot 10 ruble? Un diamant încrustat într-o verighetă își diminuează cumva valoarea dacă proprietarul său îl pierde? Tot așa un om pierdut își păstrează întreaga sa valoare de ființă omenească, prețul său de creatură splendidă, operă a mâinii lui Dumnezeu. Că păcătoșii prezintă o valoare inestimabilă în ochii lui Dumnezeu se poate vedea lămurit din faptul că El L-a dat pe însuși Fiul Său pentru mântuirea lor. A urmat relatarea, într-un limbaj foarte simplu, a sublimei istorii a lui Isus Cristos. Roadele nu au întârziat. Hmara a fost convertit.

După ispășirea pedepsei sale, a fost pus în libertate în anul 1964. El avea să fie acum nu bețivul de altădată care-și bătea nevasta și-și teroriza fiica, ci o făptură schimbată din temelie. Unul după altul s-au întors la Dumnezeu frații și vecinii lui; cât despre Hmara, el devenise membru al Bisericii Subterane, în anul 1966, a fost arestat de poliția secretă fără un motiv anume. Autoritățile comuniste voiau să se folosească de el pentru a întreprinde o nouă experiență. Comuniștii au pus mâna pe un conducător de frunte al mișcării Bisericii Subterane, personalitate pe care noi o vom numi Fratele X. După ce credinciosul acesta rezistase tuturor torturilor fără a trăda pe vreunul dintre frații săi, organele de securitate au crezut că, dacă va fi torturat în prezența sa un membru al turmei sale, spunându-i-se că tortura respectivă nu va înceta decât dacă el va dezvălui secretele solicitate de tortionari, ar putea fi determinat să devină informator.

Și atunci Hmara a fost biciuit și supus la tot felul de chinuri. Călăii nu s-au sfiit să-i taie limba numai să poată constrânge un pastor eminent să devină trădător. Dar pastorul nu a cedat. Ce dacă avea să moară Hmara? Oare un

pastor ar fi trebuit să tremure la gândul că un membru al turmei sale avea să-și piardă viața trupului, ajungând în mâinile Aceluia care a creat crinii? Un asemenea Dumnezeu îl aștepta pe el dincolo de moarte.

Fratele X. a declarat mai târziu că, în timpul torturii lui Hmara, nu se mai gândea atât de mult la acesta din urmă, credincios care străbătea drumul presărat cu spini către paradis, dar că era pur și simplu uimit de bucuria sadică ce strălucea pe fața torționarilor. Aducându-și aminte că Domnul Isus Cristos își dăduse viața și pentru mântuirea sufletelor lor, a început să se roage pentru ei.

Experiența comuniștilor nu a fost încununată de succes. Cadavrul a fost trimis familiei pentru a-i înspăimânta pe cei ce ar fi vrut să devină creștini, dar gestul autorităților a suscitât o asemenea indignare din partea populației încât a fost cu neputință să se împiedice transformarea serviciului de înmormântare într-un marș triumfal al Bisericii Subterane. O mare mulțime de creștini și de necreștini a purtat sicriul către cimitir intonând imnuri creștinești.

Potrivit obiceiului lor, comuniștii s-au debarasat de călăi: pe baza ordinelor provenite de la organele superioare de partid, torționarii au fost condamnați.

Președintele instanței de judecată, o femeie, a izbucnit în lacrimi la istorisirea supliciilor aplicate victimei, a îmbrățișat pe copiii lui Hmara și s-a convertit la creștinism. Însă eu, ca unul care provin dintr-o țară comunistă, știu prea bine că torționarii condamnați au fost puși în libertate și trimiși în altă localitate pentru a-și lua de la capăt activitatea lor feroce.

O dată mai mult, Isus a fost dat la moarte de cruce în persoana lui Hmara din Kulunda. Doi frați ai lui Hmara se află și acum în închisoare.

Care este modul de gândire al creștinilor aparținând Bisericii Subterane? Aida Skripnikova, eroina tineretului creștin din Uniunea Sovietică, în vârstă de 27 de ani și întemnițată pentru a patra oară

(tatăl ei a fost împușcat de către comuniști pentru credința sa în Dumnezeu) scrie: „Eu nu-mi pot tăia inima în două: ea aparține, în întregime, Bisericii lui Cristos”. Un creștin din Occident ar fi zis altfel: „Inima mea îi aparține lui Cristos”. În lagărul sovietic, Biserica este numită „preaiubita”, cuvânt apreciat la justa lui valoare ca, de altfel, și vechea formulare: „Cine-L are pe Dumnezeu ca Tată are ca mamă Biserica”, expresie care-și păstrează splendoarea și semnificația. Creștinii din Occident vorbesc despre Biserică mai degrabă ca despre o soacră. Aida

Skripnikova continuă: „Religia este însăși inima mea: a mi se smulge religia ar echivala cu a-mi frânge inima”.

Am întâlnit într-o zi un preot din Biserica Ortodoxă Subterană și, când l-am întrebat cine-l hirotonisise, el mi-a răspuns:

— Eram un grup alcătuit din 10 tineri care doream să intrăm în slujba lui Dumnezeu. Nici un episcop al Bisericii Ortodoxe oficiale nu ne-ar fi hirotonisit, căci ei nu puteau face lucrul acesta fără aprobarea autorităților comuniste ale căror condiții sunt inacceptabile, în consecință, noi ne-am dus la mormântul unui episcop care murise ca martir și, prinzându-ne cu toți de mână, am alcătuit un cerc împrejurul acestui mormânt. Doi dintre noi și-au pus mâna pe piatra mormântului și am rostit cu toții un jurământ de credincioșie al cărui text l-am găsit într-o veche scriere despre istoria Bisericii: „Eu iau asupra mea flagelările, închisoarea, torturile, ocările, crucea, bătăile, necazurile și toate ispitele lumii pe care Domnul și Mijlocitorul nostru și Sfânta Lui Biserică universală și apostolică le-au luat asupra lor, acceptându-le cu dragoste. Și astfel, eu, un nevrednic slujitor al lui Isus Cristos, cu multă dragoste și de bună voie, voi lua toate acestea asupra mea până în clipa morții mele”. Apoi, noi ne-am rugat, cerându-I Domnului Isus să binevoiască a ne hirotonisi cu mâinile Sale străpunse și suntem convinși că El ne-a ascultat rugăciunea.

Iată o ordinare valabilă în opinia mea.

* * * în Rusia, două femei au îngenuncheat pe treptele unui depozit. Întrebate cu privire la semnificația gestului lor, una dintre femei a răspuns:

— Aici a fost odată o biserică și pământul acesta rămâne sacru pentru totdeauna. Când eu îngenunchez pe treptele acestea, aud preotul cântând cu glas tare laude lui Dumnezeu. Poate că-mi veți spune: /nici se vând mărfuri textile și nu se află nici un preot”.

Eu nu cred ceea ce spuneți dumneavoastră ci cred în ceea ce aud eu însămi. Eu inspir mireasma de tămâie și contemplan icoanele. Adorarea lui Dumnezeu nu încetează, și, de aceea, eu vin aici noapte de noapte.

, Lste un caz tipic de misticism rus”, va spune cineva. Dar de ce să te vezi obligat de a spune una ca asta? Nu ar fi mai bine să te abții de la orice comentariu? Ne aflăm pe un pământ sacru, și cine poate determina ceea ce este posibil și ceea ce este imposibil într-un asemenea loc?

Eu nu sunt rus ci român. Vechea mea biserică luterană din București este acum un studio cinematografic. Și, totuși, când eu intram în acest imobil,

după profanarea sa de către comuniști, aveam puternica impresie că îngerii nu-1 părăsiseră.

Când catedrala Sf. Sofia a fost invadată de trupele lui Mahomed II, preotul a întrerupt liturghia și a dispărut pe o ușă care, de atunci înainte, a rămas închisă. Creștinii din vremea aceea au continuat să creadă că atunci când Constantinopolul va ajunge iarăși în mâinile creștinătății, același preot va reapărea și va continua liturghia exact din punctul unde ea a fost întreruptă. În sec. XV erau creștini atât de naivi care puteau crede o asemenea copilărie! Au existat întotdeauna copii care au crezut că această catedrală, transformată inițial în moschee și apoi în muzeu, va deveni iarăși o biserică și că preotul cu pricina va oficia iarăși în locul respectiv. Spiritele infantile care cred în legende sunt rare, dar al meu aparține acestei categorii.

În Rusia, există creștini care poartă lăntișoare de fier sub cămășile lor, zi și noapte, pentru a nu-i uita niciodată pe frații lor aflați în închisori.

V-am adus pe cel mai sacru dintre locurile acestui pământ pentru a vă face să trăiți aici secvențe din viața Bisericii Subterane oprimate de regimul comunist.

Sărmani comuniști! Ei ignoră cuvintele lui Tertullian: „A ne ucide înseamnă a ne da ocazie să ne înmulțim. Sângele martirilor este sămânța noilor creștini”. (Ce ar fi oare dacă ar fi semănată această sămânță și în Occident prin a împărtăși, în chip imaginar, suferințele martirilor?). Comuniștii nu cunosc nici aceste cuvinte ale Sf. Hilaire: „Biserica triumfă atunci când este persecutată și progresează când este disprețuită”.

BISERICA SUBTERANA EXISTA CU ADEVĂRAT Când, prin publicarea unor cărți ca: JL'Eglise du Silence torture pour le Christ” (apărută și în rom. sub titlul „Strigătul Bisericii prigonite”, n.tr.), „Sermons au cachot” (în rom., JPredici în celula singuratică,, n.tr.), JMes prisons avec Dieu” (înrom.

„Cu Dumnezeu în subterană”, n.tr.) și a altor lucrări și articole, eu am făcut de cunoscut acea lume minunată a martiriului și eroismului creștin, când am povestit această istorie a Bisericii care, deși este absolut reală, trece mai mult ca un roman drept un rod al imaginației, s-a semnalat o reacție imprevizibilă, de proporții mondiale. După ce am primit peste 300000 de scrisori entuziaste care exprimau simpatia și sprijinul moral, am renunțat să le mai pun la socoteală pe cele apărute ulterior.

Creștinii au putut realiza foarte simplu că le-a fost revelat un adevăr care le fusese disimulat până atunci. Inima omenească este capabilă să dea

crezare multor relatări, fără a solicita dovezi în acest sens.

Se știa despre comunism cS era caracterizat prin ateism și dictatură. Dar se susținea că, și în lumea liberă, creștinii sunt înconjurați de ateii sau de oameni care, practic, trăiesc fără Dumnezeu, deși profesază o oarecare formă de religie. Din experiență personală, creștinii știau cât de tiran poate fi un patron, un soț sau un părinte care nu crede în Dumnezeu. Ei au idee despre câtă rezistență trebuie opusă teribilei presiuni exercitate de duhul lumii asupra omului duhovnicesc.

Citirea istoriei unora dintre luptătorii curajoși ai Bisericii Subterane care au preferat să moară decât să cadă la învoială cu autoritățile comuniste, a constituit pentru ei o ilustrație, în împrejurări excepționale și în momente deosebit de înălțătoare, cu privire la ceea ce era mai bun în ființa lor.

Eu am primit scrisori din partea unor persoane care au trecut prin închisoare sau care au lucrat împreună cu mine în Biserica Subterană. Un vechi întemnițat îmi scria: „Ceea ce spuneți dumneavoastră este tot așa de adevărat cum doi și cu doi fac patru.”

Un pastor luteran român mi-a scris: „Voi suntem cu toată inima alături de dumneavoastră”.

Dar am primit multe alte scrisori interesante din partea unor oameni aparținând mediilor celor mai diverse. Una dintre acestea, trimisă din Sikkim (India), ne încuraja astfel: profund impresionat de mesajul dumneavoastră atât de oportun, nu-mi pot reține lacrimile pentru toți cei ce sunteți preaiubiții noștri frați în Cristos. Nădăjduiesc că mesajul transmis de Biserica Subterană îi va pregăti pe copiii lui Dumnezeu din lumea liberă spre a înfrunța încercările asemănătoare care vor veni în zilele din urmă”.

Dintr-o scrisoare venită din Suedia citez următoarele: „V-am ascultat vorbind într-o biserică din Stockholm. Zile întregi după aceea num-am mai — Adu-ți aminte de frații tăi gândit la altceva și nu am mai vorbit decât despre Biserica Subterană”.

Un pastor din Bombay declară: „Cokfimei au rămas foarte impresionați prin citirea publicației scoase de Misiunea dumnea voastră și mulți dintre ei vorbesc despre lucrurile acestea în Bisedcile lor.

Demonul care ne influențase să rămânem indiferenți la vestea că frații noștri sunt torturați a suferit o mare înfrângere”.

Un american scrie: „Vă rog să continuați lucrarea pe care ați început-o: poporul nostru vă asculta cu multă plăcere. Nu faceți decât să ne provocați a ae ruga ca lucrarea dumneavoastră să fie binecuvânta și să aducă tot mai

multă roadă. Vă rugăm să le spuneți fraților și surorilor noastre din țările comuniste că noi îi iubim foarte mult”.

Iată și un glas din Scandinavia: „Afo abandonati cu nici un chip. Este adevărat că cei mai mulți dintre noi dorm, dar această trândăvea/ă este și opriema suferință. Parohia noastră numără vreo 10 OOU de membri; totuși, duminica-dimineța pot fi văzuți în biserică circa 25 de credincioși. Eu am primit mesajul Bisericii Subterane și el nu-a dat excelena ocazie de a-mi face o profundă cercetare lăuntric.

Voi citi, cu tot interesul, tot ce-mi va parveni din partea Misiunii dumnea voastră și voi împărtăși toate aceste lucruri și altora, oridecâteori voiavea prilejul. Mi se pare că în țara noastră este total ignorată Biserica celor ce trăiesc în lumea comunistă”-

O altă scrisoare provenită din India: În noaptea care a urmat citirii relatărilor despre martirii din t, st, eu nu am mai putut adormi. Aș dori ca tot mai mulți creștini să aibă parte de asemenea nopți de insomnie și astfel să fie provocați să se roage”.

În același spirit, o scrisoare din Franța: JPilda minunată oferită de Biserica Subterană este o puternică palmă peste obrazul nostru, o palmă binemeritată. Da, acest exemplu constituie un har pentru noi”.

Iar acum un englez: Lu nu am fost creștin, niciodată nu am fost membrul vreunei Biserici, niciodată nu am căutat să trăiesc o viață creștină, dar citind despre viața martirilor din zilele noastre nu-mi pot stăpâni lacrimile. Acum înțeleg și eu versetul acesta: „Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos,, (Fii. 3.8)”.

Nenumărați corespondenți și-au exprimat recunoștința pentru a fi putut auzi pentru prima dată îndemnul biblic: „Plângeți cu cei ce plâng”.

Creștinii au primit astfel unul dintre cele mai frumoase daruri ale Duhului Sfânt, și anume acela de a vărsa lacrimi pentru frații lor aflați în suferință.

Un neo-zeelandez mi-a scris următoarele: „ Toate lucrurile pe care le povestiți dumneavoastră ar putea foarte ușor să se producă și în țara noastră într-o bună zi. Eu am întrezărit această posibilitate și am luat hotărârea să sufăr împreună cu Isus, dacă va fi cazul, așa cum au făcut-o toți acești frați preaiubiți”.

Un englez și-a formulat astfel opinia: /ufi de mare trebuință să se trăiască, și în țara noastră, adevăratul creștinism, așa cum se trăiește el în lumea comunistă”.

Un indian scrie: „Singura concluzie pe care o pot trage eu din mesajul Bisericii Subterane este dorința de a fi suferit mai mult, la rândul meu, pentru Cristos.”

Și o scrisoare din Nigeria: dumneavoastră-ai făcut să mă gândesc care este modul cel mai eficient de a combate comunismul în țara mea, dar mi-ai furnizat și cea mai bună dintre arme: exemplul eroilor Bisericii martire!”

O scrisoare din Ulster: „Parohia mea este la pământ. Sora mea și cu mine am resimțit deseori dezgust pentru răceala serviciilor religioase și din pricina banalității predicilor. Cântările intonate. În biserica noastră sunt atât de lipsite de viață încât nu m-aș îndoi să cred că ele constituie mai degrabă o insultă pentru Domnul nostru. După ce am citit că niște creștini sunt duși la închisoare pentru a fi cântat imnuri creștinești și că ei continuă să cânte ca niște privighetori chiar și în închisoare, am luat decizia unei schimbări efectuate prin puterea harului lui Dumnezeu, așa încât Biserica occidentală să devină o mișcare câștigătoare de suflete după modelul Bisericii Subterane din spatele cortinei de fier.”

Numeroși conducători influenți ai Bisericilor din lumea liberă au primit cu drag mesajul nostru și ne-au deschis catedralele lor pentru a face să răsună înăuntrul lor strigătul celor torturați pentru Cristos.

Dar, totuși, ne-a fost dat să întâlnim și câteva persoane sceptice. Acestea nu citiseră, desigur, o scrisoare pe care, pe căi ocolite, o primisem eu de la un ofițer al poliției secrete ruse: Lu citesc toate cărțile dumneavoastră și mă bucur că lucrurile acestea au fost date publicității. Știu că unii se îndoiesc de ceea ce afirmați dumneavoastră. Le-aș recomanda acestor oameni să petreacă vreo 10 ani, într-o închisoare sovietică aflată sub comanda mea. Abia atunci ar fi convingși de realitate. Singurul aspect cu care nu pot fi de acord cu cartea dumneavoastră este blândețea cu care prezentați lucrurile. În locul dumneavoastră, eu aș fi spumegat de furie.”

Mă aflu, într-o zi, în biroul unei importante personalități din cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor care-mi spune următoarele:

— Cărțile și conferințele dumneavoastră au făcut, senzație. Sunt convins că dumneavoastră credeți, în modul cel mai sincer, ceea ce spuneți dar, sub aspect obiectiv, afirmațiile pe care le faceți sunt inexacte.

Biserica Subterană nu există. Am întreprins numeroase călătorii în Rusia, în România și în alte țări comuniste, fără să fi descoperit fie și cea mai mică urmă a unei Biserici clandestine.

— Ați fost, de asemenea, în China și în Coreea?

Am întrebat eu.

— Nu, nu am ajuns atât de departe. Dar să rămânem la Rusia și România.

— Nu pot accepta propunerea aceasta. Dacă luați drept false afirmațiile mele și susțineți că nu există Biserica Subterană nici în Uniunea Sovietică, nici în țările europene satelite este ca și cum ați căuta să convingeți pe cineva că laptele este negru, sau că unul din patru locuitori ai pământului este chinez. În China, cu siguranță că nu funcționează nici o Biserică legală. Se pare că au fost omorâți circa un milion de catolici și, proporțional, tot pe atâția protestanți, închisorile sunt pline cu credincioși. Creștinii își practică religia doar în ascuns, riscând să fie torturați și condamnați la moarte. La fel stau lucrurile în Coreea de Nord și în Mongolia., JVendor”, organ al Partidului Comunist Albanez, iăcea cunoscut, în mod oficial, în noiembrie 1968, că toate Bisericile au fost închise. Iată cel puțin patru țări cu privire la care nu se poate formula nici cea mai mică contestație. Acolo, Biserica nu poate exista decât în clandestinitate și traversând tot felul de dificultăți. În loc să discutăm despre Rusia, de ce nu s-ar organiza acordarea unor ajutoare substanțiale Bisericii martire din China comunistă?

— Să rămânem în țările europene, răspunde interlocutorul meu schimbându-și culoarea feței.

A trebuit să capitulez pentru a nu se produce întreruperea convorbirii. El era episcop, nu eu. El trebuia să aibă dreptate!

— Oamenii naivi pot fi impresionați cu ușurință, iar dumneavoastră sunteți dotat în această privință.

Dar eu nu sunt un tâmpit. Când m-am aflat în Rusia, am privit cu atenție împrejurul meu și am ajuns la concluzia că acolo nu există Biserică secretă.

— Am fost în Occident vreme de 5 ani, i-arh răspuns eu, și am privit cu atenție împrejurul meu, fără să fi văzut vreodată un spion sovietic. Vreți să-mi spuneți, în consecință, că nu există o rețea de spionaj de felul acesta? Este clar că cei ce desfășoară o activitate secretă nu se prezintă niefiodată sub adevărata lor înfățișare.

Foarte agitat, el străbătea acum camera de la un capăt la celălalt, cu pași mari, făcând să se audă zgomotele produse de pantofii săi noi. Îmi amintii atunci că, pe când eram în închisoare, împărțisem o pereche ue sandale cu un fost general, astfel că, fiind scoși la aer, noi doi nu puteam ieși în fiecare zi, neavând cu ce ne încălța, ci numai din două în două zile.

— Comparația pe care ați făcut-o nu se justifică, zise episcopul. Termenii „Biserică secretă” au o semnificație foarte precisă, expresia aceasta nu mai corespunde vremii noastre când credincioșii nu mai trăiesc în catacombe. O Biserică secretă ar trebui să aibă niște seminarii clandestine, tipografii clandestine, servicii divine secrete, școli de duminică etc.

Atâtea lucruri care nu pot trece neobservate.

Cum eu nu venisem nepregătit la omul acesta, am scos din servietă numărul din mai 1966 al teribilei reviste ateiste sovietice, „JVauka IRelighia” (Știința și Religia). Un articol intitulat: „JPodpol” (secret) relatează că un creștin cu numele de Elișa fondase la capătul interminabil al ținuturilor împădurite din Siberia, la câțiva km depărtare de ultima casă a ultimului sat din zona respectivă un seminar clandestin pentru tinerii credincioși. Pentru a ajunge acolo, trebuiau străbătute ținuturi mlăștinoase și hățșuri. Două imobile dintre care unul era rezervat bărbaților și altul femeilor constituiau acest seminar pe care creștinii îl botezaseră „Academia Pădurii”.

Revista ateistă își bătea joc de secretarul organizației locale a tineretului comunist care nu avea nici cea mai slabă idee despre existența seminarului respectiv.

De altfel, nici creștinii nu aveau cunoștință de lucrul acesta decât în măsura în care aveau de-a face direct cu el. Regulile conspirației erau respectate cu strictețe.

Aveam astfel deja primul semn al unei Biserici secrete: niște seminarii clandestine.

Eu am scos apoi o lucrare intitulată „Un miting ținut într-un loc ascuns” în care autorul sovietic P.

Savkin aduce dovezi referitoare la existența unor imprimării clandestine. Cartea se termină cu relatarea arestării unor creștini care instalaseră o asemenea imprimărie.

Apoi, am scos un Nou Testament în limba rusă, tipărit clandestin în Uniunea Sovietică, dovadă că acolo exista mai mult decât o mică tipografie, adică o adevărată societate biblică secretă.

— Cele relatate de dumneavoastră par a fi pozitive, răspunse fratele și adversarul meu, însă când lucrurile sunt privite mai îndeaproape stau ceva mai diferit. Noi cunoaștem un mic grup de credincioși bapțiști care au realizat asemenea lucruri, dar în ultima vreme ei s-au alăturat Bisericii oficiale. De altfel, nu este vorba decât de niște elemente sporadice a căror importanță ați cam exagerat-o.

— Vă rog să mă scuzați pentru îndrăzneala de a vă contrazice, am replicat eu. Documentele arată clar că Academia Pădurii era ortodoxă. Cei arestați din pricina imprimeriei în discuție sunt preotul ortodox Pletkov și numeroase femei ortodoxe. „Anglican digest”, organ al Bisericii episcopale din USA, scrie că Biserica ortodoxă clandestină din Uniunea Sovietică posedă – fiți foarte atent – 45000000 de membri. Biserica Episcopală din America, precum știți, colaborează cu Consiliul Mondial al Bisericilor, cu Bisericile oficiale din Rusia, astfel că nu ar avea nici un interes în exagerarea rolului Bisericii secrete.

„Headway” din ianuarie 1968 scrie că numărul bapțiștilor clandestini se ridică la vreo 4000000.

Dacă li se mai adaugă catolicii, pentecostalii și alte grupe, rezultă că unul din patru cetățeni sovietici are cât de cât legături cu o Biserică secretă. Prin urmare, nu este vorba de un mic grup de bapțiști.

Am scos din servietă un teanc de articole culese din presa sovietică și intenționez să-i transmit povestiri despre adunări clandestine și despre școli duminicale ilegale. Dar ele nu au avut darul de a-1 convinge pe interlocutorul meu și de a produce același efect pe care îl are soarele de primăvară asupra zăpezilor topite rapid!

Lenin a spus că dacă există un interes important care cere negarea faptului că doi plus doi fac patru vor fi oameni care să facă lucrul acesta. Sutele de mii de scrisori care exprimau sprijinul autorilor lor mi-au venit în minte. Unii expeditori scriau că, după ce au ascultat strigătul Bisericii martirizate, au plâns și nu au putut dormi; alți oameni însă doresc să se liniștească și să doarmă fără nici o grijă.

— Simpatizez cu dumneavoastră, îmi zise episcopul strângându-mi mâna. Înțeleg că ați avut mari suferințe, ceea ce vă face atât de emotiv. Noi suntem obișnuiți să gândim pornind de la niște fapte reale. Însă un om care a trecut prin încercări ca ale dumneavoastră nu mai poate fi obiectiv. Pentru dumneavoastră, faptele nu mai au nici o însemnătate, rolul predominant revenind sentimentelor.

Ușa deja a fost deschisă și secretara anunța vizitatorul următor. Ușa închisă în urma mea a scârțâit.

Ultimul meu gând în timp ce-1 părăseam pe episcop a fost acela că ar fi trebuit unse puțin balamalele.

Gânduri foarte ciudate ne trec uneori prin cap!

FAPTE, NUMAI FAPTE AUTENTICE Diferitele episoade din viața Bisericii Subterane pot fi, nu numai vrednice de admirație, dar și profund impresionante. Oricum, trebuie să facem o netă distincție între ceea ce este pură legendă și realitatea emoționantă. Lăsând deoparte deocamdată orice aspect înduioșător, voi relata numai niște fapte provenite din surse indiscutabile. Îmi este imposibil să le trec sub tăcere, iar aceasta nu datorită celor petrecute în propria mea viață care m-au pus în conflict cu comunismul, dar din pricina faptului că eu îl iubesc pe Isus. În Mt. 24.31, este scris că, Jomului va trimite pe îngerii Său cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi. „ Dacă Evanghelia nu este propovăduită în lumea comunistă, îngerii nu vor găsi acolo aleși ai lui Dumnezeu; ei vor fi nevoiți să-i adune numai din 3 puncte cardinale și atunci cuvintele Domnului Isus nu s-ar împlini.

În lumea comunistă, Biserica este persecutată.

Ea are trebuință de ajutorul nostru și de aceea martiriul ei trebuie să fie bine cunoscut. Nici chiar în seminariile teologice unde se vorbește despre toate Bisericile nu se face caz de Biserica Subterană, așa cum se găsește ea într-o treime din lumea noastră.

Este o anomalie care trebuie să dispară. Este nevoie să fie proclamată existența sa, suferințele sale, biruința ei.

„SovietskaiaMoldavia”din 11 iunie 1968, sub titlul, JVu există nici o minciună mai evidentă și mai josnică decât religia creștină”, istorisește despre o întrunire clandestină a bapțiștilor din Chișinău. Niște copii stau la pândă în stradă pentru a remarca o eventuală apariție a unei persoane suspecte. O bună parte dintre participanți sunt tineri care nu au atins vârsta de 20 de ani. Vinovatul este un oarecare Horev, care a mai fost trimis la închisoare de vreo câteva ori. El, continuă articolul, este organizatorul unor asemenea reuniuni și răspândește literatură religioasă în mod ilegal. Creștinul S. Apostu este și el învinuit de a fi organizat o adunare de rugăciune secretă într-o pădure.

, JPravda”din 19 august 1969 vorbește despre o Biserică secretă baptistă din orașul Mozdok.

Credincioșii se adună într-un apartament. Cele două camere ale acestuia se umplu de lume. Ziarul adaugă că, în timpul serviciului religios, credincioșii plâng.

Este, într-adevăr, una dintre trăsăturile Bisericii Subterane. Îmi aduc aminte că am văzut odată o slujbă religioasă neînsoțită de lacrimi.

Ascultarea predicilor produce bucurie în inimile lor, dar ei împărtășesc suferințele lui Cristos și ale tuturor celor ce sufăr. Ei plâng pentru cei credincioși din Occident care au pierdut darul prețios de a simți cu cei în dureri și cu cei ce plâng.

FAPTE, NUMAI FAPTE AUTENTICE Diferitele episoade din viața Bisericii Subterane pot fi, nu numai vrednice de admirație, dar și profund impresionante. Oricum, trebuie să facem o netă distincție între ceea ce este pură legendă și realitatea emoționantă. Lăsând deoparte deocamdată orice aspect înduioșător, voi relata numai niște fapte provenite din surse indiscutabile. Îmi este imposibil să le trec sub tăcere, iar aceasta nu datorită celor petrecute în propria mea viață care m-au pus în conflict cu comunismul, dar din pricina faptului că eu îl iubesc pe Isus. În Mt. 24.31, este scris că, „În ziua aceea va trimite pe îngerii Său cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi.” Dacă Evanghelia nu este propovăduită în lumea comunistă, îngerii nu vor găsi acolo aleși ai lui Dumnezeu; ei vor fi nevoiți să-i adune numai din 3 puncte cardinale și atunci cuvintele Domnului Isus nu s-ar împlini.

În lumea comunistă, Biserica este persecutată.

Ea are trebuință de ajutorul nostru și de aceea martiriul ei trebuie să fie bine cunoscut. Nici chiar în seminariile teologice unde se vorbește despre toate Bisericile nu se face caz de Biserica Subterană, așa cum se găsește ea într-o treime din lumea noastră.

Este o anomalie care trebuie să dispară. Este nevoie să fie proclamată existența sa, suferințele sale, biruința ei.

„Sovietskaia Moldavia” ăm 11 iunie 1968, sub titlul, „JVu există nici o minciună mai evidentă și mai josnică decât religia creștină”, istorisește despre o întrunire clandestină a bapțiștilor din Chișinău. Niște copii stau la pândă în stradă pentru a remarca o eventuală apariție a unei persoane suspecte. O bună parte dintre participanți sunt tineri care nu au atins vârsta de 20 de ani. Vinovatul este un oarecare Horev, care a mai fost trimis la închisoare de vreo câteva ori. El, continuă articolul, este organizatorul unor asemenea reuniuni și răspândește literatură religioasă în mod ilegal. Creștinul S. Apostu este și el învinuit de a fi organizat o adunare de rugăciune secretă într-o pădure.

, Pravda” din 19 august 1969 vorbește despre o Biserică secretă bapțiștă din orașul Mozdok.

Credincioșii se adună într-un apartament. Cele două camere ale acestuia se umplu de lume. Ziarul adaugă că, în timpul serviciului religios, credincioșii plâng.

Este, într-adevăr, una dintre trăsăturile Bisericii Subterane. Îmi aduc aminte că am văzut odată o slujbă religioasă neînsoțită de lacrimi. Ascultarea predicilor produce bucurie în inimile lor, dar ei împărtășesc suferințele lui Cristos și ale tuturor celor ce sufăr. Ei plâng pentru cei credincioși din Occident care au pierdut darul prețios de a simți cu cei în dureri și cu cei ce plâng.

/ta vda „ (și nu trebuie să uităm că acest cuvânt înseamnă, în rusește, „adevăr”) relatează despre botezul a trei credincioși. Creștinii aceștia s-au dus la botez pe străzi lăturalnice, evitând orice întâlnire cu alți trecători. Și atunci de ce ar mai comite unu prostia de a se boteza, în mod clandestin, dacă ar exista în Uniunea Sovietică libertatea religioasă despre care ni se vorbește mereu?

Același articol din „Pravda” mai adaugă că creștinii îi învață pe oameni să-și iubească vrăjmașii, ceea ce constituie un act de „trădare”. În încheiere, se anunță arestarea mai multor creștini printre care se numără un oarecare Șerviakov, învinuit de a fi întemeiat un fel de școală biblică pentru copii.

Doisprezece băieți și fete au primit acolo învățături din Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru această crimă, Șerviakov lucrează acum ca un ocnaș în nemiloasa iarnă a lagărelor Siberiei de Nord, cufundat până la genunchi în zăpadă.

În revista creștină franceză „Tantqu'ilfaitjour din noiembrie 1969, un creștin danez relatează participarea sa la o adunare a Bisericii Subterane, undeva în Uniunea Sovietică. El avea adresa unuia dintre membrii Bisericii și, după ce a reușit să scape neobservat el aântâlnit, în semiîntunericul cartierelor orașului o tânără care 1-a întrebat într-o germană stricată dacă putea să-i facă un serviciu. El i-a dat parola, iar fata i-a cerut s-o urmeze, la o distanță de vreo 10 metri fără să arate că-1 cunoaște. Ea 1-a condus astfel până la o casă unde se găseau băieți și fete în vârstă de 18-25 de ani. Ei nu aveau nevoie de drog pentru a trăi o stare de exaltare! A-L urma pe Isus pe drumul crucii, a-L adora în ciuda riscului arestării și morții, iată ce ar fi fost suficient pentru a le crea fiori. Ca să nu atragă atenția, o singură lumânare ilumina încăperea respectivă. La început, domnea o tăcere profundă. O citire în șoaptă a unui text biblic a fost urmată de un timp lung de rugăciune în șoaptă. Apoi, unul după altul, la intervale neregulate, creștinii au dispărut

în noapte. Însă pentru ei, noaptea nu era întunecoasă: ei erau însăși lumina Rusiei întunecate.

, Laria Vostkova”, ziar comunist din Caucaz, în numărul său din martie 1969, redă arestarea lui Peter Restciuk și a altor creștini care instalaseră o imprimerie clandestină la Suhumi.

Am văzut eu însumi acest tip de mașină de tipărit, așa că pot vorbi, în cunoștință de cauză. Imaginați-vă o mică băcănie de Stat. Niște camioane descarcă marfă sau o reîncarcă pe aceea care nu s-a vândut. Nimeni nu ar putea remarca lesne că baloturi de hârtie sunt descărcate sau că niște publicații, ambalate în carton, le iau locul. În pivnița casei se află o fântână. Tot traficul se desfășoară la periferia unui cartier sărăcăcios. Apă curgătoare nu se găsește pretutindeni în lagărul comunist! Cu ajutorul unei frânghii, un om coboară în fântâna adâncă. Deasupra nivelului apei, este săpat în zid un tunel care duce într-o mică încăpere unde se află mașina de tipărit.

Cei ce lucrează acolo au puțin aer și astfel trebuie să iasă afară din când în când. Când poliția descoperă o asemenea imprimerie, altele o înlocuiesc și „Crainicul Mântuirii”, revista clandestină a bapțiștilor sovietici, a reușit să apară cu regularitate ani în șir.

Dar Uniunea Sovietică este, înainte de toate, o țară ortodoxă. „Sovietskaia Kirghizia” din 15 noiembrie 1969 vorbește despre călugărul ortodox Zozima care a fost întemnițat pentru credința sa. Fus în libertate, el a organizat o Biserică în locuința sa și a ținut acolo slujbe religioase. Biserica trebuie să fie casa creștinului. Așa a fost pe vremea Noului Testament. Și în Occident ar fi mult mai eficace să fie astfel, deoarece uriașele clădiri destinate străngerii laolaltă a credincioșilor sunt, de cele mai multe ori, fără participanți dacă nu chiar lipsite de prezența Duhului Sfânt.

Comuniștii relatează că creștinii spuneau despre acest călugăr: „Gloria divină strălucește asupra lui”, „L) umnezeu i-a dat un dar de vorbire asemănător acelor ale apostolilor”, „el duce o viață curată și sfântă”.

Articolul respectiv folosește, pe bună dreptate, expresia „Biserica secretă”. Aici este cea mai adecvată. Biserica acestui călugăr Zozima era, cu siguranță, una secretă! Cine ar fi vrut s-o viziteze trebuia să fie recomandat de către o persoană de încredere și să se angajeze să păstreze o totală discreție, la fel ca în Academia Pădurii”. Se putea intra în această biserică pe o străduță și ieși pe o alta.

(Existența unei asemenea clădiri cu două ieșiri mi-a salvat viața și mie pe vremea naziștilor.) Călugărul Zozima îi îndemna pe creștini să fie înțelepți

ca șerpii și fără răutate ca porumbeii și, în cazul că cineva i-ar fi întrebat de unde vin, să nu se dea în vileag ci să răspundă evaziv, inventând o istorie.

În ce mă privește, eu consider că pot să se semnaleze, în acest domeniu, așa-numite cazuri de „sfântă ipocrizie”. Asta nu vrea nicidecum să spună că „scopul scuză mijloacele”. Din contră: a accepta ca lumea să fie, în continuare, terorizată de comuniști și lipsită de Evanghelie, de acea Evanghelie care nu-i poate fi adusă decât folosind tehnici conspirative nu poate justifica nicidecum scopul conservării integrității personale și curăției de inimă. Moraliștii care ne acuză de ipocrizie uită că este tot atât de imoral să abandonăm victimele tiraniei, lăsându-le în necunoștință despre harul lui Dumnezeu adus în Persoana lui Cristos.

Zozima dispunea și de un atelier clandestin pentru fabricarea lumânărilor. „Sovietskaia Kirghizia „ arată că mulți oameni cumpărau aceste lumânări fabricate clandestin, ceea ce constituie o dovadă clară că există regiuni unde acesta este singurul mijloc de procurare a lumânărilor pe care frații noștri ortodocși le mai consideră ca fiind necesare în cadrul ceremoniilor religioase. Ziarul nu oferă informații referitor la ceea ce s-a petrecut ulterior cu călugărul Zozima, însă sute de alte articole din presa sovietică ne îndreptătesc să credem că el va fi fost din nou aruncat în închisoare.

Mai mult ca atât. Pe imensul teritoriu al Uniunii Sovietice, există un ținut locuit în exclusivitate de creștini. Occidentalii nu știu mai nimic despre regiunea respectivă. Lumea a auzit vorbindu-se pentru prima dată de lucrul acesta dintr-o sursă comunistă. Numărul din septembrie 1968 al revistei, „Vauka 1Relighia” vorbește de un mare număr de creștini ortodocși de rit vechi care s-au refugiat într-o zonă inaccesibilă din extremitatea nordică a Siberiei.

Creștinii aceștia refuză orice legătură cu restul lumii sovietice la fel cum, cu secole în urmă, niște protestanți, spre a scăpa de opresiunea catolică, au emigrat în America, /fauka I Relighia „ scrie: „Și alcătuiesc o lume misterioasă, incredibilă, originală.

Femeile și bărbații respectivi nu recunosc puterea anticreștină ci aspiră la o moarte dreaptă prin care să ajungă la viața veșnică.”

Revista ateistă mai publică și niște fotografii luate din Siberia, una dintre acestea reprezentând o Biblie în centrul căreia se poate observa o gaură făcută de șobolani. Credincioșii aceia nu au avut posibilitatea s-o înlocuiască cu o Biblie nouă.

Eu nu sunt un om care idolatrizează faptele.

Fiecare le interpretează în funcție de o imagine sau de niște idei preexistente în mintea sa. Nu se pot stabili niște fapte decât pornind de la opinii diverse care pun în evidență un aspect sau altul al lucrurilor.

Dar pentru că adversarii mei au vrut fapte, iată că i le-am pus în față!

CALVARUL RUSIEI Cifrele sunt în măsură să dovedească faptul că numărul creștinilor persecutați sub regim comunist este cel mai ridicat din întreaga istorie a Bisericii. În lumea comunistă și în special în Uniunea Sovietică, copiii lui Dumnezeu au trebuit să parcurgă cel mai lung drum al crucii. Mențiunile referitoare la martirii zilelor noastre este cea mai bună mărturie în favoarea veridicității rapoartelor despre situația religioasă în aceste țări.

Când Abba Eban, ministrul Afacerilor Externe al Statului Israel, a mers în Germania occidentală, prima sa vizită a avut loc la Dachau (Bavaria), unde au fost exterminați altădată compatrioți și coreligionari ai săi. Oare creștinii nu ar trebui să învețe de la evrei cum să se comporte?

Eu nu cunosc nici măcar un singur caz când un conducător al unei Biserici creștine, aflat într-o călătorie în Uniunea Sovietică sau într-o altă țară comunistă, să se fi dus să depună o coroană de flori pe mormântul unui martir sau măcar să fi cerut permisiunea de a-i vizita pe creștinii aflați în închisoare.

Și totuși, „Bratskii Vestnik”, organ al Uniunii Baptiste din URSS, a făcut cunoscut că o delegație

— Adu-ți aminte de frații tăi de predicatori bapțiști suedezi a vizitat mausoleul lui Lenin, ucigașul a milioane de creștini, în Ioc să se ducă la mormântul uneia dintre victimele lui. Eban, în Germania, nu s-ar fi dus să onoreze mormântul unui criminal de război nazist. Oare nu-i învața creștinismul pe credincioși să fie și mai solidari cu victimele nevinovate decât îi învață religia iudaică pe evrei?

În ce ne privește, noi ne îndreptăm inimile spre martiri. Nu ca și cumne-ar fi milă de ei, căci lanțurile lor sunt de aur curat iar crucile lor emană miresmele cele mai delicate. Pentru creștinii adevărați, închisoarea este întotdeauna o livadă unde curge nectarul cel mai fin. Totuși, noi nu acordăm suferințelor martirilor cinstea respectivă decât din perspectiva crucii lui Cristos. Numai Golgotei i se aplică cuvintele rostite de Sf. Ioan Gură de Aur: „Crucea este voia Tatălui, onoarea Fiului, bucuria Duhului, bijuteria îngerilor, siguranța credincioșilor, gloria lui Pavel. Prin crucea Golgotei ne dăm noi seama de gravitatea păcatului și imensitatea dragostei lui

Dumnezeu pentru oameni. „ Dar o adevărată cunoaștere a situației creștinismului în Uniunea Sovietică ne va deschide mintea și inima și ne va ajuta să pășim pe urmele lui Cristos.

Tiutșev, un scriitor rus, a spus despre țara sa următoarele: „Cine vrea să înțeleagă Rusia trebuie s-oia așa cum este, iară a încerca s-o judece potrivit minții sale, iară a căuta s-o măsoare cu unitatea lui de măsură. Ea este o entitate aparte. Singurul lucru pe care poate să-1 facă persoana respectivă este să creadă în Rusia.” Este exact ceea ce fac și eu: cred, cu toată inima, că ea își va găsi pacea și liniștea la picioarele lui Cristos.

Noi iubim Uniunea Sovietică. Domnul Isus S-a coborât în infern; de ce nu ne-am coborî și noi în iadul sovietic? Când fratele Andrew, autorul cărții „Contrabandistul lui Dumnezeu”, a lansat în Norvegia un apel adresat creștinilor pentru a veni în ajutorul Bisericii ruse, un număr de 200 de voluntari s-au prezentat numai la o singură adunare destinată acestui scop. Lucrul acesta se petrece acum pretutindeni în lumea liberă: numeroși tineri creștini nu se tem să se expună unor pedepse cu închisoare pentru a fi protestat chiar în inima Moscovei, în grădini publice și în unele centre comerciale, contra persecuției. Mulți creștini din lumea liberă ar putea să-și aplice cuvintele unui poet rus a cărui personalitate a rămas necunoscută dar ale cărui manuscrise circulă: JMă aplec la căpătâiul tău, o, Rusie! Spală-ți lacrimile și puroiul în sângele meu.” Martirii ruși nu mai sunt singuri în lupta lor. Milioane de persoane plâng în lumea liberă împreună cu cei ce plâng în Uniunea Sovietică din pricină că li s-au închis casele de rugăciune atât de dragi inimilor lor.

, fravda” din 18 aprilie 1969 scrie că districtul Vologodsk unde, înainte de preluarea puterii de către comuniști, erau vreo 800 de Biserici, mai numără acum doar 17 de lăcașuri de închinăciune. Oare aceasta ar însemna o scădere a interesului pentru problemele religioase? Același articol dovedește contrariul. Iată ce se spune în continuare: „Conducătorii sectelor au reușit să-și sporească influența. În zilele noastre, religia nu este nicidecum inofensivă.

Departa de a fi pe punctul de a se stinge, cum cred unii, „a are, din contră, tendința de a se extinde și a deveni tot mai combativă. Și dacă atacurile sale trebui^ să se desfășoare în secret este tocmai din pricină c\$ a fost constrânsă la clandestinitate prin închiderea bisericilor în momentul creșterii influenței sale., și în numărul său din 8 aprilie 1968, JPravda „, anunți închiderea a 210 biserici în regiunea Odesa.

Dar care este situația bisericilor rămase deschise?

La Moscova, la Leningrad și în toate centrele turistice, s-ar părea că totul decurge normal. Nu tot așa stau lucrurile în orașele mai puțin importante și la sate.

Potrivit unor informații provenite din partea Bisericii Subterane, la 10 aprilie 1969, în timpul unei sîmbe religioase desfășurate în Biserica Baptistă din Kopeisi un grup de ateii condus de un polițist a venit să facă dezordine. Astfel, ateii au pus niște sticle cu băutură alcoolică pe masa rezervată Cinei Domnului și au fotografiat asistența și sticlele respective pentru a servi în cadrul propagandei ateiste.

Această aserțiune a Bisericii Subterane își are confirmarea într-o serie de comunicate oficiale. În „Vestnik” (a „Relighia” din noiembrie 1967, comuniștii relatează cele petrecute în Biserica baptistă din satul Batiatisk. Doamna Blișenks, conferențiar ateist, a pătruns în biserică într-o duminică și, dându-1 la o parte

^ Pator, a expus o seamă de doctrine materialiste.

Cei oș veniseră să se închine lui Dumnezeu au fost nevoiți să „înghită” laudele rostite la adresa ateismului.

Străinii și conducătorii Bisericilor din Occident nu știau prezenți la serviciile religioase când se petrec astfel de lucruri!

Psalmistul iubea Casa lui Dumnezeu și dorea să fie în Sfântul Locaș la Domnului, lucru valabil și pentru fiecare creștin din zilele noastre. Duminica viitoare, în timp ce veți sta comozi pe scaune în adunarea dumneavoastră, aș dori să vă aduceți aminte de bisericile din Uniunea Sovietică transformate în depozite, muzee, ateliere meșteșugărești și săli de dans. Dintr-un număr de 100000 de biserici ortodoxe existente înainte de revoluția comunistă, nu au mai rămas decât 7000. Amintiți-vă de lăcașurile de cult care au ajuns obiecte de rîș și pricină de batjocură, fără să uitați că fiecare creștin este el însuși templul Duhului Sfânt și ținta înverșunatei lupte duse de forțele întinericului și autoritățile comuniste.

O scrisoare datată din 13 mai 1969, semnată de

180 de tineri creștini, adresată guvernului sovietic și altor personalități politice oficiale, a ieșit clandestin din URSS. Ea constituie un protest contra arestării unui important număr de frați, cel mai tânăr dintre aceștia avînd abia 19 ani. (Cel mai vîrstnic deținut creștin pe care-l cunoaștem este Piotr Popov care are

80 de ani, tot atîția cîți avea Sf. Polycarp cînd a fost aruncat la fiare).

Când a fost arestat, acest grup de creștini baptiști, Malamud, directorul Școlii nr.61, le-a spus copiilor că ei fuseseră condamnați din pricină că aduseseră ca jertfă lui Dumnezeu o tânără pe care o răstigniseră.

Printr-o asemenea manipulare, se urmărea ca atât copiii cât și părinții lor să-i suspecteze pe baptiști. Nu numai directorul respectiv a inventat o asemenea nerozie. Însăși Casa de Editură și Tipărituri din Leningrad a publicat o carte intitulată „Copiii și religia”, unde comuniștii reiau vechea minciună, utilizată altădată la adresa evreilor, potrivit căreia creștinii, pentru a obține iertarea păcatelor, își aduc ca jertfă proprii lor copii. Această poveste inventată, cu secole în urmă, de către persecutorii romani, a fost reluată astăzi de bolșevici pentru a-i înfricoșa pe copii și a-i împiedica să adere la creștinism.

Un mare număr de creștini sunt condamnați în prezent sub acuzația de omucidere rituală. Iată și un exemplu: în anul 1969, Editura Militară din Moscova a publicat o lucrare intitulată, JVu trebuie să uităm „apartținând lui F. Dolghici și lui A. Kurantov. Se poate citi, în această carte, că pastorul M. Krivolapov, din satul Neftogorsk (ținutul Karaganda) „a sacrificat lui Dumnezeu, ca. un miel fără prihană”, un băiețuș de

3 ani, fiul creștinului Osloveț. El a înjunghiat copilul, continuă cartea, în prezența mamei sale și a tuturor celorlalți credincioși, fără ca cineva să fi încercat să împiedice în vreun fel comiterea acestei oribile crime.

Toți cei prezenți considerau că aceasta era voia Duhului Sfânt. Copilul, spune cartea respectivă, a fost înmormântat, în cursul nopții, într-o pădure.

Mama a murit de durere. Asemenea „fapte”, redată în publicațiile sovietice, sunt – inutil s-o mai spunem

— pure invenții și minciuni grosolane. Întrebarea care ni se pune acum este dacă Krivolapov și alții au fost executați pentru crimele pe care nu le-au comis sau dacă așteaptă încă să fie executați în celulele celor condamnați la moarte.

Nici chiar conducătorii baptiști care se bucură de recunoaștere oficială din partea autorităților comuniste criminale și beneficiază de autorizații din partea acestora nu sunt, cum s-ar putea crede, la adăpost de persecuții și nici scutiți de a petrece ani îndelungați în închisorile sovietice.

„SovietskaiaMoldavia” din 13 noiembrie 1969 raportează procesul unuia dintre acești pastori, Slobodșikov, din Chișinău, cunoscut în localitate pentru a-1 fi denunțat pe pastorul secret Rudenko care, din cauza lui, a fost

condamnat la 10 ani de închisoare și a murit ca urmare a torturilor la care a fost supus.

Slobodșcikov, considerându-se bine văzut de comuniști, s-a crezut la adăpost de orice pericol. De aceea, el a îndrăznit să se folosească de un microfon în cursul unei căsătorii baptiste și a comis astfel, potrivit articolului din publicația respectivă, „cea mai neagră dintre crime”. În timp ce le vorbea copiilor, el a scăpat și câteva cuvinte cu privire la Cristos.

Ziarul „Sovietskaia Moldavia” spune că el ar fi trebuit mai degrabă să le vorbească despre Pavel Morozov, eroul sovietic mort la vârsta de 12 ani și a cărui statuie se află într-un parc din Moscova.

Eroismul lui Morozov ar fi constat în denunțarea propriului său tată care luase niște grâu dintr-un ogor ce-i aparținuse altădată însă devenise proprietatea gospodăriei colective. Tatăl a fost condamnat la câțiva ani de închisoare iar copilul a fost linșat de populație.

Slobodșcikov comisese două acte de extraordinară gravitate: utilizase un microfon și, în loc să elogieze un băiat care făcuse ca tatăl lui să ajungă la închisoare, a pronunțat cuvinte de laudă la adresa lui Cristos, Cel care ascultase de părinții Săi. Așa că Slobodșcikov a fost condamnat la 2 ani de închisoare în cursul cărora a avut timpul necesar să-și aducă aminte de victima sa, Rudenko, și să se pocăiască.

Presa din lumea întreagă a anunțat arestarea a doi creștini ortodocși, Talantov și Krasnov-Levitin, învinuiți pentru a fi protestat contra îngrădirii libertăților religioase în Rusia, contra închiderii bisericilor și a stupidei distrugerii a icoanelor prin foc. Evident că pot fi arse niște chipuri, dar credinciosul ortodox inteligent nu le-a adorat niciodată. Ele nu constituie pentru el decât transparența sfințeniei lui Isus, a curăției morale a Măriei, a curajului martirilor zugrăviți pe toate acele icoane. Arderea unor chipuri însoțește distrugerea a numeroase superstiții legate de icoanele respective. Dar focul nu-i poate distruge pe aceia ale căror trăsături au fost reproduse pe tablourile cu pricina, nici nu poate smulge din sufletul creștinilor dragostea pe care ei le-o poartă acestor personaje. Creștinul aflat pe pământ este unit cu Cristos și cu sfinții glorificați din paradisul ceresc, închiderea bisericilor, aruncarea creștinilor în închisori, smulgerea copiilor din mâinile părinților lor credincioși sunt lucruri care li s-au părut insuficiente comuniștilor. Un document secret relatează cum niște călugărițe ortodoxe înaintate în vârstă, respectiv Morozova, Gherasimciuk și Korolenko, au fost violate în mănăstirea din Poșaev.

Tomakova a fost violată și ucisă. Scriitorul Galanski a publicat aceste informații în periodicul său clandestin „Phoenix” (pasăre mitologică ce renaște din propria-i cenușă și care a fost, în catacombe, simbolul Mântuitorului), acțiune care a avut ca efect aruncarea sa în închisoare.

Casa de Editură și Tipărituri din Moscova scrie în lucrarea sa, „JPsiboză și religie” că toate argumentele oferite creștinilor nu au avut darul să-i convingă de realitate și că, în consecință, creștinii trebuie să fie considerați drept niște bolnavi psihici și internați în spitalele de nebuni. În prezent, unii dintre frații și surorile noastre de credință sunt îmbrăcați în cămăși de forță și au călușul în gură într-o clinică din orașul Kalinin precum și în alte numeroase localități.

Adeptii tuturor confesiunilor religioase sunt persecutați. Federația Mondială Luterană a omis să ne informeze că cel mai mare templu luteran din Leningrad a fost transformat într-o piscină, lucru de care a trebuit să luăm cunoștință din romanul comunistului M. Glinka, „Ceea ce se întâmplă mai rar”.

„Unirea” din ianuarie 1969 relatează despre condamnarea la 5 ani de muncă forțată a preotului catolic Pooșniack din Lviv.

Vitalitatea persistentă a Bisericii în Uniunea Sovietică ar fi inexplicabilă fără Dumnezeu.

Persecuția a făcut-o să înflorească și, în toată Europa, nu există o altă Biserică ce crește cu atâta repeziciune.

CÂÂJ CREȘTINI SEAFU ÎN ÎNCHISOARE ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ?

La drept vorbind, nimeni nu conoaște numărul exact. „Free trade Union News”, organ al sindicatelor americane și sursă sigură despre problemele proletariatului, publică, în numărul său din aprilie 1968, informația potrivit căreia în Uniunea Sovietică au fost reperate un număr de 56 de lagăre de concentrare, iar numărul total al deținuților este apreciat la 1150000 de persoane.

Oare câți dintre aceștia sunt privați de libertate datorită credinței lor în Dumnezeu? Încercați dumneavoastră înșivă să faceți o estimare cât mai exactă cu ajutorul datelor pe care vi le punem la dispoziție în continuare: La 8 mai 1969, „^ravd'a Vostoka” relatează că, în orașul Angren, 8 creștini (Frienzen, Schmidt, Walla și alții) au fost condamnați să ispășească o pedeapsă de 2-5 ani de închisoare pentru a fi complotat pe ascuns în vederea răspândirii unor boli în sânul populației, iar aceasta prin 3 mijloace:

a bea vin la Masa Domnului cu un singur pahar, a fi botezate mai multe persoane în același baptisteriu și a se primi reciproc printr-o sărutare sfântă. (Creștinii ruși au păstrat obiceiul biblic de a se îmbrățișa când se întâlnesc și a se saluta cu cuvintele: „Pacea Domnului să fie cu dumneavoastră!”¹)

Iată fața reală a justiției sovietice! A se scălda mai multe persoane într-o piscină nu constituie un prilej de a răspândi boli, dar a fi botezat împreună cu alții în același baptisteriu da. Numai „sărutările sfinte” transmit microbi, celelalte sărutări nu. O „sărutare sfântă” poate conduce la 5 ani de închisoare.

O lună mai târziu, la 12 iunie 1969, același jurnal anunță arestarea altor 15 persoane pe baza convingerilor lor religioase. Ele au comis extraordinar de grava greșeală de a merge din casă în casă și a invita pe oameni la mântuire. Printre acești 15 inși se afla un oarecare Rabinciuk și cei 5 fii ai săi. Trebuie să zăbovim câteva clipe pentru a încerca să înțelegem durerea doamnei Rabinciuk care, într-o singură zi, a văzut dispărând din căminul ei pe toți aceia care erau marea sa bucurie.

Iată, deci, că 23 de oameni au fost condamnați pentru credința lor, în orașul Angren, în cursul unei singure luni. Cine știe câți alții le-au urmat? Și nu avem nici un motiv să credem că teroarea anticreștină care domnește la Angren ar fi mai îndârjită decât în alte părți. În Uniunea Sovietică există 5092 de orașe. Dacă într-un singur oraș au fost condamnați la închisoare, pentru credința lor în Dumnezeu, în interval de o singură lună, un număr de 23 de persoane, care trebuie să fie numărul total al deținuților creștini? Și cine ar putea spune ce se petrece în satele URSS-ului despre care nu s-au transmis niciodată informații în acest sens? Ar fi o mare naivitate să reducem problema creștinilor închiși în Rusia la 200 de bapțiști care numără, în rândurile lor, mult mai mulți deținuți.

Biserica secretă baptistă nu are structuri centralizate și nu dispune de mijloacele care să permită a se cunoaște ceea ce se petrece pe imensul teritoriu al Uniunii Sovietice unde există numeroase grupuri clandestine de bapțiști care lucrează independent unele de altele.

În decembrie 1969, Uniunea Baptistă Europeană anunța, cu mare bucurie, că, „Inițiativniki”, adică bapțiștii neînregistrați din URSS, s-au alăturat Bisericii oficiale. Dar, în aceeași lună, la 4 decembrie, „Steaua Roșie”, organ al armatei sovietice, anunța condamnarea unui grup de soldați bapțiști, fără a dezvălui însă numărul lor, durata întemnițării și motivele acesteia. Numele lor au fost trecute sub tăcere.

Tot ce s-a spus, în articolul respectiv, este că „bapțiștii au o religie sălbatică și nu manifestă nici un pic de milă față de copiii lor. Dacă ei nu-i omoară aceasta se datorează doar. legilor care îngrădesc asemenea acte.” În ianuarie 1970, după înscenarea destinată în exclusivitate delegaților străini, toată activitatea secretă a fost reluată și presa sovietică și-a continuat denunțurile. Mii de creștini trebuie să se găsească în închisoare. Astfel, „Kristelight Daglabet” din Copenhaga, în numărul său din 4 martie 1970 evaluează la 10000 numărul lor.

În cartea mea „Sfinții sovietici”, am dat numeroase exemple de creștini pentecostali care au fost condamnați la ani grei de temniță. Când am compărut în fața Comitetului Congresului Statelor Unite ale Americii, am indicat nume de adventiști de ziua a șaptea persecutați. Un număr de 40 de preoți catolici din Lituania au protestat, în scris, în august 1969 din pricina condamnării la muncă forțată a Rev. M. Gilis și a Rev. J. Sdepskis. Domnișoara Paskeviciute, o creștină romano-catolică, pregătise niște copii pentru prima lor confesiune, motiv pentru care a fost deportată într-un lagăr de muncă forțată unde a murit din pricina epuizării fizice. Dar marea masă a creștinilor aflați în închisorile sovietice o constituie ortodocșii care reprezintă majoritatea populației sovietice. Biserica Ortodoxă oficială numără

50000000 de membri, potrivit declarației date de delegația sa prezentă la Consiliul Mondial al Bisericilor de la New-Delhi. Unii cred că Biserica ortodoxă clandestină numără circa 45000000 de membri. Apoi, mai există cei ce se socotesc ortodocșii veritabili și ortodocșii de stil vechi. Din toate Bisericile acestea, provin foarte mulți credincioși aflați în închisorile comuniste. Anumite informații despre toți aceștia scapă uneori în presa sovietică, o seamă de documente clandestine fac aluzii la ei, însă numărul total al martirilor creștini îl cunoaște numai Dumnezeu. În sfârșit, printre cei persecutați, se mai găsesc membri ai unor secte creștine întâlnite numai în Uniunea Sovietică, cum ar fi: molokanii, duhoborții, murașevții ș.a.

Biserica Subterană este cea mai puternică forță anticomunistă din Uniunea Sovietică și, de asemenea, cea mai bine organizată. Dacă cifra de 1150000 de prizonieri politici este exactă, un procent foarte ridicat din aceasta trebuie să-1 reprezinte opozanții religioși pe care comuniștii îi consideră criminali politici.

Comuniștii nu încetează să repete ei înșiși că religia este pentru ei inamicul numărul 1.

Câți creștini sunt închiși în Uniunea Sovietică?

Nimeni nu știe. Dar aduceți-vă aminte că numai într-un oraș, 23 de creștini au fost condamnați în răstimp de o lună. Există încă alte 5091 de orașe și un an are 12 luni.

După aceste cuvinte sumbre, poate că ar trebui să zâmbim un pic, chiar dacă surâsul acesta trebuie să fie plin de amărăciune.

„Moscow News”, jurnal care apare în limba engleză în capitala Uniunii Sovietice, declară, în numărul său din 25 octombrie 1969, că „toate asociațiile religioase din țară (baptiste, menonite, metodiste, adventiste, molocane, pentecostale și chiar ale martirilor lui Iehova) au dreptul să-și exercite, în deplină libertate, ritualurile lor în localurile care le sunt anume atribuite în această privință”. Dar ziarul nu a spus că respectivele localuri fuseseră transformate în celule de închisoare.

Mihail Jidkov, pastor al Bisericii Baptiste oficiale din Moscova, a declarat la Congresul Baptist European, desfășurat în august 1967, la Viena, că în țara lui nimeni nu este persecutat din pricina credinței sale. Dar propriul său tată a petrecut câțiva ani. În Siberia din pricină că îndrăznise să creadă în Cristos în ciuda ordinelor date de dictatorii comuniști. Nici un delegat nu și-a exprimat dezacordul cu Mihail Jidkov.

Magazinul belgian panorama” din 9 mai 1969 anuță că un vechi conducător al gestapoului, Heinrich Miiler, căutat din pricina crimelor sale de război, se află acum în fruntea poliției secrete comuniste de la Moscova.

Nu de mult el i-a torturat pe creștini și pe evrei în numele lui Hitler, iar acum face aceeași treabă în numele ideologiei lui Karl Marx. Singurul lucru care contează pentru el este să aibă libertatea de a tortura.

Oameni de teapa lui și comuniștii, tovarășii săi autentici, socotesc la fel de normal a comite acte de cruzime cum ar fi pentru noi curățitul cartofilor.

Pentru marxiști, omul nu este decât materie. Ei nu cred în existența sufletului sau a spiritului. Noi tăiem lemne, demolăm case, batem cuie cu ciocanele fără a încerca vreo remușcare, deoarece toate acestea sunt materie. La fel fac comuniștii cu victimele lor: ei nu plâng din pricina celor pe care-i torturează, pentru că aceștia nu sunt în ochii lor decât materie.

REGIMUL ÎNCHISORILOR S-ar putea descrie regimul închisorilor sovietice utilizând informațiile strecurate pe sub mână de Biserica Subterană, dar deoarece unii ar putea gândi că această sursă nu este imparțială, eu prefer să las să vorbească un comunist.

Sub Alexander Dubcek, Cehoslovacia a cunoscut o scurtă primăvară. Se putea exprima, într-o oarecare măsură, adevărul despre anumite lucruri. Și atunci, un anume Loebel, vechi comunist și funcționar la Ministerul Comerțului Exterior, a povestit torturile la care a fost supus de către proprii săi tovarăși pe vremea lui Novotny, când poliția secretă cehă era condusă de specialiști sovietici. Relatarea lui Loebel, coroborată cu ceea ce au scris alți comuniști, victime ale aceluiași încercări (a vedea, Mărturisirea”

Arthur London și cartea doamnei Slanski despre spânzurătoarea soțului ei de către proprii săi tovarăși), ne va permite a ne formula o idee despre ceea ce trebuie să îndure frații noștri în închisorile sovietice și ne va da ocazia de a împlini porunca Scripturii care zice: „Ți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei” (Evr.

Citez din revista comunistă cehă „Reporter” din

15 mai 1968. Loebel scrie că, în timpul interogatoriilor, care durau în medie câte 16 ore pe zi, nu-i era îngăduit să se așeze. El trebuia să rămână în picioare timp de 16 ore pe zi, câteva zile în șir. Mereu îi era foame. După ce s-au scurs astfel 15 zile, picioarele îi erau umflate și tumefiate, iar o ușoară atingere a oricărei părți a corpului îi producea o puternică durere. Uneori era obligat să stea o zi întreagă cu fața la perete. Nici chiar la WC nu era un scaun.

Loebel a fost drogat. Eu însumi am fost drogat asemenea deținuților creștini din Uniunea Sovietică.

„Deodată aveam senzația că cineva încerca să-și înfigă mâna în capul meu. Era ceva asemănător cu ceea ce resimte un om când este tratat cu gaz hilarant în vederea unei anestezii.” Alți deținuți, în timp ce făceau curățenie în spitalul închisorii, au găsit ambalajul unor recipiente cu narcotice al căror conținut era turnat în supă servită pușcăriașilor.

„In afară de clasicele cotonogeli, deținuții erau trecuți pe sub dușuri foarte reci, li se zdrobeau organele genitale sau le seânfășurau capetele cu pânza îmbibată cu apă care, după ce se usca, pricinuia dureri insuportabile. Eu nu mai eram o persoană.” În cursul scurtei „primăveri de la Praga”, s-a putut auzi vorbindu-se de lucruri care se petrec, în mod obișnuit, în lagărele sovietice dar care erau trecute sub tăcere până la acea dată. Ziarul comunist ceh „Kultumy Jivot” din 31 mai 1968 scrie: „în general, Biserica s-a aflat în închisoare începând cu anul

1950. Gardienii trăgeau focuri de armă în direcția celulelor închisorilor de la înălțimea turnurilor

— Adu-ți aminte de frații tăi orașului. Câini lără botniță erau aduși în infirmieriile închisorilor, iar ocupanții acestora erau loviți în cap cu era vase sau stropiți cu furtune de apă sub presiune.

Ofițerii de anchetă strigau în gura mare că ei nu știu ce este omenia. Mulți deținuți sufereau datorită vătămării unor organe interne iar alții, ca Hermanovski de exemplu, un tânăr, și-au pierdut mintea ca urmare a torturilor îndurate. Printre cei condamnați la galere se găsea și episcopul Voitasak, un om în vârstă de 75 de ani. Acesta a fost despuiat de veșminte și i s-a impus să rămână în picioare câteva ore în șir pe un teren pardosit cu pietre; apoi s-a cerut, stând pe vine, să execute o serie de exerciții, iar, când nu mai putea s-o facă din pricina epuizării, i se striga: „Chircește-tepână când vei scuipa sânge, pușlama ce ești.,,,,

Iar în toată vremea aceea, răposatul profesor de teologie Hromadka, ceh de asemenea, străbătea continentele pe cheltuiala Consiliului Mondial al Bisericilor, vorbind pretutindeni despre libertatea religioasă din țara sa.

Nu vă rezumați, stimați cititori, să lecturați relatarea unor astfel de torturi, ci încercați să le resimțiți ca și cum ați fi dumneavoastră înșivă torturați, pentru că, în realitate, așa și este. Toți creștinii alcătuiesc o inimă și un suflet: ei sunt Trupul spiritual al lui Cristos.

Când suferă un mădular, suferă toate împreună cu el.

Niciodată nu va spune limba: „Ce-mipasă? Nu eu am dureri ci dinții sau stomacul!” ci ea va zice de fiecare dată: „Vai, ce mă doare stomacul! Au, ce mă dor dinții!” Și toate mădulele se vor grăbi să-și aducă țoală contribuția pentru ameliorarea durerilor respective.

* * * învăluindu-mă cu o privire rece și cu o față cenușie care trăda o profundă îngrijorare, un conducător al Bisericii luterane germane m-a avertizat:

— Este inutil să dai publicității asemenea fapte, căci asta va agrava și mai mult situația.

Auzind aceste cuvinte, au început să-mi tremure mâinile și am exclamat, cu multă vehemență:

— Acum câteva secole, chinezii ar fi refuzat poate să salveze un om ce se afla pe punctul de a se îneca, temându-se să nu-și atragă mânia demonilor apelor.

Dar o asemenea mentalitate nu mai este valabilă în sec. XX. Crocodilii nu mănâncă oameni pentru că i-au mâniat zoologii vorbind despre voracitatea lor, ci ei devorează oameni pentru că aceasta este natura lor. Cât despre

comuniștii sovietici, ei au început să-i tortureze pe creștini de când eu aveam numai 9 ani.

Și ei vor continua să facă lucrul acesta din pricină că torturarea opozanților este conformă doctrinei lor și nu datorită faptului că eu protestez contra teroarei și organizez colectarea de ajutoare pentru cei persecutați.

CHINA ROȘIE O persoană foarte ingenioasă a calculat că, dacă s-ar așeza la marginea unui drum pe care ar trebui să treacă defilând, în șir indian, toată populația Chinei, în ritmul de 1 om/s, i-ar trebui peste 20 de ani până să-1 vadă trecând pe ultimul chinez. Or, în această imensă mulțime care nu conține să sporească, numărul creștinilor este foarte mic.

Chiar înainte de preluarea puterii de către comuniști, nu existau în China mulți creștini ci abia unul la 475 de necreștini. Trebuie să recunoștem aici că misiunile creștine nu au jucat un rol covârșitor.

Populația lumii este în proporție de 10% anglofonă și 90% din numărul predicatorilor și pastorilor vorbesc limba engleză. Și numai 10% dintre predicatori lucrează printre cei 90% care au comis păcatul de a nu vorbi engleza și care aparțin popoarelor subdezvoltate din punct de vedere spiritual.

După câte știu eu, Norvegia și Irlanda de Nord constituie niște excepții, dar eforturile misionare întreprinse de Bisericile din celelalte țări occidentale este minim. Din veniturile aproape imposibil de evaluat ale Bisericilor din SUA, abia 6% sunt destinate unor scopuri misionare. Noi nu am ascultat marea poruncă: „Ieșiți-vă în toată lumea și faceți ucenici din toate națiunile.” în China, creștinii au fost întotdeauna o minoritate aproape neglijabilă, iar în vremea aceasta ei s-au văzut nevoiți să țină piept asaltului unei noi religii: „cultul lui Mao”. Statui uriașe reprezentând chipul lui Mao se înalță de la un capăt la altul al Chinei, țara unde milioane de oameni au fost realmente hipnotizați prin metoda spălării creierului împinsă la paroxism.

Mulți conducători creștini influenți nu și-au dat seama de marele pericol pe care-l constituie comunismul. Unii chiar au simpatizat cu el în vreme ce alții au trecut sub tăcere amenințarea comunistă de teamă că ar putea fi acuzați că se amestecă în politică. Dar atunci când vedem că politicienii comuniști pătrund în domeniul religios, aducând acolo otrava ideologiei lor și persecutându-i pe copiii lui Dumnezeu, ne vedem siliți să ne ocupăm de chestiunile politice. Este ceva care nu poate și nu trebuie să fie evitat. Cel

care crede că poate separa religia de politică nu cunoaște cum se cuvine pe niciuna dintre ele.

Cine știe câte pasaje biblice au conotații și implicații politice? În circa 70% din textele biblice întâlnim astfel de lucruri! Formarea unei națiuni, eliberarea sclavilor, legile care reglementează cu minuțiozitate viața cetățenilor statului, deciziile Judecătorilor și Regilor, gândurile exprimate de Prooroci în ceea ce privește marile imperii și națiunile care înconjoară poporul ales al lui Dumnezeu, Israel, porunci nou-testamentale ca: Lăsați Cezarului.

Fiți supuși stăpânirilor.” (dar aceste stăpâniri sunt, de asemenea, comparate cu niște fiare sălbatice în cartea lui Daniel și în Apocalipsa). Toate acestea și multe alte pasaje biblice sunt tot atâtea referințe la politică. Creștinii trebuie să se exprime, în deplină libertate, în chestiunile politice, dar fără să le denatureze prin amestecarea unor poftă personale sau ambiții izvorâte dintr-un naționalism nedrept.

În orice caz, creștinii chinezi nu au fost găsiți pregătiți să facă față atacului maoist. Când comuniștii au preluat puterea în China, trecuseră deja 30 de ani de când comunismul governa Rusia. În Biserici și seminariile teologice chineze nu s-au întreprins demersurile necesare cunoașterii experienței și metodelor de lucru ale Bisericii Subterane. Pilda oferită de martirii sovietici le-a rămas necunoscută creștinilor chinezi.

Pe teritoriul chinez invadat de comunism, nici clopot nu mai sună, toate lăcașurile de cult au fost închise și profanate. Pe frontispiciile unora dintre acestea se poate citi sloganul „Spânzurați-1 pe Dumnezeu”, cuvinte care se aud strigate de mulțimile care defilează cu prilejul sărbătorilor comuniste.

Un martor ocular, care a reușit să fugă la HongKong, a istorisit despre uciderea cu pietre a unei tinere creștine într-un lagăr comunist de muncă forțată. Cu picioarele și mâinile legate, ea a fost forțată să îngenuncheze în mijlocul unui cerc alcătuit din persoanele cărora li s-a poruncit să arunce cu pietre în ea. Cei care au refuzat să facă lucrul acesta au fost executați.

Martorul respectiv relatează că tânăra creștină a murit, având fața radioasă cum a fost aceea a lui Ștefan din Biserica primară. Spectacolul oferit călăilor de către fata aceasta care și-a pecetluit cu sângele ei mărturia despre credința sa în Dumnezeu a contribuit la convertirea a cel puțin una dintre persoanele prezente.

Cinci, studenți, formați să sape niște gropi adânci în care au fost apoi introduși, cântau imnuri creștinești în timp ce erau îngropați de vii.

„VartLand” din 11 februarie 1969 povestește cum un pastor din districtul Swatow fusese târât pe străzile orașului, având pe cap o bonetă cu urechi de măgar. Pe bonetă erau înscrise fraze cu un conținut josnic. Niște pastori credincioși, cu capetele rase, erau siliți să se dedea la niște procesiuni grotești în cursul cărora erau întâmpinați cu insulte și injurii. Totuși, pastorii aceștia continuau să-și strângă enoriașii, în grupuri mici care, de obicei, nu depășeau 4-10 persoane.

Unii creștini sunt siliți să îngenuncheze în plină stradă. Trecătorii scuipe asupra lor. Unora li se taie părul în formă de cruce pentru a stigmatiza credința lor în Dumnezeu.

Descrierile cele mai minuțioase despre torturile aplicate creștinilor în China comunistă au fost făcute de comuniștii ruși. Vrajba actuală dintre ruși și chinezi îmi aduce aminte de un hoț pe care l-am cunoscut în închisoare și care afișa foarte înalte principii morale! El mi-a spus într-o bună zi că socotea imoral și condamna cu hotărâre orice furt comis de alte persoane, justificând numai actele sale de hoție. Exact așa gândesc comuniștii sovietici: rezervându-și monopolul torturii inocenților în lumea întreagă, ei denunță cruzimea comuniștilor chinezi care nu acționează la ordinele lor. Toate acestea pot fi cunoscute, în Uniunea Sovietică, lecturând

„Iteratumaia Gazeta”, revistă moscovită citată de „Ruskaia Jizni” din 18 iunie 1969.

În cursul unei torturi numită „jnica critică”, omul este plimbat pe străzile orașului, având pe cap o bonetă cu urechi de măgar; pe piept, poartă o pancartă pe care sunt înscrise capetele sale de acuzare. Lucrul acesta durează 3 zile consecutiv, după care este obligat să facă lucrările cele mai josnice și mai penibile. I se dă să mănânce numai o singură dată pe zi și, înainte de a primi hrana, trebuie să se prosterneze de 90 de ori înaintea unui portret al lui Mao.

Dacă acest tratament nu-1 reeducă, urmează „jnarea critică”: cu mâinile legate la spate, cel în cauză trebuie să asiste la mitinguri desfășurate zilnic, timp de 2 luni. În cursul acestor mitinguri, trebuie să-și mărturisească marele său păcat de a nu fi crezut în Mao. Este bătut fără milă și scuipe de toată lumea și, la finele fiecărui miting, el trebuie să se încline până la pământ, încă de 90 de ori, în fața portretului lui Mao.

A treia tortură/ste numită „aeroplanul”. Pe umerii celui torturat se așază un triunghi. Mâinile legate la spate sunt întinse cu ajutorul unei sfori către acest triunghi până când articulațiile trosnesc și, în poziția aceasta, el

trebuie să se încline până la pământ de 180 de ori înaintea celui care îi întrece pe toți dumnezeii.

Tortura denumită „balanța de aur” constă în plasarea unui uriaș platou pe umerii vinovatului. La fiecare capăt al platoului, gărzile roșii pun una peste alta câte 3 cărămizi. Cu cărămizile pe umeri, torturatul trebuie să stea în poziție de drepti, timp de două ore, înaintea tabloului lui Mao. La fiecare 20 de minute i se mai adaugă câte o cărămidă de fiecare parte a platoului. Astfel, în final, el trebuie să poarte 18 cărămizi. Este vai și amar de capul lui dacă acestea se clintesc de la locul lor. Dacă își îndoiaie genunchii, chiar numai un pic, totul se reia de la capăt.

O altă metodă de tortură constă în a rade și a acoperi cu cenușă capul creștinilor care trebuie să stea în poziție de drepti în fața chipului sacru al lui Mao, fiindu-le interzisă orice mișcare.

Un creștin a suportat toate umilirile, dar a refuzat să se prosterneze înaintea tabloului lui Mao, repetând de fiecare dată: fiu nu știu decât un lucru: există un singur Dumnezeu. În afară de El nu mai cunosc nimic.” (El nu citise pe teologii care vorbesc despre moartea lui Dumnezeu!). Creștinul respectiv repeta fără încetare: JFaceți-mi orice veți vrea, eu nu mă voi lepăda de credința mea în Dumnezeu!” Bravo, Sung-Fu! Nu știm care a fost sfârșitul vieții sale.

Creștinii au fost constrânși să-și aducă toate cărțile religioase împreună cu Bibliile pentru a fi arse în prezența mulțimilor de spectatori. Unii au presimțit lucruri de care nu avuseseră cunoștință și care erau înscrise în istoria Bisericii, și anume că, în primele veacuri; oricine dădea Sf. Scriptură în mâinile persecutorilor era expulzat pentru totdeauna din Biserică.

Cristos este Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu, ca și Scripturile. De aceea, a da Biblia pentru a fi arsă este aproape tot una cu a-L da pe Cristos să fie răstignit. Unii creștini și-au dat seama de respectul pe care-1 datorăm Cuvântului scris al lui Dumnezeu și au ascuns Bibliile., Asian News Raport” din martie

1986 scrie: „La Canton, o creștină care și-a ascuns Biblia într-o pernă a fost supusă la cele mai brutale Ti umiliri din partea gărzilor roșii. După ce au despuiat-o de veșminte, lăsând-o complet goală, au uns-o cu miere și au obligat-o să stea în picioare, ore în șir, sub un soare arzător.”

Niște colete venite din străinătate și conținând Biblii au fost trimise înapoi, fiind însoțite de o etichetă prin care se menționa că învățătura dată de aceste cărți „este contrară legilor și moralei Republicii Populare Chineze.”

A avea o Biblie constituie un pericol mortal. Unul dintre frații noștri venit din Occident pentru a-i ajuta pe creștinii chinezi a fost condus în casa unuia dintre ei. Trăgând cu grijă obloanele pentru a se asigura că nu va fi văzut din exterior, creștinul chinez a desprins câteva scândurele din planșeul sub care păstra o Biblie și o carte de cântări. Nu le scotea de acolo decât atunci când era convins că nu va fi observat de cineva.

Binecunoscuta carte, „JWakis chezMao” (apărută la Paris în colecția „Temoignages” în îngrijirea editurii Apostolat desEditions”) a creștinului german Rotting afirmă că gărzile comuniste ard oameni cu ajutorul unor vătraie înroșite în foc. Au fost semnalate și cazuri de răstignire. Însă aceeași carte arată că adesea sunt întâlniți comuniști care preferă să se lase aruncați în închisoare decât să mai continue a-i tortura pe creștini. Un tortionar s-a exprimat astfel: „Dacăle tăiem limba creștinilor, pentru a-i împiedica să mai vorbească, ei iubesc cu mâinile, cu picioarele și cu ochii, ei iubesc totdeauna și pretutindeni, până la ultima suflare. Nimeni nu știe cum li s-ar putea smulge acestor stupizi creștini puterea de a iubi! Nu cunoște nimeni vreun mijloc prin care s-ar putea pune mâna pe Cristosul lor?”

BISERICA CREȘTINA LA MIEZUL NOPTII O persoană care s-a refugiat în Hong-Kong povestește că, în comuna unde a fost supus la muncă forțată, un mic grup de creștini obișnuia să se adune înainte de începerea lucrului, în zorii zilei, într-o încăpăre de la subsolul unei clădiri. Când le era imposibil să se strângă laolaltă, ei mergeau, foarte devreme, doi câte doi, la locul lor de muncă și, lăsând să pară că purtau discuții pe drum, își recitau reciproc versete din Biblie. Ce fericire pentru ei că putuseră strânge în minte și în inimă comorile Cuvântului lui Dumnezeu! Acest mic grup însă a fost depistat de comuniști. Cel ce se refugiase acum în Hong-Kong a fost trimis la închisoare cu un prieten care a și murit acolo.

Închisorile chinezești sunt un adevărat infern: murdărie de nedescris, umezeală, frig și puhoi de insecte. Se crede că astăzi se află în pușcării circa 40000 de neoprotestanți, iar numărul catolicilor pare să fie și mai ridicat.

Dar chiar în aceste celule respingătoare se desfășoară episoade de o frumusețe cu totul cerească.

Doi creștini chinezi, înveliți fiecare cu câte o pătură subțire, tremurau de frig în celula unei închisori. Unul dintre ei s-a uitat la celălalt și, văzându-l cum tremură, a început să se gândească astfel: „J) acă tovarășul tău de temniță ar G Cristos însuși, nu I-ai ceda pătura ta?,, „Bineînțeles că da!” Și

imediat el i-a întins fratelui său pătura sa. A doua zi li s-au dat alte învelitori!

Deținuții creștini trebuie să suporte spălarea creierului. Comuniștii însărcinați cu îndobrocarea lor îi vizitează regulat când ei sunt scoși în curtea închisorii.

În timp ce un comunist încerca să-l convertească pe un creștin la convingerile sale ideologice, acesta din urmă a trasat pe nisip caracterul chinezesc care semnifică termenul „dreptate”. Literele alfabetului chinezesc seamănă mai degrabă cu niște chipuri.

Ideograma care înseamnă „dreptate” în limba chineză reprezintă un miel care stă deasupra pronumelui personal „eu”. Creștinul nostru l-a întrebat pe comunist dacă nu i-ar putea indica semnificația acestui semn alfabetic (caracter). El a răspuns corect: „dreptate”.

Și atunci, creștinul, arătând cu degetul spre mielul care sta mai sus de pronumele „eu”, a citat din Noul Testament: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, Mielul lui Dumnezeu care acoperă „eu” păcătos. Comunistul s-a retras în tăcere. Va fi fost el însuși în stare să accepte învățătura creștină?

Doi creștini au fost conduși la locul de tortură unde urmau, în final, să fie executați.

— Acum totul s-a sfârșit, murmurase unul dintre ei.

— Nu, nu așa S-a exprimat Domnul Isus când a trebuit să sufere chinurile Golgotei, răspunse celălalt, ci El a zis: „S-a săvârșit!” (sau: „Totul s-a împlinit!” – după textul original).

Isus a răscumpărat oameni prin jertfa Sa pe cruce, însă, pentru a conduce sufletele omenești la mântuirea făcută posibilă de divinusul Răscumpărător, alți credincioși trebuie să fie gata de a purta crucea. Frații și surorile noastre din China Roșie, când îndură supliciu constând în turnarea apei în nasul victimelor, când li se introduc bucăți de lemn între falange și li se strâng membrele cu brutalitate, când li se aplică șocuri electrice sau când plătesc credința în Dumnezeu cu moartea de cruce, ci împărtășesc suferințele lui Isus pentru mântuirea omenirii.

Nu numai eroii credinței se confruntă cu suferința.

Biserica din China nu a avut numai conducători fideli, unii dintre ei au fost trădători. Și, în definitiv, de ce ne-am mira de lucrul acesta? Oare nu a existat un Iuda printre apostolii Domnului? Acești trădători au colaborat cu comuniștii chiar de la început, conducând, spre paguba lor înșiși, creștini

simplici pe care i-au adus, în număr de 278000 de persoane, să „semneze Manifestul Comunist.

Comuniștii iubesc trădarea, însă nu și pe trădători.

După ce s-au servit de aceștia din urmă, comuniștii i-au trimis la închisoare împreună cu creștinii fideli pe care-i denunțaseră. Ei au timp acum să reflecte în celulele în care au fost închiși. Oare un compromis cu tirania este preferabil unei conștiințe curate?

Numeroși pastori s-au sinucis, temându-se că ar putea da în vileag, într-un moment de slăbiciune, secretele Bisericii Subterane. Cunoaștem și cazuri de laici creștini care au procedat în felul acesta.

Alții au ajuns nebuni, de exemplu Rev. Deda Tsang care repeta mereu: „Tsang Beda, în vârstă de

47 de ani, Tsang Beda, în vârstă de 47 de ani.” Nu i s-a îngăduit să doarmă, astfel că, în cele din urmă, a murit.

Anumite persoane mi-au spus că nu putea suporta citirea cărților mele până la capăt deoarece erau împiedicate să adoarmă. Dar tocmai acesta este scopul urmărit de mine: a vă uni cu cei ce sunt împiedicați să adoarmă! Am cunoscut un deținut care a fost lipsit de somn 25 de zile și nopți consecutive.

Înainte de preluarea puterii de către comuniști, numărul misionarilor care lucrau în China era de

6000. Astăzi nu a mai rămas acolo niciunul singur.

Unele misiuni fac proiecte îndrăznețe privind spre un viitor nesigur când porțile Chinei ar putea să se deschidă pentru Evanghelie. Dar eu sunt partizanul prăbușirii porților! Nu ne putem îngădui ca milioane de chinezi să moară lipsiți de cunoașterea lui Cristos, sub pretextul speranței că, într-o generație viitoare, alții vor putea muri ca oameni mântuiți.

Dumnezeu a rupt în două perdeaua Templului din Ierusalim: de ce nu ar fi sfâșiată și perdeaua de bambus? De ce nu s-ar putea pătrunde, pe ascuns, cu Evanghelia în China Roșie, chiar riscând închisoarea și moartea? Mulțimea misionarilor care au murit în China în timpul revoltei boxerilor și martirii epocii comuniste, care sunt astăzi niște sfinți glorificați în cer, ne cheamă să urmăm exemplul lor.

ROMÂNIA – O TARĂ COMUNISTĂ LIBERALĂ Aveam înaintea mea un întreg comitet de conducători ecleziaștici.

— Greșeala dumneavoastră, domnule Wurmbrand, îmi zise unul dintre ei, este aceea că amestecați totul.

Dumneavoastră puneți pe toți comuniștii în aceeași oală. Eu admit că lucrurile merg prost în China Roșie

(tot ce face el pentru creștinii chinezi constă în a admite că torturile îndurate de ei sunt o realitate! Și asta când mă gândesc că interlocutorul meu era reprezentantul unei Biserici foarte bogate materialicește!). Și în Rusia lucrurile ar putea merge mai bine. Dar eu mă întorc din România și dumneavoastră nu puteți dovedi că acolo nu domnește o deplină libertate religioasă.

Privind cu un aer de satisfacție spre colegii săi, gesticula apoi către mine întrebându-mă:

— Aveți de făcut vreo obiecție?

Din unele mâini întinse emană o putere, ceea ce nu era cazul cu mâna interlocutorului meu!

Cu privire la România, pare să fie vorba de o unanimitate de opinii: papa, Consiliul Mondial al Bisericilor, Societatea Biblică, Federația Luterană Mondială, Uniunea Baptistă (ce unitate de opinie!).

Până și unii conducători pentecostali sunt de acord cu papa pentru a aduce elogii la adresa libertății religioase existente în România comunistă.

Toți aceștia posedă o virtute care mie îmi lipsește, și anume candoarea. O candoare care îi face să ia găștele drept lebede.

În ianuarie 1968, papa 1-a primit pe primul ministru al României și ministru al Afacerilor Externe, domnul Mănescu. La vremea respectivă, vreo 1200 de biserici greco-catolice din România fuseseră prădate pe baza unei decizii luate de autoritățile comuniste, fără a fi despăgubite ca urmare a vizitei demnitarului român. Toți episcopii Bisericii greco-catolice muriseră în închisoare. „Unirea” din iunie 1969 relatează că niște preoți și laici catolici de rit grecesc au primit laolaltă o pedeapsă totală de

5000 de ani de închisoare. Toate clădirile aparținând școlilor și instituțiilor filantropice au fost confiscate.

Papa le-a strâns mâna ucigașilor turmei sale. Să fie binecuvântat dacă a prins prilejul acestei vizite pentru a-i aduce la Cristos!

După această experiență, cele 5 dioceze catolice au continuat să aibă doar un singur episcop titular, ceilalți pieriseră sub torturile administrate. În ce privește acest unic supraviețuitor, Marton Aron, el nu are nici măcar permisiunea de a merge să-i vadă pe preoții săi. El nu a putut participa la Sinodul de la Roma, dar când niște delegați stăini au venit în România

pentru a participa la cea de a 250-a aniversare de la construirea unei celebre mănăstiri, el a fost silit, sub amenințări, să participe la ceremonie.

Un episcop din Occident care vizitase de curând România a publicat în jurnalul care apărea în dioceza sa o dare de seamă unde cuvântul „a cina” revine de

6 ori, cuvântul „a dejuna” de 5 ori și, micul dejun” o dată (.). În schimb cuvântul „martir” nu apare nici o singură dată în acest raport. Or, frații săi în episcopat fuseseră martirizați, iar acest episcop occidental a mâncat la masa călăului Dogaru, aducând elogii acestor mâncăruri cu adevărat delicioase!

În România, apar reviste religioase și patriotice al căror singur defect este că nimeni din țară nu le poate găsi: ele sunt publicate numai pentru folosința străinilor. Cine se îndoiește de spusele mele nu are decât să ceară la un chioșc bucureștean „Glasul Patriei”. Nu-1 va obține acolo, în schimb și-1 va putea procura de peste tot în Occident spre a se convinge astfel de caracterul excelent al revistelor și magazinelor care apar în România.

Într-unui din numerele sale, Părintele Stăniloiaie preamărește sus și tare libertatea religioasă care domnește în România. El însuși a fost închis timp de

5 ani, în aceeași perioadă cu mine, dar el scrie cu totul altceva.

Iată însă că mă pomenesc întrerupt de un omuleț pleșuv, cu ochi limpezi, care-mi spune pe un ton foarte sincer:

— Într-adevăr, s-au petrecut multe lucruri triste în trecut, dar situația s-a schimbat odată cu venirea la putere a lui Ceaușescu.

— Dar atunci unde se află T. Dumitrache, Iorgu Stăvar, Elena Șincai? am întrebat eu. Arestați la Crăciunul anului 1968 ca urmare a unei demonstrații

— Adu-ți aminte de frații tăi de stradă menită să ceară libertate religioasă, aceștia nu au mai apărut în viața publică. Sunt împărtășite temeri că ei ar fi sucombat ca urmare a brutalului regim al penitenciarelor („Bire” din 1 decembrie 1969).

Comuniștii români mint ca și alții. Ei le-au cerut baptiștilor și penticostalilor americani să doneze dolari pentru clădirea de biserici pentru membrii acestor culte creștine. Dar de ce să se doneze bani pentru o asemenea țintă în vreme ce 2/3 din lăcașurile de închinăciune ale Bisericilor românești baptiste, penticostale și adventiste au fost închise sau confiscate? De ce să nu fie restabilite și redeschise bisericile existente?

Scopul comuniștilor corespunde cu acela al leniniștilor din lumea întreagă: distrugerea religiei.

„România liberă” din 5 iunie 1969 anunța că Mihai Gere, unul dintre secretarii Partidului Comunist, vorbind la un miting organizat de Consiliul Național al Pionierilor, a declarat că educația politică a pionierilor nu ar fi corespunzătoare deoarece orientarea ateistă și antireligioasă nu ocupă încă locul important care i se cuvine.

Este România țara libertății religioase? Acolo Societatea Biblică este interzisă; de asemenea, Armata Mântuirii, YMCA, Biserica Nazarinenilor și numeroase alte organizații.

Fără autorizație emisă de organele statului, nimeni nu poate fi predicator baptist, pentecostal sau adventist. Iar permisiunea aceasta nu este acordată decât dacă comuniștii au certitudinea că predicarea va fi conformă cu dorința lor. Botezul credincioșilor trebuie să fie autorizat de către împuterniciții Departamentului Cultelor din cadrul guvernului comunist. Cererile sunt aprobate doar în proporție de 25%. De aceea, numeroși credincioși sunt botezați în ascuns, noaptea, cu riscul de a suferi rigorile legii în cazul că ar fi descoperiți.

Astfel, în ianuarie 1970, am primit vestea condamnării diaconului baptist Gheorghe Potoc din satul Leava; a lui Lupei Vasile din satul Bonțești; a lui Popa Ioan, originar din Sic și a lui Florea, originar din Suseni, acuzați de a fi făcut botezuri ilegale.

Pentru a se evita arestarea unor creștini, noii convertiți au recurs adesea la auto-botez. Ei se duc singuri pe malul unei ape și se aruncă în ea, după ce au zis: JBu mă botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.”

Un număr de 165 de pastori bapțiști și-au văzut suprimată autorizația de a predica Evanghelia.

Numărul mănăstirilor ortodoxe a fost redus de la 182 la 74; acela al călugărițelor și maicilor de la 6097 la ceva mai bine de 2000. Există în România 800 de preoți greco-catolici care nu sunt autorizați să-și exercite slujba deoarece nu au ascultat de ordinele date de autoritățile comuniste.

TORTURA ABSOLUTĂ Un regim politic nu poate fi judecat numai cu privire la conduita sa actuală. Trebuie luate în considerare, de asemenea, antecedentele și câteva din planurile sale de viitor. Astfel, guvernul Uniunii Sovietice nu desfășoară, în prezent, nici un război, dar el a făcut o serie de experiențe cu bombe nucleare și a acumulat rezerve. Și alte guverne au procedat la fel.

Tot așa trebuie să procedăm pentru a judeca situația religioasă din România. Să ne amintim, în primul rând, că printre membrii guvernului sau

ai Comitetului Central al Partidului se găsesc acum, printre alții, Ceaușescu, Maurer, Mănescu. și Bo#dnăraș, aceiași oameni din dispozițiile cărora au fost aplicate creștinilor cele mai cumplite torturi.

România a constituit laboratorul experimental al torturii perfecte, aceea care zdrobește voința și o face absolut inofensivă.

Marea inovație a comuniștilor sovietici și chinezi a fost de a aplica tehnica lui Pavlov, constatând în spălarea creierului, în vederea reeducării deținuților.

Rezultatele obținute printr-o asemenea metodă au fost uimitoare. Să ne aducem aminte de procentajul extrem de ridicat al prizonierilor americani luați cu prilejul războiului din Coreea care au devenit colaboratori ai comuniștilor. Să ne gândim, de exemplu, la bolșevici ca Ziniviev, Kamenev, Bukharin care au recunoscut crime pe care nu le-au comis și cerând patetic să fie condamnați la moarte. Să ne aducem aminte apoi de cardinalul Mindzenty care a recunoscut că ar fi fost un spion și un traficant de bursă neagră.

Dar metoda lui Pavlov, rezultat a numeroase experiențe făcute pe câini, rămâne imperfectă, deoarece oamenii nu reacționează absolut la fel ca și câinii. Se pot crea la un om reflexe condiționate, dar se întâlnește din partea sa și o rezistență la formarea acestor reflexe. Eu însumi am fost supus tehnicilor de spălare a creierului timp de aproape 3 ani; totuși, creierul meu a rămas, în ochii comuniștilor, murdar și nespălat.

Spălării creierului i se poate opune spălarea inimii, în vreme ce persoana însărcinată să vă spele creierul recită, fără prea multă convingere, ceea ce i s-a poruncit să spună, vă puteți repeta vouă înșivă, silențios și fără întrerupere, o scurtă propoziție, neschimbătoare, cu un sens exact contrariu. Când spălătorii de creier îmi ziceau: „Creștinismul este mort,, eu îmi repetam fără încetare: „Creștinismul este viu.”

Dar România a fost locul unei torturi susceptibile să zdrobească orice încercare de rezistență.

Creștinii reușeau să suporte loviturile aplicate organelor genitale; suspendarea cu ajutorul unor frânghii, statul în picioare, pe vârfurile acestora, ceasuri în șir; să stea cu picioarele și mâinile legate, ridicați de la pământ; să rabde zdrobirea degetelor într-o ușă, etc, când asemenea atrocități le erau aplicate de inamicul comunist. Dar românii au inventat torturarea creștinilor și patrioților de către tovarășii lor de temniță. Un ofițer comunist înceta să tortureze după două ore. Dar deținuții se aflau zi și

noapte în aceeași celulă cu tovarășii lor de închisoare, astfel că această tortură nu se termina, practic, niciodată. De altă parte, de la un comunist nu te puteai aștepta la altceva decât la niște acte de violență. Dar era ceva groaznic să vezi un creștin, un frate cu care ai stat împreună altădată la Masa Domnului, sau un om cu care ai colaborat într-o organizație patriotică și care acum găsea plăcere în a te tortura în modul cel mai rafinat posibil. Un asemenea nou torționar fusese corupt și forțat să acționeze astfel, promițându-i-se eliberarea, sau fiind amenințat, sau, în sfârșit, din pricină că îndurase el însuși chinuri cărora nu le-a mai putut rezista. Rafinamentul cruzimii consta în faptul că creștinii corupți de comuniști începeau prin a se ruga cu noi fără să ne fi trecut prin minte că ei deveniseră instrumente în mâna călăilor comuniști.

Uneori, începeau să ne vorbească din Evanghelie pentru ca apoi, pe neașteptate, să se năpustească asupra noastră și să ne supună unor chinuri grele.

După ce am părăsit România, am păstrat tăcere o anumită perioadă de timp. Am avut unele rezerve pentru a istorisi tot de se petrecea în închisorile românești. Îmi lipseau martorii pentru a dovedi tot ce aș fi putut spune. La urma urmei, erau lucruri incredibile. De aceea, eu nu am relatat cu lux de amănunte despre aceste adevărate coșmaruri de suferință. Astăzi însă am la dispoziție mărturiile necesare.

Domnii D. Bacu și Ion Cârja, vechi tovarășii de închisoare, au publicat niște cărți despre torturile aplicate în țara noastră. Din nefericire, cărțile respective nu sunt editate decât în românește.

Voi cita un extras din cartea domnului Bacu.

Numele ei, „Pitești”, provine de la un oraș românesc unde se află o închisoare foarte cunoscută. Însuși numele acestei localități provine de la cuvântul „Pitka”, termen care înseamnă „tortură”. Ce predestinare întâlnim uneori chiar în diverse denumiri! Tot ce se scrie în cartea aceasta s-a petrecut aidoma și în alte penitenciare. Să nu uităm că astfel de torturi au fost aplicate nu de comuniști (deși lucrurile s-au petrecut pe baza directivelor date de ei) ci de creștini altor creștini și altor patrioți.

Doi-trei deținuți se urcau călare pe noi în timp ce trebuia să curățim parchetul. Ne obligau să mâncăm ca porcii: stând în genunchi, cu mâinile prinse în cătușe, la spate, ni se cerea să lipăim supa fierbinte direct din farfurie. La amiază, ni se aruncau pâine pe jos și trebuia s-o mâncăm, stând în aceeași poziție și servindu-ne numai de gură. Nu era îngăduit, să rămână

vreo firimitură pe jos, iar pentru a consuma totul, foloseam buzele și limba. Trebuia să stăm o zi întregă lângă pat, cu picioarele întinse, cu mâinile așezate pe genunchi, cu capul ridicat și privirile fixate într-o anumită direcție, orice mișcare fiind absolut interzisă. După 16 ceasuri de asemenea tortură, îți era îngăduit să te culci, dar numai pe spate cu fața îndreptată spre plafon, cu corpul perfect întins și cu mâinile pe pătură. Dacă ai fi încercat să-ți schimbi poziția, erai lovit imediat și cu violență de bastonul celui ce făcea de gardă.

„ Un număr de 16 deținuți au fost îngrămădiți unul peste altul. Sub o așa greutate, mușchii abdomenului celui care se afla în întregime dedesubt au cedat. Și el a făcut în această celulă ceea ce nu s-a permis să facă la toaletă. Atunci a fost obligat să-și curețe indispensabilii cu limba. La început, acesta a refuzat.

Atunci i s-au zdrobit degetele între două bucăți de lemn. În cele din urmă, studentul A. O. a fost obligat să-și facă necesitățile în farfuria lui, apoi i s-a turnat mâncarea în aceeași farfurie și a fost silit să mănânce. Studentul N. V., neizbutind să-și deschidă vinele, și-a cufundat capul în găleata plină cu supă fierbinte, sperând că va putea muri astfel, dar zadarnic. (Creștini care au încercat să se sinucidă: iată un subiect de profundă indignare în lumea liberă pentru cei se se înfruntă cu delicii fără seamăn!). Unii au încercat să-și deschidă vinele cu dinții.

Era interzis călăilor să lovească victimele la tâmpile, în zona inimii, sau în alt punct vulnerabil care ar fi atras moartea în scurt timp. Nu moartea fizică a deținutului era scopul urmărit de comuniști.

Eisepretaula o experiență diabolică: obținerea morții sufletului substituindu-1 unei serii de reflexe condiționate. Ei nu doreau să intervină moartea fizică, ci moartea morală.” „într-o zi de Paști, au înveșmântat un deținut cu niște cearșafuri pentru a-l face să joace rolul lui Isus Cristos. Dintr-o bucată de săpun, au confecționat un organ genital pe care studentul la teologie, pseudo- [

Cristul, a trebuit să-1poarte la piept în chip de cruce.

Lovit mereu cu bastonul, tânărul a trebuit să parcurgă, de jur-împrejurul camerei, drumul Calvarului. Ceilalți creștini au trebuit să se prosterneze înaintea lui și să sărute acest organ genital, zicând: „Mă prosternez înaintea voastră, Cel Atotputernic!” Un singur deținut a rezistat unei asemenea blasfemii și a fost torturat ceasuri în șir.”

Am relatat în cartea mea, M[^]sprisonsavecDieu”

(Casterman) ce i s-a întâmplat unui preot catolic armean forțat să celebreze sfânta missă cu excremente și urină. Nu am căutat atunci să spun totul. Dar acum când aceste lucruri au fost povestite de alții, aș mai putea adăuga că cei ce l-au obligat să facă lucrul acesta erau niște frați creștini corupți care, inițial i s-au confesat lui, s-au rugat împreună cu el și au fost formați să-și joace rolul la perfecție. Când el s-a încrezut în ei, considerând că făceau parte din turma sa, l-au torturat într-o asemenea măsură încât, pe jumătate nebun, el a făcut tot ce i s-a poruncit. Am mai spus că, atunci când a fost pus în libertate, el a istorisit cele întâmplate. Organele ierarhice, fiind informate despre ceea ce făcuse el în închisoare, l-au excomunicat. Eu socotesc că autoritățile ecleziastice din Occident care nu au mișcat nici un deget pentru a ne ajuta ar fi trebuit să fie excomunicate în locul acestui nefericit.'

Am cunoscut un țăran adventist căruia i s-au amputat degetele mari de la picioare de către cei ce fuseseră frații săi de credință, iar ei au făcut lucrul acesta printr-un proces lent, treptat: amputarea a durat câteva săptămâni.

Mai târziu, unii dintre acești creștini corupți de comuniști au fost cuprinși de teribile remușcări.

Vechiul meu tovarăș de temniță, Ion Cârjă, povestește istoria unuia dintre aceștia. Respectivul și-a cufundat capul până la umeri într-un mare hârdău plin cu excremente și urină. Apoi, cu o față care curgea șiroaie, el a strigat: JSfu mă curățiți! Vreau să rămân așa cum sunt! Ceea ce am pe față nu-i nimic pe lângă ceea ce am pe suflet!” El torturase până la moarte pe frații săi de credință. Nu vă voi spune până unde am mers pentru a mă pune în situația acestui sărman suflet care se rătăcise de o asemenea manieră dar pe care Domnul Isus Cristos îl iubea nespun de mult. Însă, să știți, că am reușit să mă identific cu omul acesta, să simt ca fiind a mea însumi propria sa murdărie, să mă conving că nu eram cu nimic mai bun ca el. La fel a procedat Domnul Isus când a luat asupra Lui fărădelegile și păcatele noastre.

Este un lucrul esențial să luăm asupra noastră păcatele altora.

Isus a spus adversarilor Săi: „ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel.”

(Mt. 23.35). Or, dacă exista o crimă de care fariseii, cu siguranță, nu se făcuseră vinovați, crimă în care ei nu jucaseră nici cel mai mic rol, asta o constituia asasinatul lui Abel, căci pe vremea aceea nu existau nici evrei,

nici farisei. Și atunci cum a putut Isus Cristos să-i facă pe farisei răspunzători de sângele lui Abel?

Faptul acesta este plin de semnificații. Cel ce nu este în stare, să considere ca fiind a lui însuși vinovăția altuia, culpabilitatea unor persoane care îi sunt absolut străine, nelegiuiri care aparțin generațiilor trecute, nu va fi niciodată capabil să-și însușească, în modul cel mai profund, să socotească drept un lucru aparținându-i lui însuși, neprihănirea altuia. Dacă eu nu am învățat să mă recunosc în fiecare om, dacă eu nu mă pot identifica cu Cain, ucigașul acesta care a trăit acum câteva mii de ani, și nu pot recunoaște că mâinile mele sunt pătate de sângele pe care l-a vărsat el însuși, cum voi înțelege atunci, în modul cel mai profund, că Isus este adevăratul meu Eu și că jertfa Lui, adusă cu atâtea veacuri în urmă, este pusă pe seama mea, reprezintă meritele mele înaintea lui Dumnezeu? Într-adevăr, cum voi învăța să mă identific eu cu Cristos?

Aceasta trebuie să fie practica de toate zilele a creștinilor cu privire la păcatele și nelegiuirile semenilor: să și le însușească, să le considere ca fiind ale lor înșiși.

Am fost în stare să arăt acestui om, în momentul când el s-a liniștit, că Isus Cristos s-a lăsat acoperit de noroi și scuipat pentru a ispăși chiar și crima de a fi torturat cineva pe frații săi creștini. Și gândul că voi putea vedea într-o zi, în ceruri, în toată frumusețea sa de sfânt glorificat, îmbrăcat în haine albe, pe omul care ascultase de acest nebun impuls de a-și băga capul în hârdăul cu excremente, îmi produce deja o bucurie extraordinară!

Dar nu trebuie să ne înșelăm în privința aceasta: cazurile de adevărate remușcări la creștinii care s-au aliat cu ateii pentru a-și tortura frații de credință sunt extrem de rare. În 90% din cazuri, inima li s-a împietrit pentru totdeauna. Cine știe dacă nu cumva există un prag care, odată trecut, face să se anuleze orice posibilitate de a se întoarce?

Este suficient să studiem, „Psihipolitica”, o carte a lui Lavrenti Bena, fost ministru de interne al Uniunii Sovietice, pentru a vedea până la ce punct au abordat comuniștii problema aceasta sub aspect științific.

Lenin a petrecut nopți întregi în compania profesorului Pavlov pentru „a învăța să explice oamenilor experiențele de natură să producă la câini reflexe condiționate. Este posibil: oamenii, ca și câinii, pot fi dresați în ceea ce se numește în reflexologie comportamentul ultra-paradoxal, de exemplu a linge mâna care te bate și a o mușca pe aceea care te hrănește. Condiția necesară pentru a se ajunge aici este epuizarea nervoasă datorată înlăturării

somnului, lipsei hranei, epuizare determinată de umiliri, torturi rafinate, detenție îndelungată în obscuritate sau în prezența unei lumini orbitoare, etc.

În cazul ființelor omenești, pentru ca rezultatele obținute să fie cât mai perfecte, este necesar în plus ca aceste crude acte de violență să fie aplicate de către persoane în care cel supus supliciului avea cea mai mare încredere și pe care le iubea cel mai mult.

Cine nu 1-a studiat pe Pavlov și politica sovietică fondată pe teoriile sale, sau care nu a făcut experiențe personale în privința aceasta, va fi oricând păcălit, cu ușurință, de către comuniști. Mitropolitul Rusiei, Manuil Lemessevsky, a petrecut 27 de ani în închisoare după care, complet zdrobit, a devenit membru al ierarhiei ortodoxe controlate de soviete și al cărei rol principal constă în a servi și a flata regimul care 1-a făcut să îndure atâta cruzime.

Monseniorul Augustin, adevăratul conducător al Bisericii Romano-catolice din România, a trecut prin închisoare și eu m-am aflat acolo, la un moment dat, împreună cu el. Caritatea și credința lui au fost foarte aprinse până într-o zi când el s-a prăbușit. Oare comuniștii pot conta, în întregime, pe omul acesta?

Este interesant de remarcat cu câtă încredere au trimis comuniștii români, ca agenți ai propagandei lor, în Statele Unite ale Americii și în Europa occidentală, niște preoți ortodocși, până de curând închiși împreună cu mine, care fuseseră bătuți, supuși șocurilor electrice, condamnați să ispășească pedepse lungi în închisoare. Astăzi însă, astfel de oameni pot fi văzuți călătorind în toată lumea și făcând apoligia libertăților garantate de regimul comunist. Ei nu încearcă să dezerteze, căci sistemul lui Pavlov i-a transformat în nevrotici ai comportamentului ultraparadoxal. Ei nu mai reacționează față de baston cu oroare ci cu loialitate. Au devenit fideli celor care i-au bătut. Odată atins un anumit stadiu, cei care au fost obligați în închisoare să bea urină, nu numai că nu resimt oroare în această privință, dar cer stăruitor ca aceasta să le fie acordată! Anania, preot ortodox român, după ce a suferit foarte mult în închisorile comuniste, se află acum în Statele Unite ale Americii și rămâne întru totul devotat Patriarhiei controlate de comuniști.

Toate acestea atârnă de o lume a nebuniei, însă de o nebunie provocată și întreținută pe baze științifice.

Imaginați-vă un conducător al unei Biserici din Occident care are în fața lui un lider baptist sau ortodox, fie el sovietic sau român. Este absolut sigur că omul respectiv a petrecut câțiva ani în închisorile comuniste. Și atunci cum se face că acest occidental nu crede că interlocutorul său este un creștin vrednic de încredere și nu un valet al comunismului? Pentru a fi convins de contrariul acestei opinii, el ar trebui să studieze reflexologia și psihologia comunistă. Dar care conducător al unei Biserici din Occident a studiat comunismul? În care seminarii se aprofundează oare acest aspect, măcar că ideologia comunistă predomină pe o treime din suprafața pământului?

Cui i-am putea spune că tinerii care se antrenează pentru funcția de viitori ofițeri ai poliției secrete sunt forțați să profaneze, de o manieră obscenă, icoana Sfintei Fecioare? În chipul acesta, sunt ei transformați în nemiloșii călăi ai creștinilor.

Cineva mi-a spus că nici un occidental nu ar accepta să publice asemenea orori și că, de altfel, occidentalii nici nu ar fi dispuși să le citească. Ei bine, vom fi nevoiți să răspândim aceste informații, transcriindu-le cu mâna, tot așa cum circulă Biblia în Uniunea Sovietică: sub formă de manuscris! Însă este absolut necesar ca creștinii din lumea liberă să cunoască în detaliu toate aceste lucruri cu care s-ar putea să aibă de-a face ei înșiși în viitor. Eu nu voi ascunde, cu nici un chip, ceea ce am de spus și nu voi travesti nicidecum gândurile mele pentru a înlesni publicarea lor.

Printre sutele de deținuți de la închisoarea din Pitești, dintre care unii erau închiși pentru credința lor iar alții pentru unele activități patriotice, trei au reușit să se sinucidă; doi și-au păstrat credința intactă iar toți ceilalți s-au lepădat de ea, au trădat secrete, și-au denunțat până și părinții și au devenit, la rândul lor, călăi pentru alți deținuți. Experiența comunistă reușise.

Ceașescu, Kosâghin, Mao, Tito, Ulbricht știu acum în ce mod trebuie să procedeze cu prizonierii de conștiință. Au avut loc explozii atomice, dar astăzi marile puteri se mărginesc în a acumula bombe, cu scopul de a le folosi în viitor. La fel stau lucrurile și cu problema pe care o discutăm aici. O teribilă experiență a fost făcută în România, și ea rămâne fără egal în istoria torturii. Ea nu este numai opera fostului prim-ministru Gheorghe Gheorghiu-Dej, acum mort.

Ceașescu, Maurer, Mănescu și restul bandei au fost colaboratorii săi. Metoda a fost exportată în China Roșie. În prezent, comuniștii români doresc să facă schimburi comerciale cu Occidentul. Cum ei au nevoie de

împrumuturi financiare, stau liniștiți în prezent, dar caracterul lor nu s-a schimbat și ei nu s-au pocăit niciodată de relele pe care le-au făcut.

Niciodată ei nu s-au lepădat de marxism-leninism.

Scopul lor rămâne mereu același: distrugerea, din temelii, a religiei. Și, la momentul care li se va părea propice, românii și ceilalți comuniști vor pune din nou în aplicare metodele infailibile folosite la Pitești.

Cât privește liberalizarea climatului politic din România, este mai importantă cunoașterea, în acest sens, a gândirii românilor decât opiniile unor vizitatori grăbiți care nu cunosc adevărul. O glumă bine cunoscută în România ilustrează foarte bine situația. Un turist străin îl întreabă pe un șofer de taxi:

— Sunteți liber?

— Nu, domnule, eu sunt român, răspuse șoferul.

Iată și o altă poveste. Ceaușescu, mergând să inspecteze un spital psihiatric, a dat ordin psihopaților să strige cu putere: „Uraaa!” Președintele țării a fost foarte mulțumit, dar a remarcat că unul dintre cei prezenți nu 1-a aclamat și 1-a întrebat imediat de ce, la care omul răspuse:

— Tovarășe Ceaușescu, eu nu sunt nebun, eu sunt medic!

FRUMUSEȚEA STRĂLUCEȘTE IA MIEZUL NOPTII Un curier aparținând Misiunilor creștine pentru lumea comunistă relatează următoarele: „Am văzut în România pe soția unui martir creștin care lăsase în urma lui mai mulți copii. Femeia aceasta avea un chip uimitor de tânăr, deși unii dintre copiii săi erau acum persoane adulte. Când mi-am exprimat nedumerirea mea în această privință, ea mi-a răspuns: „Suferința este aceea care mi-a redat tinerețea.” „

Un alt creștin a spus, la rândul lui: J<! oiam dori o ameliorare a situației, desigur, dar nu o încetare totală a opresiunii, deoarece ne temem ca nu cumva libertatea să ne facă să pierdem dragostea care ne mistuie acum.,, Iată și o altă mărturie: „Când noi ne gândim la marele nor de martori de care suntem înconjurați (cf. Evr. 12.1), suntem bucuroși să constatăm că partea de cer mai încărcată de nori se află deasupra țărilor comuniste. Ne bucurăm că noi a vem privilegiul să dăm lumii cel mai mare număr de confesori și de martiri.”

Toate Bisericile creștine din România sunt la curent cu cele petrecute la Pitești. Ele știu bine că o campanie de tortură ar putea să le anihileze. Totuși,

— Adu-ți aminte de frații tăi nici chiar o perspectivă atât de sumbră nu-i împiedică pe credincioși să-și ridice glasurile pentru cauza Domnului.

Un martor ocular la procesul pastorului Boian, al Adventiștilor de Ziua a Șaptea, ne-a povestit ce s-a petrecut acolo. Judecătorul 1-a întrebat pe Boian:

— Credeți că Isus Se va întoarce pentru a nimici pe vrăjmașii Lui?

— Da, bineînțeles.

— Mă va distruge El și pe mine?

— Cu siguranță, dacă nu vă pocăiți!

— Regrețați faptul de a fi predicat ilegal?

— Eu am făcut un lucru plăcut Domnului Isus.

Cât despre dumneavoastră, Dumnezeu vă va pedepsi și pe pământ și în veșnicie.

— Dar nu aveți dreptul să predicați.

— Dumnezeu nu numai că mi-a permis să fac lucrul acesta, dar mi 1-a și poruncit. Vă puteți convinge personal de asta, citind în cap. 28 al Evangheliei după Matei.

Boian a fost condamnat la 8 ani de închisoare.

Asta s-a petrecut în anul 1969 în România, țara liberalizată de Ceaușescu. Eu am fost la închisoare chiar cu acest Boian, în anul 1964, pe când nu fusese condamnat decât la 3 ani de pușcărie. România nu fusese încă liberalizată!

Noi am aflat că importante personalități politice românești ascultă emisiunile creștine radiodifuzate și că acestea îi impresionează profund.

Frații noștri din România își permite anumite glume. Mă aflam la sfârșitul unei conferințe cu conducătorii ecleziastici care făceau parte din Consiliul Mondial al Bisericilor. Ei se străduiau să mă convingă despre libertatea religioasă care domnea în România. Câțiva dintre ei erau luterani și nu știau că luteranii români nu reușiseră să obțină o autorizație, în timp de 20 de ani, spre a publica măcar un singur număr al unui magazin religios. Dar unul dintre lideri mi-a întins o scrisoare redactată în românește. Ea provenea din partea unui creștin român care-1 rugase să mi-o aducă în mod clandestin. În scrisoarea respectivă, fratele nostru român își bătea joc de naivitatea acestui conducător ecleziastic care-și exprimase entuziasmul în legătură cu marea afluență d. e participanți la serviciile religioase ale Bisericilor Penticostale din România.

— Bisericile dumneavoastră, îi zisese el înflăcărat, sunt atât de pline încât se văd oameni stând pe ferestre sau călcându-se pe picioare unul pe altul.

Străinul nu și-a pus întrebarea care era cauza unei asemenea stări de lucruri. Este anormal ca o biserică să fie arhiplină. Normal ar fi să existe atâtea biserici încât să li se permită oamenilor să participe la slujbele religioase în condiții convenabile. Ceea ce nu-i trecuse prin minte acestui lider religios era faptul că niște creștini fuseseră nevoiți să parcurgă pe jos aproape 60 de km pentru a găsi o biserică și că au trebuit să vină cu 7-8 ore înainte pentru a fi siguri că vor avea un loc pe scaun.

Conducătorul ecleziastic occidental nu a voit să creadă cele spuse de autorul acestei scrisori, și anume că 2/3 din lăcașurile de închinăciune protestante din România sunt închise. O asemenea afirmație i se părea incredibilă. Această importantă personalitate religioasă occidentală vorbise gură către gură cu măcelarul Dogaru, șeful Departamentului Comunist al Cultelor, precum și cu capii religioși ai Bisericii Baptiste oficiale, și toți aceștia l-au asigurat pe liderul occidental că libertatea religioasă în România este deplină.

— Ar fi trebuit oare să nu dau crezare unui funcționar de stat de o asemenea talie și să mă îndoiesc de sinceritatea liderului Uniunii Baptiste?

Dumnezeu Și-a bătut joc de omul acesta făcându-l purtătorul scrisorii care face să apară la lumina zilei incapacitatea sa pentru înalta poziție pe care o ocupă în sânul Bisericii.

Dar, în aceeași scrisoare, fratele nostru ne vorbea despre o întrunire pastorală care s-a desfășurat în prezența împuternicitului Departamentului Cultelor, care se plângea de numărul crescând al credincioșilor:

— Se remarcă o sporire de 300% de la instaurarea dictaturii proletariului, ceea ce nu este deloc în concordanță cu dorința autorităților statului care nu sunt de acord să vă acorde nici o concesie suplimentară.

Unii conducători oficiali ai Bisericilor l-au felicitat pe împuternicitul Departamentului Cultelor și l-au asigurat că se vor conforma tuturor legilor și regulamentelor comuniste și jiu vor face nimic pentru o nouă creștere a numărului credincioșilor. Oricum, numărul lor crește, în ciuda acestor lideri religioși, și nu datorită lor!

Scrisoarea se termina cu precizarea că Isus însuși fusese ispitit cu ajutorul unor cuvinte luate din Sf.

Scriptură. În țările comuniste, conducătorii Bisericilor creștine sunt și ei ispitiți prin intermediul unor versete biblice, mai ales prin pasajul din Rom.

13.1: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte”, dar ei uită că acest capitol face aluzie la puterea legitimă. Cel ce o deține, este un slujitor al lui Dumnezeu pentru binele societății și un executor al răzbunării divine asupra celui ce face răul. Dacă autoritățile răsplătesc răul și pedepsesc binele atunci nu despre ele vorbește acest capitol. Într-o asemenea situație, nu supunere ci rebeliune le datorăm.

Dar care este situația celor 100000 de Biblii tipărite în România? Eu încă aștept să vină cineva care să afirme că o echipă de occidentali a numărat 100000 de Biblii și a asistat la distribuirea lor, nici mai mult nici mai puțin! Aserțiunea comuniștilor a fost umflată. Orice casier care ar fi eliberat o chitanță de 100000 de franci, fără să fi numărat bancnotă cu bancnotă, ar fi fost scos afară imediat.

PERSECUTAREA CREȘTINILOR ÎN AFRICA Când am scris, JL 'Eglise du Silence torturâepour le Christ, (în rom. „Strigătul Bisericii prigonite”, n.tr.) și „Les saints Sovietiques”, mai existau așa-numita cortină de fier și perdeaua de bambus. Acum acestea sunt de domeniul trecutului. Comunismul nu mai pornește de lângă zidul Berlinului pentru a se termina în Coreea de Nord. Două țări din Africa, Sudanul și Congo-Brazzaville, au devenit, în mod deschis, comuniste. Siria are un guvern de extremă stângă pro-maoist. În anumite zone din Africa, se desfășoară lupte de gherilă comuniste. Numeroase gherile arabe, antrenate de Moscova și Beijing, se bat, crezând că fac asta pentru cauza națiunii lor. Dar comuniștii nu sunt atât de altruști încât să antreneze gherile care să facă lucruri care să slujească altui ideal decât al celor dintâi. Adepții ideologiei roșii au reușit, de asemenea, să pătrundă adânc în teritoriul Laosului.

Regret că limitele acestei cărți nu-mi permit să ofer detalii despre alte țări comuniste din Europa sau Asia, căci doresc să scriu câteva cuvinte despre Africa.

Pe drapelul statului Congo (Brazzaville) figurează acum ciocanul și săpăliga (căci secera este necunoscută locuitorilor de acolo). În cursul primei mari adunări politice de la Brazzaville, a fost cântată, ca imn național, Internaționala. Creștinii își aduc aminte de actele de cruzime comise de simbași care au ucis un mare număr de misionari și de băștinași creștini, acum câțiva ani. Astăzi, niște asasini de teapa lor guvernează țara. Să ne aducem aminte doar de câteva crime comise în Congo de rebelii manipulați de comuniști. Ei au deschis piepturile unor oameni vii și le-au smuls inimile pentru a li le mânca. Au tăiat urechile și organele sexuale ale

unor băştinaşi creştini pe care i-au forţat apoi să şi le mănânce. Au deschis cu forţa gurile creştinilor, le-au turnat în ele benzină cu pâlnia după care le-au spart pântelele şi au dat foc benzinei (extrase din cartea Cuviosului Părinte van Straaten, „Ou Dieu pleure”). Cei ce au comis asemenea grozăvii erau gherile antrenate de chinezi, de ruşi sau de cubanezi. În prezent, ei au pus mâna pe putere în Congo (Brazzaville). Ne cutremurăm, gândindu-se la suferinţele cumplite pe care probabil că le vor îndura creştinii dinţară aceasta.

Ar putea fi util, îndeosebi creştinilor americani, să reflecteze la faptul că comunismul ar putea fi instaurat în Statele Unite, negrii fiind primii săi simpatizanţi, şi că creştinii din America ar fi supuşi unor tratamente asemănătoare dacă ţara lor ar cădea sub dominaţia comunistă.

Milton Obote, prim-ministru al Ugandei, a declarat: „Voi înapoi mergând spre stânga”, ceea ce, în situaţia istorică actuală, înseamnă: „Sfârşit înapoi”, urmărind o politică al cărei rezultat final va fi lupta contra creştinilor.” În Kenya, Odinga şi-a transformat locuinţa într-un loc de întâlnire al tuturor simpatizanţilor stângii, al diplomaţilor comunişti şi al tuturor celor ce doresc victoria stelei roşii. Nişte prieteni comunişti au procurat resursele financiare necesare lui Odinga pentru a trimite nişte studenţi în universităţile lagărului comunist. Kenyatta a reuşit, chiar în ultimul moment, să zădărnicească o lovitură de stat a lui Odinga după cum la Lesotho, o altă lovitură de stat în fruntea căreia se afla tot un aventurier în solda comuniştilor a putut fi evitată.

În fiecare lună, circa 70 de tone de literatură ateistă sunt exportate din China cu destinaţia Africa. Însă nu numai gândirea lui Mao este un punct de atracţie; în Africa de Sud, comuniştii îşi atrag tineretul prin orgii sexuale organizate între albi şi negri, aşa cum a reieşit cu prilejul unui proces, care s-a desfăşurat recent.

La Nambuanfongo şi la Luvo, în teritoriile portugheze, nişte gherile comuniste antrenate în China, în Cuba şi în Uniunea Sovietică au legat nişte creştini şi alţi opozanţi de nişte scânduri lungi peste care au făcut să treacă mai multe fierăstraie rotative, ca şi cum ar fi fost vorba de trunchiuri de arbori. Unul din aceşti criminali care a povestit apoi cele întâmplate unui reporter al jurnalului parizian, „Le Monde”, a declarat cu un zâmbet: „După ce creştinii au fost legaţi, i-am tăiat de-a lungul. Mai multe creştine, negre şi albe, au fost violate înainte de a fi spintecate în două. Altele au fost violate, fiind încă cu viaţă, deşi măruntaiele lor erau vărsate pe pământ.” Al. Venter,

jurnalist de o remarcabilă obiectivitate, scrie în lucrarea sa, „Les combattants de la terreur”: Evenimentele descrise aici nu au fost numai niște fapte izolate.”

Istoria comunismului a fost scrisă pretutindeni cu sânge și lacrimi.

irwt ATITUDINEA BISERICII DIN LUMEA LIBERA FATA DE COMUNISM în Italia, 25% din alegătorii votează pe comuniști, în Franța la fel, și creștinii votează, în mod inconștient, în favoarea celor care îi vor tortura atunci când vor pune mâna pe putere. Comuniștii sunt mari specialiști în domeniul înșelătoriei. Ei asigură pe toți cetățenii occidentali că, dacă vor ajunge la putere, nu vor îngrădi libertățile religioase. Dar același lucru

—a promis și Lenin în Rusia. Promisiunile nu costă bani. Italia și Franța deja au cunoscut repetiții ale revoluției. Creștinii care simpatizează cu comunismul ar face bine să mediteze la citatul următor, extras din numărul din ianuarie 1968 al magazinului moscovit „Voprosi filosofii”: „Din punctul de vedere al marxism-leninismului, libertatea de conștiință cere renegarea absolută a religiei, înfrângerea sa de gnitivă și excluderea sa din viața socială.” în Statele Unite ale Americii, spiritul revoluționar a luat o formă extrem de subtilă. Cu titlu informativ, vom lua un citat din lucrarea lui Jerry Rubin, unul dintre liderii stângii, intitulată, „J? o î't, floi am amestecat tinerețe, muzică, sex, drog și rebeliune cu trădare și am obținut un amestec greu de distrus.”

Acest om, considerat a nu fi un element periculos, a fost pus în libertate de către o Curte de Apel. Explozia unei bombe, uciderea unor polițiști, ocuparea unor clădiri universitare sau a unor biserici sunt evenimente la ordinea zilei.

Toate acestea ar trebui oare să facă din noi niște anticomuniști? Ce am câștiga prin asta? Și Hitler a fost un anticomunist, dar aceasta nu l-a împiedicat să fie un tiran și un criminal. În opinia mea, a fi anticomunist nu semnifică absolut nimic. Eu am mai mult interes să știu cu ce scop acționează cineva decât să cunosc împotriva a ce se declară el. Comuniștii sunt și ei oameni, iar ca atare trebuie să-i iubim.

Eu m-am opus oricărui compromis cu comunismul, pentru că el începe întotdeauna cu minciuni.

Niemoller, pe atunci vice-președinte la Consiliul Mondial al Bisericilor, declara presei norvegiene că comunismul nu a mai făcut martiri după anii 1920.

Comitetul de Ajutor Evanghelic German pentru deținuți nega, în anul 1969, existența deținuților creștini în lagărul comunist, iar aceasta în pofida unor probe evidente. Este o anumită politică ce constă în a nu-i indispune pe comuniști.

În acest domeniu, toate compromisurile au ca efect dezarmarea combatanților creștini care sunt obligați să facă față comuniștilor. Al treilea număr din anul 1968 al Jurnalului Patriarhiei din Moscova vorbește de o întrunire a conducătorilor ecleziastici desfășurată în Germania răsăriteană. Buievski, secretar pentru Afaceri Externe al Patriarhiei din Moscova a declarat acolo că „cei 50 de ani care s-au scurs de la Revoluția din Octombrie au lăsat să apară o nouă societate socialistă a cărei caracteristică este de a sluji cauza păcii și a iubi omenirea. toți creștinii trebuie să accepte faptul că fundamentul revoluției comuniste este dragostea pentru om și ei trebuie să mulțumească cu toții lui Dumnezeu pentru revoluția aceasta.” Cei prezenți au înghițit aceste ticăloșii.

Or, patronul lui Buievski, Hrușciiov, tocmai făcuse cunoscut lumii întregi numărul victimelor nevinovate ucise de Stalin în cursul acestei revoluții pentru care noi suntem invitați să mulțumim lui Dumnezeu. Până și fiica lui Stalin a dat în vileag o mulțime de asemenea fapte.

Eu nu cred deloc în ceea ce se numește, în mod obișnuit, anticomunism, și am refuzat să ader la orice organizație anticomunistă, dar asta nu înseamnă că aș fi de acord fie și cu cel mai mic compromis cu comunismul, în domeniul religios sau în politică. Toate podurile care se vor stabili cu comunismul nu vor avea alt efect decât facilitarea traversării de către comuniști a râurilor și oceanelor pentru a distruge libertatea.

Comunismul este o religie a urii. Eu cred în învățătura Sf. Ioan al Crucii „Unde nu există dragoste, semănați dragoste și veți recolta dragoste.” Ar părea indicat să urmărim exemplul Sf. Patrick care, după ce a fost capturat și luat ca ostatec de către irlandezi, tratat la fel ca sclavii din acea vreme, a fugit în Anglia unde s-a pregătit pentru o nobilă misiune: aceea de a reveni la vechii săi stăpâni, după ce a depășit numeroase obstacole, pentru a-i aduce la Cristos.

O traducere literală a Ps. 104.35 ar suna astfel: „Să piară păcatele de pe pământ, și cei răi să nu mai fie!” Talmudul comentează: „Acă vor dispărea păcatele, nu vor mai fi păcătoși.” În Pv. 24.29 stă scris: „Cummi-a făcut el, așa am să-i fac și eu, îi voi răsplăti după faptele lui!”, „Când cineva calcă pe o floare, aceasta, drept recompensă, îi dăruiește parfumul ei.

Creștinii sunt de partea celor oprimați de comuniști. Datoria lor este să-i ajute, pe ei și Bisericile lor, punându-le la dispoziție Biblie și literatură creștină, trimițându-le Evanghelia pe calea undelor și oferind resurse materiale număratorilor familii ale martirilor creștini.

Creștinii sunt de partea Bisericii Subterane din țările comuniste, și nu de partea conducătorilor ecleziastici oficiali care au devenit marionetele comuniștilor. Comuniștii nu sunt umani ci acel tip de „anti-om”, ceva asemănător antimateriei în domeniul fizicii. Dacă cineva caută prietenia lor și continuă să-i mai asculte astăzi, care ar fi atitudinea unui asemenea om la apariția lui Anticrist?

Dar acordând sprijin Bisericii Subterane, noi învăluim cu dragoste și pe cei ce o torturează. Trebuie ca slujba noastră să-i cuprindă și pe comuniști: și ei sunt oameni care trebuie să fie câștigați pentru Cristos!

Sf. Patrick a câștigat Irlanda, iar noi dorim să câștigăm pentru Cristos lumea comunistă.

Orice lucrare misionară unde suferințele lui Cristos sunt predicate cu ardoare prezintă o anumită valoare, însă activitatea misionară în țările comuniste trebuie să aibă prioritate. Din punct de vedere al mântuirii, toți oamenii sunt egali, însă nu la fel stau lucrurile din perspectiva strategiei misionare.

Când sfântul apostol Pavel scrie că „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, întâi a iudeului, apoi a grecului” (Rom. 1.16), aceasta este nu din pricină că mântuirea unui iudeu ar fi mai prețioasă decât mântuirea unui om dintr-o altă națiune. El se exprimă astfel din punctul de vedere al priorităților strategice.

Cele mai puternice argumente de care dispunea Pavel când afirma că Isus este Mântuitorul erau profețiile aflate în vechile Scrieri Sfinte ale evreilor. Un om dintre păgâni trebuia să reflecteze foarte profund pentru a ști dacă trebuia sau nu să devină creștin. A deveni creștin putea însemna să fii aruncat pradă fiarelor sălbatice. Prudența îl făcea să-1 întrebe mai întâi pe un vecin evreu cu privire la toate acestea spre a ști dacă afirmația sfântului Pavel cu privire la conținutul Scripturilor era exactă, căci de cele mai multe ori păgânii nu aveau acces la aceste texte sacre.

De obicei, iudeii răspundeau că Isus fusese un impostor, reducând astfel la zero toate eforturile misionare ale apostolului. Era deci de primă importanță să predice Evanghelia mai întâi iudeilor, depozitarii sularilor sacre, spre a pune bazele unui impresionant grup de iudeo-creștini care ar fi putut

mărturisi că profețiile lor și-au găsit împlinirea în Persoana lui Isus. Numai după aceea devenea posibilă convertirea altor națiuni.

Același lucru se petrece și astăzi. Mântuirea unui băștinaș din Noua-Guinee sau din America de Sud este tot atât de importantă ca aceea a unui sovietic.

Dar dacă băștinașul respectiv rămâne în jungla sa, fără a fi mântuit, el nu poate distruge nici Biserica, nici civilizația creștină. Or, dacă noi nu aducem mântuirea în lumea comunistă, comuniștii sunt în stare să distrugă atât Biserica, cât și civilizația creștină.

Să nu uităm că ei au acumulat experiență bogată în domeniul torturii perfecte. Ei pot lichida creștinismul într-o imensă parte a lumii, după cum islamul l-a lichidat pentru secole întregi în Africa de Nord unde el înflorise mai înainte. Toate societățile misionare care lucrează la răspândirea Evangheliei printre popoarele subdezvoltate vor dispărea atunci, tot așa cum va fi stinsă aproape în întregime viața Bisericii în lumea liberă.

În mai 1968, ziarul „Times” din Londra anunța că niște submarine atomice sovietice patrulau continuu de-a lungul coastelor atlantică și pacifică a Statelor Unite. Fiecare dintre aceste submarine posedă 16 rachete cu o rază de acțiune ce depășește 3000 km, în timp ce patrulele controlează doar o fâșie lată de vreo 25 km, de la țărm spre interiorul țării. Ar trebuie oare să răspundem ravagiilor pe care le-ar putea produce ei prin distrugerii nucleare, drept represalii?

Nu ar fi mai bine să câștigăm pentru Cristos echipajele acestor submarine sovietice? Și de ce nu am încerca să câștigăm lumea comunistă alcătuită din oprimați și oprimați? Odată convertiți pentru Dumnezeu, comuniștii nu vor mai dori niciodată să distrugă localitățile noastre pe care le-ar ști pline de Biserici și de suflete credincioase Domnului. În adevăr, eu înțeleg prin termenul convertire ceva total diferit de ceea ce constituie pentru mulți acest fenomen astăzi și care nu i-a împiedicat pe creștinii din diferite națiuni să se omoare unii pe alții în cursul celor două războaie mondiale, cu binecuvântarea preoților și pastorilor lor. Eu înțeleg prin convertire o naștere din nou, apariția unei creaturi noi care să îmbrățișeze pe toți oamenii cu dragostea lui Dumnezeu.

Aceasta este atitudinea noastră vizavi de comunism: nici ură, nici compromis, ci o dragoste care câștigă sufletele.

Vom reuși noi să câștigăm pentru Dumnezeu lumea comunistă? Cu siguranță, dacă întrunim următoarele două condiții:

1. În primul rând, trebuie să fim capabili a răspunde întrebărilor pe care le pot formula comuniștii la adresa religiei. Aceasta presupune o enormă muncă intelectuală căreia vor trebui să i se dedice mințile cele mai luminate din interiorul Bisericii.

2. În al doilea rând, trebuie să trăim noi înșine pe baza principiilor pe care le propovăduim. Nu cerem lucruri imposibile, „ați desăvârșiți”, sau „Iubiți din toată inima” sunt porunci divine cărora nu li se poate răspunde dintr-o singură lovitură. Dar este la fel ca într-un război: cucerirea începe și apoi este dusă la capăt. Un lucru este clar: nu putem ajunge la țintă fără o bună strategie. Se cer decizii tactice zilnice pentru a putea înainta. Principiile date de Domnul Isus indică scopul care trebuie să fie atins. Ceea ce ni se cere este să facem în fiecare zi un pas înainte, în această direcție. Nici Dumnezeu, nici oamenii nu ne pot cere mai mult. Dar niciodată nu vom câștiga lumea comunistă fără aceste progrese decisive. De aceea, câștigarea pentru Cristos a lumii comuniste se află într-o strânsă legătură cu o revoluție creștină în interiorul lumii libere.

Dragostea noastră trebuie să-i atingă, de asemenea, pe anticomuniști, urmând să le arătăm și lor o cale nouă și constructivă. Apoi, trebuie să-i înconjurăm cu dragoste pe cei care au acceptat diferite compromisuri. Noi îi înțelegem perfect pe capii occidentali care procedează astfel. Un procent de 85% din ortodocșii lumii și 2/3 din bapțiștii europeni trăiesc în țări cu regim comunist. Ruperea relațiilor cu liderii oficiali ar însemna să rămânem cu un mic număr de credincioși.

Dar Sf. Atanasie a preferat să rămână singur cu adevărul, atunci când avea contra sa unanimitatea unui Conciliu ecumenic care-1 expulzase sub acuzația calomnioasă de a fi ucis un episcop și a fi violat o fecioară. Un papă a preferat pierderea Bisericii sale în Marea Britanie decât să renunțe o singură dată la învățătura lui Cristos cu privire la divorț.

Noi putem să-i înțelegem pe conducătorii ecleziastici din Occident și declarațiile pe care le fac aceștia, dar ne este imposibil să fim de acord cu dânșii. Nu compromisuri, ci misiuni creștine secrete în lumea comunistă, iată care trebuie să fie linia noastră de conduită.

CEE A CE NU TREBUIE SA FACEM Fie prin scrisori, fie pe parcursul unor importante întruniri, am fost mereu întrebat ce-i de făcut pentru a se acorda ajutorul necesar fraților noștri aflați în suferință și pentru a împiedica extinderea comunismului în lumea liberă. Înainte de a răspunde acestei duble întrebări, aș vrea să vorbesc mai întâi despre ceea ce nu trebuie făcut.

Nu trebuie să continuăm somnul indiferenței.

Scriitorul ucrainian Șevșcenko a scris: „Este teribil să cazi în lanțurile unei închisori, dar este mult mai rău să dormi când te află în libertate.” Țara dumneavoastră și Biserica dumneavoastră sunt și ele ținte ale comunismului mondial care lucrează deja căutând să provoace subversiunea în țara dumneavoastră, dorind totodată să distrugă Biserica dumneavoastră.

Apoi, nu trebuie să ne facem iluzii deșarte. Să nu ne mângâiem cu fraze banale, cum ar fi de exemplu: „binele și dreptatea vor triumfa de fiecare dată.”

Un asemenea final poate fi așteptat, uneori, timp de secole întregi. În Africa de Nord, islamismul a triumfat asupra creștinismului acum 1000 de ani și situația a rămas încă neschimbată acolo. Când Isus promitea că porțile Locuinței morților nu vor birui

— Adu-ți aminte de frații tăi Biserica Lui, El conta pe faptul că ucenicii Lui nu se vor culca pe perna nepăsării, așteptând ca victoria să le cadă din cer. Trebuie să renunțăm la cuvinte, pe cât de frumoase, pe atât de iluzorii ca: „J) Dumnezeu ne va scăpa.” Dumnezeu nu va interveni niciodată pentru ca doi și cu doi să facă altceva decât patru. El nu va îngădui niciodată ca somnul și apatia spirituală să dea rezultate. Dacă vom continua să trăim ca și până acum, persecuțiile împotriva creștinilor în țările comuniste nu vor face decât să crească, iar comunismul va cunoaște o și mai mare răspândire. Lumea noastră nu este una romantică ci o lume dură în care sloganele la modă, purtătoare de speranță, se dovedesc a fi o amăgire curată.

Nu trebuie să considerăm comunismul drept cel mai redutabil inamic al nostru fără a realiza totodată că noi suntem complicitii săi. Cortina de fier poate fi destul de ușor străbătută. Principalul obstacol este perdeaua de mătase a unei vieți comode, liniștite.

Desculț, un om lupta cu un aligator, lovindu-1 cu un baston și trăgându-1 de coadă. Din când în când, aligatorul se întorcea spre el, clănțănind din dinți, dar fără să-i facă vreun rău. Atunci i-am zis omului respectiv:

— Arătați destul de bine și cred că v-ați putea câștiga existența altfel. Într-o zi, aligatorul vă va apuca cu dinții și vă va ucide, cu siguranță!

— Nici cel mai mic pericol! mi-a răspuns el.

Uirrit de atitudinea sa atât de încrezătoare, 1-amântiebat:

— Ați încheiat o convenție cu aligatorul?

— O, nu! zise el. Aligatorul este bine îndopat înainte de fiecare spectacol. Un aligator îmbuibat nu mușcă pe nimeni.

Mulți creștini din lumea liberă se află exact. În această situație. În Statele Unite, se cheltuiesc mai mulți bani pe chewing-gum decât se dau pentru sprijinirea misiunilor.

Numeroși creștini recunosc că eu am perfectă dreptate când predic toate acestea în Occident. Dar asta-i insuficient. Se cere a fi luată și o decizie. Suntem noi în stare să renunțăm la ceva inutil, sau chiar și la lucruri folositoare, pentru a ne aduce contribuția la înaintarea împărăției lui Dumnezeu, a cauzei sfinte a Evangheliei?

O biserică dotată cu instalații de natură să asigure condiții maxime de confort unde sunt rostite predici care poartă pecetea filosofiei, o biserică fără preocupări misionare unde se discută subiecte secundare în timp ce omenirea este angajată într-o cursă care o poate conduce la catastrofă, ei bine, o asemenea biserică poate deveni un Iuda Iscarioteanul pentru creștinătate. Adevărata Biserică, Mireasa lui Cristos, este sfântă și imaculată: niciodată ea nu va deveni trădătoare. Dar Bisericile catolică, anglicană, ortodoxă, luterană, baptistă, penticostală etc. sunt niște instituții omenești care au jucat uneori roluri murdare. Să ne aducem aminte de inchiziție, de antisemism, de cărdășia cu Hitler, de schisme determinate de stabilirea taberei în care se află adevărul, de ereziile hulitoare.

Dacă nu sunt treze și veghetoare, aceste Biserici pot fi din nou trădate.

Biserica Baptistă din Moscova este foarte controversată. Opiniile cu privire la ea sunt divergente.

Este ea sau nu o biserică autentică? Pentru a răspunde corect acestei întrebări, ar trebui să știm în ce sector neevanghelizat își îndeplinește ea lucrarea misionară.

Realitatea este că, în Uniunea Sovietică, Biserica Baptistă a acceptat să nu desfășoare activități misionare. O Biserică fără misiune nu este o adevărată Biserică. Pe vremea împăraților romani, Biserica persecutată trimitea misionari către țările îndepărtate.

Biserica baptistă oficială din Moscova nu are societăți misionare – nici chiar misiuni clandestine, în lipsa celor oficiale care sunt interzise. Această dovadă este suficientă pentru a o radia de pe lista Bisericilor creștine.

Dar care este situația Bisericilor occidentale?

Societățile misionare merg în regres. Există mai puțini misionari protestanți astăzi ca acum 10 ani, iar printre aceștia proporția este de 5 femei și un bărbat.

Populația lumii crește cu 63000000 anual. Din aceste

63 de milioane, numai două vor avea fericirea să asculte Evanghelia.

Combateți comunismul, dar fără aroganță, căci comunismul nu deține monopolul răului: și creștinătatea are propriile sale lacune. Ea uită de nevoile unei lumi pe care a primit porunca s-o mântuiască prin Evanghelie.

Trebuie să ne ferim de isteria anticomunistă care este tentată să vadă un spion sovietic în toți aceia care vorbesc în favoarea săracilor, flămânzilor, a victimelor discriminării rasiale, naționale sau religioase. Comunismul se dezvoltă nu de la sine, ci pornind de la nedreptățile societății noastre.

Nu trebuie să așteptăm să rezolve politicienii problema comunismului. Churchill a scris: frEste datoria lumii civilizate să cucerească Uniunea Sovietică.

Sovietele nu reprezintă Rusia, ci un concept internațional straniu, străin mentalității rusești, adică ostil față de ceea ce noi numim civilizație.” Dar același Churchill, la Yalta, pune o jumătate din Europa în mâinile călăilor comuniști. Richard Nixon a scris în „Reader'S Digest” din septembrie 1961: „Statele Unite ale Americii nu trebuie să urmărească alt obiectiv decât de a aduce libertate lumii comuniste. „ Devenit președinte SUA, el a fost văzut dansând, într-o grădină publică, cu Ceaușescu, primministrul României.

Eu nu consider că soluția pentru încetarea amenințării comuniste trebuie căutată în domeniul militar, în definitiv nici nu doresc o soluție militară.

De altfel, nu știm mare lucru despre caracteristicile existenței de după moarte, astfel că, ucigând un comunist, i-am putea răpi orice posibilitate de mântuire.

Soldații careucid, apărându-și legitim țara, își fac datoria față de patrie, dar ceea ce trebuie avut întotdeauna în vedere este o pace întemeiată pe dreptate.

Orice luptă cu arma îndreptată contra comunismului rămâne echivocă. În Vietnamul de Sud, orice deținător al unui drapel vietcong poate fi ucis de un soldat american. În același timp însă, în Statele Unite, nimeni nu zice nimic miilor de oameni care demonstrează, purtând drapele vietcong. În Cuba, nici măcar cât la ei acasă, americanii nu luptă contra comunismului, dar ei combat comunismul în Vietnam, căutând totodată realizarea unei alianțe cu sovietele care, la rândul lor, susțin Vietcongul. Lupta politică și militară este dusă fără o adevărată decizie de a obține victoria; de aceea, nici nu-i de mirare că succesul este îndoielnic!

CEEAA CE S-AR PUTEA FACE Este un lucru neobișnuit ca o făptură omenească să se sinucidă din niște motive care nu-i sunt personale. Totuși,

aceasta este exact ceea ce ni se cere prin următoarele cuvinte ale Scripturii: Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați G și voi legați cu ei; de cei chinuiți, ca unii care și voi sunteți în trup” (Evr. 13.3). Trebuie să ne lepădăm de noi înșine, să renunțăm, să murim față de noi înșine și să trăim pentru Cristosul care suferă în Trupul Său Spiritual, să simțim fiecare durere a sfinților martiri ca și cum acestea ar fi ale noastre înșine. Chiar în aceste momente, noi avem frați și surori legați cu lanțuri, cu mâinile legate la spate și care, de mai multe săptămâni, trebuie să lipăie hrana ca niște câini. Alți creștini sunt îmbrăcați în cămăși de forță și au călușuri în gură. Chiar acum, doamna Malozemlova plânge pentru cei 7 copii care i-au fost smulși din pricină că-i învăța cum să-L cunoască pe Dumnezeu. Copiii ei, precum și cei ai familiei Sloboda și alte mii de asemenea copii plâng și strigă cu disperare: ^amă!

Mamă!” Dar ei nu-și vor mai revedea niciodată mamele. La ora când citiți aceste rânduri, în China roșie, unor creștini li se scot ochii și li se taie limbile.

Trebuie să murim față de noi înșine și să ne facem una cu ei în chinurile și suferințele pe care le îndură.

Chiar dacă este bogat, liber, tânăr, bine sănătos, un creștin adevărat trebuie să se asemene Stăpânului său: „om al durerii și obișnuit cu suferința” (Îs.

53.3), iar aceasta din pricină că, la fel ca un burete, el trebuie să se îmbibe cu durerile fiecărui credincios în parte, împărtășindu-le.

Biserica Subterană ne cere să-i împărtășim suferințele, s-o ajutăm să-și poarte greaua sa cruce, după exemplul lui Simon din Cirena care L-a ajutat pe Cristos să Și-o ducă pe a Sa.

, Jiăstignit sub Ponțiu Hiat”, se repetă în Biserici.

După 2000 de ani, pata respectivă nu s-a șters. Oare se va spune și despre generația noastră că creștinii din țările comuniste au suferit persecuția, au fost lipsiți de Biblie, că familiile martirilor au cunoscut foamea și mizeria în timp ce creștinii din lumea liberă erau mai bogați ca oricând?

Bogățiile noastre, chiar relative, ne vor apăsa ca o grea povară în ziua judecății divine. Și, mai mult decât bogățiile noastre, ne vor durea confortul nostru, facilitățile și deprinderea de a ne satisface toate plăcerile. Să ne descărcăm deci acum, când se mai poate, de aceste poveri pentru a ne pregăti în vederea întâlnirii cu Domnul Isus care ne va zice: ^fost în temniță.” Dacă doriți să aveți parte de bunăvoința și prietenia Lui, acceptați

să vă aflați în temniță împreună cu El. Închisoarea este un loc special unde îl puteți întâlni.

Trebuie să ne rugăm pentru Biserica Subterană.

Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi, și totuși de rugăciunile lui singur depindea, la un moment dat, destinul unei națiuni întregi. Trebuie să ne rugăm și noi, având o stare de spirit asemănătoare cu aceea a lui Ilie. Creștinii din Biserica Subterană au organizat în Uniunea Sovietică un lanț de rugăciuni:

24 de ore din 24 ei se roagă pentru creștinii din lumea liberă. Să le urmăm exemplul și noi, rugându-ne și organizând grupuri de rugăciune. Trebuie să cerem pastorilor și preoților noștri să facă rugăciuni publice pentru martirii din țările comuniste. Astfel de rugăciuni ar putea însoți fiecare ceremonie religioasă.

Un vechi canon al unui sinod ecumenic declară invalidă orice liturghie care nu-i menționează pe martiri. Să nu-i pomenim doar pe martirii secolelor trecute, dar și pe cei ce, chiar în zilele noastre, sunt victime ale comuniștilor.

Și, după cum bine ne învață unele cărți de rugăciune, trebuie să avem grijă a ne ruga „cu îngerii și arhanghelii”. Fiecare dintre noi are un înger păzitor, dotat cu aripi, tocmai pentru că el vrea să fie mesagerul nostru. Să știm a recurge la serviciile îngerilor noștri, spunând fiecare îngerului său păzitor: JZidul Berlinului și cortina de fier nu sunt prea înalte pentru voi. Survolati aceste bariere și duceți-vă la câte un creștin aflat în lanțuri, la câte o mamă lipsită de copiii săi, la câte un frate supus torturii și spuneți-le că nu sunt uitați și că cineva se roagă pentru ei.

Întăriți-le credința.”

Apoi, nu trebuie să ne mulțumim cu rugăciuni obișnuite, formale și reci, ci să ducem rugăciunea la paroxism, așa cum au făcut Epafrodit și mai ales Domnul Isus însuși.

Rugăciunea trebuie însoțită, de regulă, cu un post periodic. În Uniunea Sovietică, postul Bisericii Subterane este fixat vinerea, chiar și în lagărele de muncă forțată unde deținuții sunt înfometati toată săptămâna.

Părinții Bisericii și evangheliștii credeau în post.

Tertullian este autorul unui tratat în această privință.

Sf. Polycarp considera postul drept un puternic mijloc de rezistență contra ispitei. Luther, Calvin, Spurgebn și, până nu de mult catolicii, insistau asupra postului.

Miile de creștini închiși de comuniști sunt privați de posibilitatea de a prăznuți Masa Domnului. Aduceți-vă aminte de ei ori de câte ori vă aflați la Frângerea pâinii. Când auziți cuvintele: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi”, amintiți-vă de trupul lui Cristos jertfit pe Golgota, dar și de Trupul Său spiritual, Biserica, zdrobit astăzi de comuniști.

Apoi, să nu uităm că nu numai sângele Domnului nostru a fost vărsat, dar și sângele Miresei Sale a fost vărsat pe multe Golgote din lumea zilelor noastre. Lăsați să vă curgă o lacrimă pentru cei ce-și dau astăzi trupul și sângele lor. Nu cosumați împărtașania așa cum o vită mănâncă iarba.

Când în calitate de purtător al mesajului Bisericii Subterane, am revenit în Occident, apoi în Australia și în Africa, și când au apărut cărțile mele „L'Eglise du Silence torture pour le Christ”, (în rom. „Strigătul Bisericii prigonite”, n.tr.) și „JWesprisons avec Dieu”

(în rom. „Cu Dumnezeu în Subterană”, n.tr.), reacția din partea creștinilor a fost foarte puternică. Cărțile mele au fost traduse în 23 de limbi și misiuni pentru lumea comunistă au fost întemeiate în 30 de țări din lumea liberă.

Scopul acestei misiuni, care colaborează pe planul amicitiei internaționale, este de a furniza Bisericilor Subterane din țările comuniste Biblii și cărți creștinești, de a ajuta aceste Biserici prin intermediul unor emisiuni radiofonice evanghelice, de a acorda spijin material pastorilor și familiilor creștinilor martiri. Aceste misiuni își propun, printre altele, să răspândească Evanghelia în rândurile revoluționarilor din lumea liberă. Profilaxia este mai bună decât tratarea bolii. Este preferabil să evităm revoluțiile comuniste câștigând pentru Cristos tineretul cu orientări de stânga decât să-i ajutăm pe creștinii persecutați de comunismul victorios.

Spurgeon a spus: „Eu mi-aș dori spiritul misionar din rațiuni foarte egoiste. Într-adevăr, ce bucurie m-ar cuprinde când, intrând în cer, aș găsi suflete mântuite ca urmarea eforturilor depuse de mine, a rugăciunilor rostite de mine, a darurilor oferite de mine! Ce bucurie nespusă să le poți auzi zicând: „Noi suntem aici datorită interesului pe care l-ați depus în activitatea misionară și datorită eforturilor pe care le-ați întreprins în această privință.”

Foarte mic este numărul creștinilor dotați cu acest egoism sfânt. Ei își fac planuri foarte concrete pentru a merge la biserică sau la cinema, alcătuiesc proiecte precise pentru concediile lor, dar nu intră deloc în detalii pentru a-și pregăti intrarea lor în cer.

În fiecare secundă 4 suflete părăsesc acest pământ, ducându-se în veșnicie. Un număr de 4000 de persoane mor pe oră, adică 100000 pe zi. Or, 1/3 din omenire trăiește sub dominație comunistă și astfel, prin forța lucrurilor, nu poate auzi Evanghelia.

Să lăsăm deci la o parte toate discuțiile referitoare la milenarism, la botezul copiilor sau adulților, la succesiunea apostolică, la interpretarea Sfintei Scripturi

(care nu a fost inspirată de Dumnezeu pentru a deveni obiectul unor dezbateri), să lăsăm la o parte stupiditățile enunțate de către unii teologi moderni căci teologia dă naștere multor certuri. Credeți în Dumnezeu, în dragoste, în viața veșnică și povestiți istoria lui Isus sufletelor pierdute.

Nu contați pe conducătorii Bisericilor dumneavoastră pentru a-L predica astfel pe Isus. Rareori au luat ei o asemenea inițiativă. La originea Societății Biblice s-a aflat o tânără din Țara Galilor, o fată de la o fermă, care a întâlnit un pastor plin de credință.

Misiunea protestantă în China a fost lansată de un laborant-farmacist. Pionierul misiunilor protestante în India era pantofar. Carey Moody a fost negustor de încălțăminte iar Spurgeon nu a studiat niciodată într-un colegiu. Sculați-vă, pantofari, negustori, oameni fără prea multă cultură și fără diplome, dar stăpâniți de o mare dragoste pentru Cristos! Porniți cu curaj la lucru pentru slava Lui! Mulți pastori și episcopi vi se vor alătura pe parcurs. Primiți-i cu bunăvoință când îi veți vedea venind, dar nu zăboviți nici o clipă, căci lucrarea Domnului este foarte urgentă!

NEVOIA DE CĂRȚI Ziarul „Pravda” din august 1969 afirmă că Uniunea Sovietică, a cărei populație reprezintă mai puțin de 1/10 din populația globului, editează 1/4 din producția literară mondială.

Creștina* cred că Biblia este inspirată de Dumnezeu, însă editorii publică foarte puțină literatură religioasă.

Sfânta Scriptură nu mai este cartea cu cel mai mare număr de traduceri, pentru că opera lui Lenin a fost publicată în 968 de traduceri noi după anul 1946, pe când Biblia numai în 887.

Cât despre broșura roșie a lui Mao, aceasta pur și simplu inundă lumea.

În țările comuniste, Bibliile și literatura religioasă sunt foarte rare. În scrierea sa, JLes enfants ellareligion' (Copiii și religia), Ogrizko, un scriitor comunist, istorisește cum își hrănesc părinții din Cuvântul lui Dumnezeu pe copiii lor în Uniunea Sovietică.

Partidul a publicat, „Iblia hazlie”, carte care ridiculizează Cuvântul lui Dumnezeu dar care, totuși, conține extrase din Sfânta Scriptură. Creștinii au lipit bucăți de hârtie peste toate comentariile sarcastice, așa încât au rămas lizibile numai versetele biblice.

Ei pot astfel să hrănească sufletele copiilor lor.

Credincioșii folosesc același procedeu și în cazul altor cărți ateiste care conțin texte din Sf. Scriptură.

Tipografiile clandestine funcționează din plin, iar, pe de altă parte, intră în țară multe cărți prin contrabandă.

Dar ce înseamnă expresia „multe cărți” pentru o țară ca Uniunea Sovietică unde trăiesc 220000000 de locuitori, toți înfometaji de Cuvântul lui Dumnezeu de o manieră nemaîntâlnită în Occident? Datoria noastră este să le facem rost de cărți.

Asemenea expediții se desfășoară fără dificultăți în Extremul Orient, unde cărțile sunt trimise cu ajutorul baloanelor, de pe teritoriul Coreei de Sud. De asemenea, am reușit să străpungem cortina de fier.

Să vedem ce mai spun comuniștii., „Leningradskaja Pravda”, din 12 octombrie 1967, vorbește de „un val de literatură și tractate religioase dirijate spre țara noastră”. Articolul respectiv ne mai informează că această literatură este răspândită de creștini deghizați în turiști. Alte articole se plâng de a o vedea intrând, prin contrabandă, în saci sau în baloturi care conțin și diferite mărfuri de import. „Voprosi filosofii”, în al 6-lea număr al său pe anul 1967, enumera, printre cauzele persistenței religiei în URSS, „distribuirea literaturii. venind din străinătate”. Cu prilejul marelui proces al scriitorilor sovietici, Galaskov a fost acuzat de a se fi întâlnit cu o străină care răspundea la pseudonimul de Nadia. Aceasta ar fi adus la mânăstirea Troița Sergheievskaja, unde ea l-a întâlnit pe Galanskov, literatură religioasă provenită din străinătate.

Dumneavoastră trebuie să ajutați țările comuniste să-și procure Biblii și cărți creștine.

La Chungking, în China, Bibliile, culegerile de cântări și cărțile de rugăciuni au fost arse în public.

Creștinii au fost obligați să asiste la această distrugere. Unul dintre ei a profitat de un moment de neatenție a gărzilor roșii pentru a sustrage din foc o singură foaie încă nemistuită de flăcări. De ani de zile, Biserica clandestină din acest oraș se hrănea din foaia de Scriptură care scăpase de flăcările comuniste.

Multă vreme m-am întrebat: care putea fi foaia aceasta? Era oare un fragment de genealogii care, desigur are importanța sa, dar poate rămâne de neînțeles? Nădăduiesc să întâlnesc în cer pe îngerul Bisericii din Chungking ca să-1 felicit pentru abilitatea cu care a condus mâna acestui creștin, căci, după

2 ani de cercetări, am reușit să aflu că, pe foaia cu pricina, creștinii din Chungking pot citi, în fiecare duminică, cuvintele următoare: „Și pe aceasta piatra, voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Mt. 16.18). Și astfel, Mao Tse Tung, făcând să fie arși de vii numeroși creștini, cerând să li se scoată ochii și să li se taie limba, nu va putea niciodată să biruiască Biserica lui Cristos.

Comuniștii pot profana lăcașurile de închinăciune, dar nu pot face nimic contra Bisericii vii care este Trupul mistic al lui Cristos. Pe foaia respectivă, creștinii din Chungking pot citi un text care le dă curaj să continue a trăi.

Dar este bine și drept să facem să ajungă în mâinile lor și alte texte biblice care să le permită să-Lcunoască mai bine pe Cel care a clădit Biserica și să știe mai multe lucruri despre iad și rai.

DIFUZAREA EVANGHELIEI PRIN EMISIUNI RADIOFONICE
Vameșii comuniști nu pot împiedica pătrunderea în țările lor a valurilor de literatură creștină, chiar dacă prezența lor face dificile și primejdioase aceste intrări.

Imprimeriile clandestine sunt descoperite uneori, urmarea fiind valuri de arestări și ani de închisoare.

Dar comuniștii nu au vameși în spațiu, astfel că undele radio ajung la destinație. În China roșie, niște persoane care ascultă emisiuni evanghelice, provenite de la stații de radio străine, au fost condamnate la moarte. În Uniunea Sovietică, există niște stații de bruiaj, însă aceste instalații sunt foarte costisitoare iar teritoriul URSS este imens. Așa că, pe vaste suprafețe ale țării, emisiunile evanghelice străine sunt foarte bine recepționate. Același lucru se constată și în statele satelite din Europa. Radioul este unul din mijloacele cele mai eficace. Noi cunoaștem membri guvernamentali și diplomați comuniști care ascultă, cu regularitate, astfel de programe. Am putea citi chiar și cazuri de convertiri printre aceștia datorită acestui mijloc de răspândire a Evangheliei.

Un tânăr chinez a reușit să facă să ajungă la noi o scrisoare în care povestește că, fiind încă ateu, a văzut pe vremuri pe ecranul unui cinematograful o femeie care purta o cruciuliță. Întrebând ce reprezenta acest

obiect, i s-a răspuns că crucea aceasta era simbolul creștinismului. În regiunea respectivă neexistând creștini, îi era imposibil să descopere sensul cuvântului creștinism. După ce a ascultat, din întâmplare, o emisiune evanghelică radiofonică, a început a urmări cu regularitate, o serie de emisiuni și a prins dragoste pentru Cristos. El scria astfel: „Oare Dumnezeu acceptă și pe cineva care trăiește în China Roșie? în predicile dumneavoastră, ați vorbit de mai multe ori despre Biserică. Dar la noi, situația se prezintă în felul următor: în cer, Dumnezeu; în China comunistă, noi. Între cer și noi, nu există biserici, căci toate au fost închise. Deci, cum putem intra în cer?” Bietul tânăr nu știa că între cer și China Roșie existau numeroase Biserici. El continuă: „Cum ar trebui să mă rog? Dumneavoastră terminați întotdeauna printr-o rugăciune, dar eu nu știu cum să mă rog.” Exprimând atunci ceea ce înțelegea el prin rugăciune, a dat o definiție care, după cunoștințele mele, este cea mai frumoasă care a fost formulată vreodată. „Rugăciunea – zicea el – este a vorbi pe tot parcursul zilei de așa manieră încât, după fiecare conversație, să se poată spune „Amin”.” Eu cred că trebuie să tragem și noi învățămintele necesare dintr-o asemenea definiție. Cum poate spune cineva, Amin”, după o ceartă cu soția sa?

Noi dispunem de scrisori provenite din Uniunea Sovietică, de la persoane convertite prin ascultarea unor emisiuni radiofonice evanghelice, de la oameni care s-au întors la Dumnezeu fără să fi văzut vreodată cum arată o Biblie.

În felul acesta, au luat naștere noi comunități creștine. Iată ce scrie o persoană din România: „Am văzut că, în cursul ultimelor trei luni, peste 50 de persoane s-au pocăit în satul nostru prin ascultarea programelor creștine difuzate prin radio. Printre acestea, se află și soția șefului de familie din localitatea noastră. Aici, nu exista maimă nici un credincios. Astăzi, toți cei convertiți ascult predicarea Evangheliei. Lucrați, lucrați cât mai mult cu putință, și Dumnezeu vă va răsplăti.”

Misiunile pentru lumea comunistă difuzate prin postul de radio, în diferitele țări asuprite de comuniști.

— Adu-ii aminte de frații tăi AJUTOR ACORDAT PASTORILOR BISERICII SUBTERANE ȘI FAMILIILOR MARTIRILOR Creștinii din țările comuniste sunt săraci și trebuie adesea să plătească mari amenzi. Ei depun mari eforturi pentru a asigura existența pastorilor lor. De aceea este de datoria noastră să le venim în ajutor.

La țările comuniste trăiesc foarte mulți creștini.

Marșenko, un deținut dintr-un lagăr sovietic, scrie în celebra sa carte „Mărturia mea”, că în mai toate celulele a întâlnit credincioși. Și cine poate spune câte închisori există în Uniunea Sovietică și în celelalte țări comuniste? Familiile martirilor și ale celor ce-și mărturisesc credința în Dumnezeu sufăr de foame.

Nu este ușor să le venim în ajutor, nu atât din cauza supravegherii comuniștilor, căci am învățat cum să lucrăm fără știrea lor, cât mai ales ca urmare a rezistenței pe care o întâlnim tocmai din partea martirilor creștini. Una dintre surorile noastre, al cărei soț este în închisoare, ne-a zis: „De ce vreți să ne despărțiți de cea mai scumpă prietenă a noastră, sora Sărăcie?” Niște creștini sovietici au întrebat dacă nu ar putea să le dea o mână de ajutor financiar fraților lor occidentali. Văzând că în timpul celor 50 de ani care s-au scurs de la venirea la putere a comuniștilor, creștinii din Occident nu au făcut nimic pentru a ajuta, și cum ei nu-și pot imagina că noi am fi indiferenți față de soarta lor, au ajuns la concluzia că noi, occidentalii, am fi foarte săraci. Și atunci ei intenționează să ne acorde un pic de ajutor financiar.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, reușim să învingem încercările familiilor creștine de a ne refuza ajutorul.

Așa, de pildă, am primit o frumoasă scrisoare de mulțumire din partea unei mame cu 9 copii, al cărei soț a fost condamnat la 10 ani de închisoare: „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru privilegiul pe care mi l-a acordat de a putea purta o frântură din crucea lui Cristos. Copilașii mei mă întreabă mereu: „Dar când se va întoarce tatăl tău?” El și-a riscat viața pentru credința sa. Când comuniștii l-au ridicat pe soțul meu, și-au bătut joc de noi, zicând: „Ei bine, să vă vină de acum în ajutor Dumnezeu vostru! Veți vedea cum veți muri de foame.” Par dragostea are brațul lung.

Ea ne-a dat pâine adusă de departe. Comuniștii au rămas de rușine.”

Am reușit, de asemenea, să facem să pătrundă alimente și haine în lagărele de muncă forțată din Siberia. Am primit și de acolo scrisori de mulțumire.

Auziți dumneavoastră? Mulțumesc lui Dumnezeu pentru privilegiul pe care mi l-a acordat de a putea purta o frântură din crucea lui Cristos! O „frântură de cruce” cu un soț în pușcărie și 9 copii de întreținut!

În Occident, am auzit pe cineva plângându-se că are o cruce grea de dus deoarece era silit să cumpere un mic autoturism ieftin, neputând plăti o mașină de lux! Cei care au mâncat excremente și au băut urină pentru a fi comisi crima de a crede în Dumnezeu au dreptul să primească o bucată de

pâine din partea creștinilor din lumea liberă. Și, cu siguranță, nu le-ar strica să li se adauge o bucată de ciocolată.

„Învățătura celor 12 Apostoli”, o foarte veche carte creștină, spune că un prooroc care cere bani este un fals prooroc. O asemenea aserțiune se poate aplica organizațiilor misionare. În ceea ce mă privește, eu nu voi da niciodată bani unei organizații care mi-i cere: cauza ei ar trebui să fie atât de nobilă și glorioasă încât membrii săi ar trebui să fie rugați să accepte daruri din exterior.

Este absolut incorect ca niște predicatori chemați să comenteze versetul: „Gândiți-vă la lucrurile de sus”, să se sclifosească apoi sub motiv că mijloacele misiunii lor sunt insuficiente în vreme ce ele sunt net superioare celor aparținând primei cete apostolice.

Este de datoria mea să vă spun care a fost întotdeauna și pretutindeni învățătura creștinismului în această privință. Sf. Ambrozie a spus: „Dacă fratele meu moare de foame și eu nu-l ajut, sunt un hoț. Și dacă fratele meu moare de foame, eu sunt și mai mult: un ucigaș.” Eu am văzut numeroși deținuți creștini murind literalmente de foame.

Cuvintele din Ps. 37.25: >rAm fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea' au fost, fără îndoială, conforme cu realitatea sub domnia unui om de talia lui David, dar, sub regim comunist, copiii neprihăniților care luptă pentru credința adevărată în Dumnezeu se hrănesc uneori cu resturi de mâncare și nu întotdeauna beneficiază de ajutor. Cereți-i Bisericii dumneavoastră să le vină în ajutor prin toate mijloacele pe care le va considera cele mai potrivite.

, JSoviet Uthania” din 4 iunie 1967 publica știrea că, la catedrala ortodoxă din Kaunas, colecta de la Paști a reprezentat 1274 de ruble ceea ce echivalează aproximativ cu salariul anual al unui muncitor sovietic, în Occident, noi ne aflăm departe de o asemenea cifră.

Publicația „Chestiuni de ateism științific” din mai 1968 relatează că într-un sat unde, potrivit afirmațiilor sale, numărul mediu al persoanelor care frecventează Biserica este de circa 300 de persoane, veniturile anuale ale acestora s-au dublat. Cifra cea mai recentă este 23000 de ruble. Asta înseamnă că o persoană care merge la Biserica recunoscută oficial în acel sat dă, în medie, 80 de ruble pe an, ceea ce corespunde cu un salariu și jumătate al unui lucrător dintr-o fermă colectivă.

Eu nu vă cer bani pentru o misiune anume sau, dacă vreți, nici nu vă cer deloc. V-am descris doar viața pe care o trăiesc creștinii care activează în cadrul Bisericii Subterane. Frumusețea acesteia ar trebui să vă incite să vă duceți imediat la pastorul dumneavoastră și la prietenii care vă înconjoară pentru a stabili cum puteți folosi, dumneavoastră și Biserica dumneavoastră, privilegiul de a participa la suferințele și la gloria viitoare a celor aleși dintre toți aleșii lui Dumnezeu.

RĂSPUNSURI LA OBIECȚIUNILE CELE MAI FRECVENTE Noi nu acordăm nici o atenție criticilor, pentru că, de obicei, cei ce ne critică activitatea nu caută niciodată să le vină în ajutor creștinilor persecutați. În schimb, cei ce le vin în ajutor nu ne critică niciodată.

Eu însumi sunt cu totul indiferent la ceea ce poate gândi despre mine lumea întreagă, căci ea nu a gândit nimic bun nici despre Domnul Isus Cristos.

Însă aș dori să răspund unor dubii privind activitatea noastră.

Unii creștini se întreabă dacă noi nu îi compromitem și mai mult pe creștinii persecutați, făcând să treacă, prin contrabandă, în lumea comunistă, Biblii și alte ajutoare, și acordând sprijin Bisericii Subterane. Nu încapem îndoială că noi le-am periclita situația. Dar oare nu tocmai lucrul acesta l-a făcut Isus însuși îndemnând pe oameni să devină ucenicii Săi: „Iată, vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor” (Mt. 10.15)? Apostolii nu ar fi murit înainte de vreme ca martiri dacă Isus nu i-ar fi chemat la o misiune care comporta atâtea riscuri. Apostolul Pavel a pus în pericol viața convertiților săi: ascultând de el, unii au ajuns să fie dați la fiare sălbatice. Orice ofițer al armatei lui Cristos trebuie să fie gata nu numai să moară el însuși, dar și să trimită pe alții la moarte pentru cauza Evangheliei. Dacă Reformatorii nu au fi predicat doctrina lor, nu ar fi plătit mii de oameni, prin martiriul focului, prețul acestei propovăduiri. De altă parte, nu ar fi murit niște catolici loviți de mâna protestanților, dacă papa nu i-ar fi învățat că trebuiau să se opună la ceea ce el considera ca fiind o erezie. Dacă cineva a ajuns convins despre cauza pe care o apără că este cauza lui Cristos, este drept să-și dea viața pentru o asemenea cauză și să-i învețe și pe alții să procedeze la fel.

De asemenea, este foarte primejdios să alimentezi un om aflat pe punctul de a muri de foame. Lucrul acesta trebuie să fie făcut cu multă prudență. Dar oare ar trebui să-i lăsăm fără mâncare pe cei înfometați? Evident că nu. Prin urmare, trebuie să continuăm, cu toate riscurile, activitatea clandestină, evitând la maximum stângăciile și metodele greșite.

Un creștin maghiar a scris un articol în care el declară nulă activitatea mea. După părerea sa, eu aș fi pe punctul de a lega nodul frânghiei prin care urmează a fi spânzurați creștinii din țările comuniste.

Acest articol a fost publicat în anul 1967. Or, nu numai că nici un creștin maghiar nu a fost spânzurat sau măcar întemnițat pe temeiul activității desfășurate de noi, dar s-a petrecut exact contrariul. La ora actuală, în Ungaria nu se mai află în pușcărie, pentru credința sa, nici măcar un singur protestant. Iar activitatea pe care o desfășurăm nu a condus la închisoare, în nici o țară comunistă, decât o singură persoană, un curier, pentru că noi știm să lucrăm cu deosebită prudență.

Aș fi fost vrednic de a fi tras la răspundere dacă numărul arestărilor în țările comuniste ar fi crescut ca urmare a publicațiilor mele. Dimpotrivă, Societatea Biblică, grație activității desfășurate de noi în acest sens, a fost autorizată să tipărească Biblii în unele țări comuniste. Meritul pentru realizarea aceasta, nu mi-a fost atribuit mie, evident.

Criticilor care mi-au fost adresate pentru atitudinea mea anticomunistă, le răspund printr-un cuvânt al lui Spurgeon: „JVî/putem face altceva decât să luptăm contra celor cam luptă împotriva lui Dumnezeu.”

Lenin a scris: „Toatereligiiile și bisericile sun: agenturi ale reacțiunii burgheze care servesc moi ținerii exploatării clasei muncitoare și paralizai acțiunilor proletariatului.” Prin urmare, noi trebui să dejucăm planurile leniniștilor care doresc să distrugă creștinismul. Pentru aceasta, avem obligația de a lupta contra comunismului. Creștinismul a luptat întotdeauna contra dușmanilor săi. Biserica nu a canonizat niciodată pe vreunul dintre conducătorii săi care s-ar fi făcut vinovat de un compromis cu dușmanul, ci pe aceia care i s-au opus lui. Cei pe care noi îi numim sfinți, departe de a fi suportat liniștiți tirania, au ales o cale exact contrară. Pașnicul bărbat care a fost Sf. Bernard de Clairvaux a scris: „Creștinul se fălește cu moartea unui necredincios pentru că o asemenea moarte este spre slava lui Cristos.” Iar Anselm de Canterbury, evocând cruciadele, a spus: „Oamenii noștri, întorcându-se triumfători și purtând în sulite numeroase capete, oferă un fericit spectacol poporului lui Dumnezeu.” Dacă, în ansamblul ei, creștinătatea este de acord pentru a declara sfinți niște oameni care au proferat asemenea cuvinte cu privire la adversarii creștinismului, de ce ar trebui să criticăm pe oricine este mai moderat în expresii și în obiectivele urmărite? Iată și un mesaj în acest sens: J*& cunoscute relele

comunismului, străduiește-te să lupți contra lui, dar fă-ți o sla vă din întoarcerea la Dumnezeu a comuniștilor, și nu din anihilarea lor.”

Dietrich Bonhoeffer, un creștin martirizat pentru Cristos, este un om cinstit pe plan mondial, tocmai el care, în timpul naziștilor, a justificat proiectul pentru omorârea tiranului. Și atunci de ce ar trebui să fiu eu taxat de anticomunism nejustificat, când eu îi îndemn pe creștini să-i câștige pe tirani pentru Cristos?

Niște frați preaiubiți îmi reproșează faptul că eu nu predic o Evanghelie pură. Evanghelia mea este plină de lacrimi și sânge, de scuipat, de excremente și urină care pângăresc fața sfinților lui Dumnezeu în țările comuniste. Evanghelia mea este una murdară, într-adevăr, nu una pură. Dar o Evanghelie care disimulează asemenea atrocități și nu ne cheamă să luptăm pentru libertate și dreptate și, în același timp, să suferim cu cei ce sufăr nu este o Evanghelie întregă, completă.

De altfel, eu nu cunosc în toată istoria Bisericii vreun predicator de oarecare importanță care să fi predicat pretinsa Evanghelie pură.

Până și Ioan Gură-de-Aur a fost acuzat că nu se ține de Evanghelie pentru că l-a denunțat, în predicile sale, pe arhiepiscopul Teofil din Alexandria, vinovat de trafic cu obiecte sfinte (simonie), de deturnare de fonduri și de acte de violență. Acest sfânt se manifesta, de asemenea, cu furie contra Eudoxiei, împărăteasa degenerată a Bizanțului, pe care a numit-o „a doua Izabela, „ atitudine care a determinat exilarea lui.

Oare greșise procedând astfel? Dar Sf. Ambrozie a avut dreptate să-i refuze împăratului, la întoarcerea dintr-un război nedrept, intrarea în Biserică?

Dar Charles Spurgeon de ce nu s-a mărginit la o Evanghelie pură? Pentru că, în timpul Războiului de Secesiune, el a trecut, în mod deschis, de partea Confederației Statelor din Nord care luptau contra sclavagismului practicat în statele din Sud. Frații săi bapțiști din Sud nu s-au sfiit să ardă cărțile sale și efigia sa. El nu s-a mărginit, precum vedeți, la propovăduirea mântuirii personale.

De la astfel de predicatori am învățat eu care este adevărata Evanghelie.

Luarea mea de poziție foarte categorică împotriva mitropoliților ortodocși și a liderilor protestanți care, într-o tabără comunistă, flatează ideologia marxist-leninistă, mi-a atras numeroase critici.

Dar cât adevăr conțin criticile respective? Când Hitler a invadat Norvegia, arhiepiscopul luteran Berggrav a refuzat orice compromis cu el, preferând

să fie făcut prizonier. Aproape în unanimitate, pastorii săi i-au urmat exemplul. Nu mă îndoiesc că au procedat foarte corect. Dar România, Bulgaria, Țările Baltice, Ungaria și Cehoslovacia au fost invadate de sovietici.

Dacă liderii diverselor Biserici din lumea întreagă rri-ar spune că Berggrav nu procedat corect, poate că aş reuși să-i înțeleg. Dar ei laudă sus și tare atitudinea sa, declarând-o perfect justificată și, în același timp, aşază la conducerea Consiliului Mondial al Bisericilor pe acei episcopi și conducători protestanți din Rusia, din Țările Baltice, din România, din Cehoslovacia etc. care îi flatează pe opresorii din propriile lor țări.

Papa Pius al XH-lea și conducătorii Bisericii Luterane germane din epoca nazistă sunt criticați pentru a nu fi luat apărarea evreilor contra lui Hitler.

Dar evreii au fost alungați din Polonia și sunt acum obiectul discriminării rasiale în Rusia. Liderii oficiali ai Bisericilor din Uniunea Sovietică au luat ei oare apărarea poporului ales? Dar Consiliul Mondial al Bisericilor a făcut lucrul acesta?

Toată lumea ar fi de acord să spunem că autoritățile ecleziastice ale Cehoslovaciei au greșit grav neformulând proteste publice pe vremea când țara lor a fost invadată de Hitler. Dar Cehoslovacia a mai fost invadată o dată, în cazul acesta de către sovietici. Oare conducătorii Bisericilor oficiale din URSS au protestat contra acestui act? Krasnov Levitin, combatant al Bisericii Subterane, a protestat public și a fost condamnat la 7 ani de temniță. Însă astăzi cine reprezintă, în Uniunea Sovietică, conștiința lui Cristos?

Alții obiectează astfel: „ Tot ce spuneți dumneavoastră despre comunism ar putea fi adevărat, dar ar fi bine să facem mai întâi ordine în casa noastră, în creștinism.” Aceasta este tot una cu a susține că fiecare agent de poliție ar trebui mai întâi să se nască din nou și să devină un sfânt și că abia după aceea ar avea dreptul să lupte contra gangsterilor. Chiar dacă creștinismul prezintă numeroase lipsuri și are multe defecte, toate acestea nu-1 împiedică deloc să fie depozitarul adevărului despre Cristos și viața veșnică.

Biserica are o latură divină și una umană. Cuvântul lui Dumnezeu, sacramentele, comuniunea cu îngerii și cu sfinții glorificați, suveranitatea lui Cristos și exemplele admirabile ale celor care-L urmează constituie latura divină a Bisericii. Păcătoșii susceptibili să comită răul reprezintă latura ei omenească.

Cât privește comunismul, acesta nu numai că nu are nimic divin, dar nu are nici măcar ceva uman, pentru că el este anti-uman. Comuniștii nu se mărginesc la a-i persecuta pe creștini: la ei totul este ură.

Comuniștii se urăsc unii pe alții. Comunistul Kosâghin îl detestă pe comunistul Dubcek; comunistul Mao îl urăște pe comunistul Kosâghin; tovarășul Brejnev îl urăște pe tovarășul Tito; Stalin și i-a ucis pe cei mai apropiați colaboratori, iar Hrușciiov și-a ținut, în închisoare, propria sa nevestă timp de 8 ani. Biserica este perfect îndreptățită să se opună comunismului tot așa cum agentul de poliție neîntors la Dumnezeu își face numai datoria atunci când luptă contra gangsterilor.

Ceea ce ar trebui făcut este ca aceia care se socotesc a fi creștini să facă ordine în casa lor și, în același timp, să lupte contra comunismului.

Poate că-mi va reproșa cineva: „Ei bine, activitatea desfășurată de Bisericile oficiale are și o notă de autenticitate, dar ceea ce face misiunea dumneavoastră este tocmai lovitură de grație pentru activitățile legale.” Dimpotrivă. Noi am ajutat Bisericile oficiale. Pastorul Paul Hansson, secretarul Federației Luterane Mondiale, a declarat în „Kristeligt Dagbladet” din Copenhaga că se afla în măsură să ajute legal Bisericile oficiale din țările comuniste până la concurența sumei de 4500000 de coroane, cifră superioară acelor din anii precedenți.

Iată și o altă obic: „Biserica își are proprii săi conducători, președinții Uniunilor neoprotestante, responsabilii sau episcopii săi. Și noi trebuie să ascultăm de dâșii și, precum știți, unii dintre aceștia nu împărtășesc opiniile dumnea voastră. Nu trebuie să ascultăm mai degrabă de episcopii noștri decât de dumnea voastră care nu sunteți nici măcar episcop și nu ocupați vreo poziție înaltă în ierarhia ecleziastică?”

Răspunsul meu ar putea să vi se pară drept o lovitură de teatru. Iată-1: J? ugați-i să-mi dea o episcopie!

Cum se face că Wurmbrand, care a dus mesajii Bisericii prigonite pe 1/3 din suprafața lumii nu a fost încă sfințit ca episcop sau lider al vreunui cult protestant, adică al unei secte căreia el nu i-ar aparține, căci acolo nu ar întâmpina piedici: Sf. Ambrozie a fost, într-adevăr, episcop înainte chiar de a fi fost hotezat. El nu era un doctor în teologie ci doar deținătorul unei misiuni din partea lui Dumnezeu pentru Biserică. Ce să fac dacă Biserica Subterană rămâne,

? n continuare, privată de considerație, iar mesajele sale nu ^unt recepționate la nivelurile superioare?

Milan Haimovici, cel mai mare dintre eroii luptei creștine în România, a suferit mai presus de tot ce și-ar outea imagina cineva și a susținut și apărât întotdeauna principii dintre cele mai nobile. Pastor luteran i unul dintre cei mai mari predicatori ai României ci este acum paracâisier al unei Biserici din Germania occidentală, sub motiv că nu a existat un alt post care să i se poată oferi! Asta este și cea mai mică dintre grijile sale, pentru că violetele iubesc umbra.

Personal, nu am nici cea mai mică înclinație pentru posturi importante în Biserică. Dar a trebuit să dau i 0 – Adu-ți aminte de frații tăi acest răspuns în folosul celor pentru care autoritatea ecleziastică reprezintă totul. Nu toți conducătorii Bisericilor sunt copii ai lui Dumnezeu. Când doi conducători ecleziastici, unul din Germania occidentală și celălalt din SUA, au scris împotriva mea niște scrisori circulare, mi-am adus aminte de ceea ce un istoric catolic a scris cu privire la Wycliff: „Acest instrument al Diavolului, acest vrăjmaș al Bisericii, acest factor de dezordine pentru oamenii neînsemnați, acest tip al ipocritului desăvârșit, acest idol al ereticilor, acest autor al schismelor, acest, ghimpe al urii, acest fabricant de minciuni, împovărat de o înspăimântătoare judecată a lui Dumnezeu, a fost lovit de paralizie și a mai trăit până în ziua de Sf. Silvestru când sufletul său pervers și-a luat zborul spre împărăția întunericului.” După moartea sa, Wycliff a fost excomunicat și scheletul i-a fost exhumat spre a i se risipi oasele.

Numeroși episcopi ne-au rămas fideli și diferiți lideri ecleziastici ne-au sprijinit: în rezumat, se pot revela doi numitori comuni în cadrul criticilor bine intenționate.

1. Unii consideră că viața Bisericii, așa cum o cunosc ei în lumea liberă, este viața normală. Biserica Subterană, cu stratagemele ei, cu parolele ei, cu întrunirile sale prin păduri, cu nesupunerea sa față de legile Statului, cu infiltrațiile ei printre comuniști, li se pare că a pornit într-o direcție greșită. Ei nu știu s-o considere ca un fenomen în întregime nou: Biserica din catacombe adaptată la condițiile specifice sec. XX, unde se întâlnesc perfecțiunea poliției cu perfecțiunea conspirației.

2. Ceilalți nu ajung să mă eticheteze și nu știu unde să mă așeze. Eu nu aparțin nici unei categorii umane cunoscute. Orice ordin religios și chiar orice societate misionară protestantă își au regulile lor. Dar după ce reguli lucra Sf. Francois Xavier, primul misionar în India? De care reguli au ascultat Hudson Taylor, Carey, Morrison, Patton, Livingstone? Ei au stabilit

reguli pentru succesorii lor, dar ei erau reguli pentru ei înșiși. Așa a fost întotdeauna pentru pionieri.

Fără a încerca să mă compar cu aceste personalități marcante, eu sunt, la nivelul meu, un precursor și unul dintre primii creștini care au adus Occidentului mesajul Bisericii Subterane. Nici un predecesor nu mi-a fixat reguli când am pus în funcțiune lucrarea misionară clandestină în armata sovietică. Eu nu pot fi judecat după nici o regulă stabilită mai dinainte oricare și oricum ar fi aceasta. Și dacă vreodată ț?

Dumneavoastră ar ajunge pe mâna comuniștilor și ați fi nevoiți să vă desfășurați activitatea în secret, va trebui să faceți lucrul acesta potrivit unor reg'iii – care le veți prelua de la mine.

Am devenit ținta unor atacuri personale: am fost considerat nebun, posedat de Satan, nazist, fascist, antisemit, comunist, anarhist, agent al iezuiților, analfabet, trișor, gangster etc. Dar toate aceste calomnii nu au atins niciodată gradul de oroare al aceluia care au fost proferate la adresa aceluia fiir*; c care strălucesc azi în ceruri de o manieră incomparabilă. La urma urmei, de ce ar trebui să mă apăr eu, un nevrednic slujitor al Domnului, dacă sfinții aceștia au suferit cu mult mai mult decât mine?

Însă vreau, cu toată hotărârea, să apăr cauza Bisericii Subterane. Nu vreau să accept contestarea adevărurilor pe care le-am spus cu privire la suferințele și victoriile sale. Adversarii caută să-i înșele pe creștini, orientând gândurile lor spre mesager și nu spre mesaj. Ei ar dori să-i vadă pe oameni discutând despre persoana lui Richard Wurmbrand și nu despre Biserica Subterană. Dar ei nu-și vor putea atinge acest scop necinstit, căci cauza Bisericii Subterane este chiar de pe acum aceea a creștinilor din toată lumea liberă unde numărul misiunilor menite s-o susțină crește vertiginos. Vom câștiga cu siguranță, pentru că Domnul Isus Cristos este de partea noastră. Fără a încerca să formulez o apologie menită să răspundă tuturor obiecțiilor formulate la adresa noastră, trebuie, totuși, să spun că noi mergem cu îndrăzneală înainte și că cheltuim nebunește.

Eu nu ignor faptul că sunt părtinitor, dar există și o parțialitate sfântă. Când evreii au fost arși de naziști, trebuia într-adevăr ca cineva să fi fost parțial: ar fi fost nedrept să-și pună tot felul de întrebări.

Oare atunci se putea întreba dacă evreii nu comiseseră niciodată greșeli contra poporului german, dacă unii dintre ei nu deveniseră foarte vinovați față de Republica de la Weimar, dacă Hitler nu avea deloc dreptate reclamând mai mult spațiu vital în vremea când Marea Britanie avea un

imperiu mondial, iar Rusia un teritoriu pe cât de imens pe atât de prost administrat, etc? Nu se puteau pune atunci astfel de întrebări: adulți și chiar copii erau aruncați în foc, și trebuia ca aceștia să fie apărați. Nu mai conta nimic: parțialitatea era atunci singura atitudine valabilă.

De altă parte, nu trebuie să idealizăm Biserica Subterană. Ea are păcatele ei așa cum le are pe ale sale și Biserica oficială din țările comuniste. Dar ea este persecutată, și aceasta mă obligă să iau apărarea combatanților clandestini. Potrivit Talmudului: „Dacă un om nedrept persecută pe un drept, Dumnezeu este de partea dreptului persecutat. Dacă un drept persecută un om nedrept, Dumnezeu este de partea nedreptului. Dumnezeu este întotdeauna de partea celor persecutați.”

Faptul de a mă așeza, fără echivoc, de o singură parte nu-mi procură certitudinea iluzorie care însoțește, de obicei, parțialitatea. Nu există avers fără revers, nici realitate fără contra-realitate. Ar fi multe lucruri de spus în favoarea dialogului cu comuniștii.

De asemenea, contactele cu Bisericile oficiale sunt foarte utile, astfel că toți cei ce o pot face sunt invitați să continue menținerea lor, dar fără a uita vreodată pe frații lor din închisoare.

ULTIMELE MELE CUVINTE Mulți creștini din lumea liberă, dacă ar fi trăit pe vremea lui Noe, ar fi zis cu siguranță: JVoinu vedem nici un semn prevestitor de ploaie. Noe trebuie să fie unul dintre acești maniaci de dreapta care vede păcătoși pretutindeni. El ar face cu mult mai bine sase țină de adevărata religie și de unicul Cu vânt divin. Aprecize o catastrofă geologică iminentă nu-i treaba sa. Geologia și potopul nu fac parte din religie care nu urmărește decât mântuirea personală și individuală prin sângele lui Mesia care va trebui să vină într-o bună zi. Oricum, nu este vorba de nici o urgență.”

Și, desigur, cu mici excepții, ei ar fi pierit împreună cu cei nelegiuți.

Semnele clare ale unei amenințări comuniste sunt, cu siguranță, mult mai numeroase decât erau semnele potopului pe vremea lui Noe, când acesta a început să construiască corabia. Cât privește cuvântul lui Noe, el venea direct de la Dumnezeu. Or, Dumnezeu are o idee justă despre ceea ce este Cuvântul Său curat; totuși, El instruește pe un om care învață pe alții să trăiască în neprihănire să nu sublinieze, pentru un timp, numai problema mântuirii personale, dar să vorbească și despre geologie și să facă niște preziceri meteorologice. Iar aceasta tocmai din pricină că marea catastrofă care avea să se produc?

Trebuia să fie o pedeapsă a lui Dumnezeu, după cum este comunismul. Semnele unei catastrofe care se apropie sunt.

Desigur, mai numeroase decât erau pe vremea lui Noe asasinarea lui John Kennedy de către Oswald care se afla în solda Moscovei; asasinarea lui Rober!

Kennedy de către Sirhan, cel care scrisese în jurnalul său intim că cel mai bun dintre sistemele politice ar fi comunismul. Explozii, omorârea unor polițiști, scene de revoltă și de ocupare a unor clădiri universitare sunt tot atâtea acte de inspirație comunistă care devin lucruri la ordinea zilei în Occident.

Gus Hali, secretar al Partidului Comunist American, declara acum 20 de ani, pe când era încă tânăr: „întrezăresc momentul când ultimul parlamentar va fi strangulat cu mâțele ultimului predicator. Și, doarece creștinilor le place să vorbească de sânge, de ce nu le-am face o mică baie de sânge? Tăiați gâtul copiilor lor și întindeți pe bănci niște persoane îndoliate, lăsându-le să se scalde în propriul lor sânge, și vom vedea atunci dacă vor mai simți plăcerea de a-și cânta imnurile lor religioase.” (Audiență din Subcomitetul Senatorial al SUA, Congresul al 86- lea, pag.798). După aceea însă Hali a lucrat mult și a ajuns să afirme, la un moment dat, că comuniștii și creștinii liberali au atâtea scopuri comune încât trebuie să lucreze împreună pentru a-și atinge scopurile. Aceasta nu avea să însemne nicidecum triumful creștinismului, cauză pentru care Hali nu ar fi acceptat, cu nici un chip, să lucreze. Și atunci care a fost scopul său? S-a ajuns, în prezent, ca niște comuniști să fie invitați să ia cuvântul în cursul unor servicii religioase în biserici din Statele Unite ale Americii. Oare ar fi putut ajunge, prin aceasta, teologi și pastori să pregătească, în mod inconștient, baia de sânge destinată fraților lor?

Am menționat deja influența comunismului în Italia și în Franța. În Marea Britanie, influența aceasta este foarte puternică în mișcarea sindicală.

, L.liverpoolDaily Post” din 29 mai 1968 dezvăluie că Sir Hugh Greene, pe atunci director general al BBC, a admis că niște comuniști fac parte din personalul său, „dar căaceastanu-1 privește.” în schimb, lucrul acesta îi privește pe ascultătorii care pot avea creierul spălat de către niște procomuniști mai mult sau mai puțin clandestini.

În toate statele arabe, sindicatele, universitățile, armata, poliția și comunitățile fraților musulmani sunt minate de comuniști.

Potrivit ADN din mai 1969, Kremlinul își finanțează ofensiva sa mondială, după cum urmează: în Brazilia,

40 de milioane anual; în Argentina, 30 milioane; în Mexic, 24; în Chile, 14; în India, 30; în Indonezia,

300. Statul Kerala, din India, primește din partea Kremlinului 66 milioane anual; Turcia, 10 milioane.

În Japonia, niște profesori s-au sinucis ca urmare a unor tulburări de sorginte comunistă care au avut loc în centrele universitare. În cursul acestor manifestații, ei au trebuit, ca și în China, să-și mărturisească public vinovăția.

Deja am semnalat norii unei apropiate furtuni care se acumulează deasupra Africii.

Prin anul 1973, comuniștii chinezi, deja deținători ai bombei atomice, au construit proiectilele teleghidate pe care sunt decizi să le lanseze. Comuniștii ruși au deja bomba orbitală. La ora când citiți aceste rânduri, poate că aceasta trece pe deasupra dumneavoastră. Or, orice semnătură a unor tratate cu ei este fără valoare deoarece aceștia nu obișnuiesc să-și țină promisiunile.

Dar comunismul poate fi înfrânt. Dumnezeu are, în acest scop, un instrument de valoare – Biserica Subterană, care inspiră popoarelor asupra cel mai nobil ideal: slujirea lui Cristos. Această Biserică clandestină se infiltrează chiar printre comuniștii care ocupă posturi înalte, și ea este capabilă de a-i câștiga pentru Cristos.

Am în față un teanc de scrisori provenite din partea unor creștini închiși în Uniunea Sovietică.

Toate scrisorile acestea scot la iveală calitățile acestor combatanți. Iată câteva extrase din ele: „Comuniștii au pus un afiș pe peretele celulei noastre: „Rațiunea luptă contra religiei.” Dar, după cum se știe, armele nu sunt utilizate niciodată contra morților, ci împotriva celor vii. AGșul acesta mi-a dat o nouă certitudine că religia este plină de viață și I-am mulțumit lui Dumnezeu.” Un alt creștin reda o scenă a procesului său. Un copil al altui credincios a fost citat ca martor al acuzării: JDar copiii noștri nu știu ce este frica. Atunci când judecătorul 1-a întrebat cine boteza pe noii convertiți, copilul a răspuns: „Aceasta este o problemă internă a Bisericii creștine; eu nu vă pot furniza informații în această privință. Secretele Bisericii nu sunt destinate necredincioșilor. Pocăiți-vă, și atunci veți avea dreptul să știți ce se petrece în Biserică.” Copilul respectiv era conștient că, vorbind astfel,

risca să fie smuls pentru totdeauna din mijlocul familiei sale. Însă, în spatele cortinei de fier, Cristos este iubit în singurul mod în care trebuie să fie iubit: până la nebunie și cu prețul oricărui sacrificiu. Minai, fiul meu, a fost crescut într-o atmosferă de arestări și de procese care-i devenise foarte familiară.

Într-o scrisoare venită din închisorile sovietice, găsim declarația finală pe care a făcut-o înaintea tribunalului fratele Alfred Boettcher: „Singurul scop al vieții mele este acela de a aduce la Cristos cât mai mulți păcătoși cu putință. Comuniștii sfârșesc, în general, prin a trimite la închisoare pe proprii lor tovarăși. Dumneavoastră, domnule judecător, când vă veți afla pe banca acuzaților, aduceți-vă aminte de mărturia pe care am depus-o eu pentru Cristos.”

Biserica Subterană luptă pentru mântuirea oamenilor. Dar, asemenea lui Noe, ea nu se rezumă la domeniul pur religios. Ea se așază, de asemenea, în avangarda celor ce luptă pentru eliberarea lumii de amenințarea comunistă.

Fiind persecutată, ea își poate atribui sieși cuvintele adresate odinioară de Theodore de Beze regelui Navarrei: „Sire, este de resortul Bisericii lui Dumnezeu, în numele căruia vorbesc, să primească lovituri și nu să lovească. Dar aș ruga să-și amintească Majestatea Voastră că Biserica este nicovala de care s-au tocit multe ciocane.”

Creștinii din lumea liberă trebuie să susțină, cu toată inima lor, Biserica Subterană; în caz contrar, ei vor vedea, chiar în timpul acestei generații, propriile lor Biserici răsturnate și distruse. Nu există o altă alternativă.

Mai mare decât Biserica este Domnul Isus Cristos, Capul ei, care va turna Duhul Sfânt și harul Lui peste toți cei ce merg pe urmele lor. Discuțiile deșarte despre fuzionarea Bisericilor fără credincioși din Occident vor face loc unei adevărate uniri între Biserica liberă și aceea a martirilor.

Unul dintre mesagerii noștri scrie: „îmi amintesc și acum de bucuria pe care a resimțit-o una dintre surorile noastre, noaptea trecută, în Uniunea Sovietică, la vederea Bibliilor rusești. Venind în pas alergător, ea a sărutat mormanul de Biblii și a început să danseze. Atunci, soțul ei, ea și cu mine ne-am rugat și am mulțumit Domnului. A doua zi, fratele s-a trezit la ora cinci dimineața pentru a împacheta și a distribui cărțile primite.” O asemenea bucurie și o astfel de dragoste sunt contagioase. Creștinii din Occident vor învăța de la Biserica Subterană entuziasmul, bucuria adevărată și prețuirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei vor ajunge să înțeleagă cât de

nobilă este vocația ostașului lui Cristos. Ei vor resimți divina nerăbdare de a vedea venind împărăția lui Dumnezeu.

Dacă ar fi să procedez după propriile mele dorințe, m-aș retrage într-o dulce și liniștită comuniune cu Dumnezeu, asemănătoare aceleia pe care am cunoscut-o în singurătatea închisorii mele. Dar Dumnezeu este suveran, și eu nu găsesc părtașie cu El decât acolo unde se aud strigătele scoase de frații mei bătuți și torturați. Locul meu este pe Golgota secolului XX. Acolo suferă din nou Cristos în Trupul Său spiritual. La dreapta Lui, îndură chinurile îngrozitoare tâlharul care s-a pocăit. Ultimele cuvinte ale lui Zinoviev, președintele Internaționalei Comuniste. Împușcat de Stalin, au fost: „Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Dumnezeu!”

Ultimele cuvinte ale lui Iagoda, șef al poliției secrete ruse, au fost: „Trebuie să existe un Dumnezeu, El pedepsește păcatele mele!” Și ultimele cuvinte ale lui Yaroslavski, președintele organizației internaționale a celor „fărăDumnezeu”, au fost: „Ardeți toate cărțile mele, vă rog! Iată Sfântul.

Deja de multă vreme mă așteaptă. El este acolo!”

La stânga crucii lui Cristos se află comuniștii nepocăiți care încearcă profunda suferință determinată de o conștiință rea.

Apoi, este mulțimea care se numără azi cu milioanele și care se limitează să privească la ceea ce se petrece, ca altădată pe Golgota. Din gura Miresei lui Cristos scapă un strigăt asemănător aceluia care s-a auzit la moartea Mântuitorului. Scopul acestei cărți a fost acela de a vă face să auziți acest strigăt.

Și nu este doar un strigăt de suferință, căci ei au învățat să suporte suferința aceasta; dar este un strigăt de durere pentru mulțimile de comuniști și de oameni îndoctrinați de comuniști care nu pot veni la Isus din pricină că nu are cine să li-l facă cunoscut.

Mi-ar plăcea să părăsesc această lucrare de sprijinire a Bisericii Subterane și să mă duc în universitățile de teologie, în cabinetele de lucru ale pastorilor, la conducătorii ecleziastici, și să le spun: „Inceți să diseca Biblia., puneți capăt zadarnicelor voastre dezbateri teologice și interminabilelor și inutilelor discuții pentru a se stabili dacă va avea loc sau nu o fuziune a unor nimicuri.” Unii spun că eu sunt nebun, și aș dori să strig ca un nebun că, în lumea sovietică, sufletele merg în iad după ce au trăit un infern terestru. Cauza pierderii lor este neglijența dumneavoastră. Oare nu vă temeți de Dumnezeu?

Nu vă gândiți că odată va trebui să dați socoteală înaintea Lui despre viața dumneavoastră?

Eu vorbesc blând, într-adevăr, dar știu și să scuip flăcări. Dacă cuvintele bune au rămas fără efect, mă văd nevoit să biciuiesc cu asprime, așa cum proceda și Domnul Isus uneori.

Creștinii din țările comuniste au suportat viața de închisoare, fără să aștepte vreun ajutor din partea Occidentului. Ei au păzit credința, dar nu pot s-o răspândească spre a ajunge la orice făptură, după cum le-o poruncește imensa lor dragoste, dacă nu sunt ajutați.

Sufletele care au devenit victime ale otrăvitei ideologii comuniste experimentează o mare decepție și au răni adânci pe care eu nu pot să nu le resimt. Nu ați vrea și dumneavoastră să contribuiți la vindecarea acestor cumplite dureri și răni?

Încheind, vreau să vă spun că nu am făcut această atroce descriere a suferințelor acestor creștini pentru a vă produce milă, cel puțin față de ei, dar pentru ca să vă fie milă de cei ce au ocazia să li se facă utili, dar nu prind prilejurile oferite în acest sens.

Eu nu sunt infailibil. Poate nu tot ce am spus se poate verifica, în cele mai mici amănunte. De altă parte, eu nu sunt un om desăvârșit. Dar un lucru este sigur: Biserica din lumea liberă trebuie să întindă mâna spre Biserica Subterană pentru a se uni în lupta dusă pentru Cristos contra comunismului.

Faceți lucrul acesta și Dumnezeu vă va binecuvânta.

SFÂRȘIT